

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE THOUGHT SHE HAD HER LIFE BACK.
SHE WAS WRONG.

THAT'S NOT MY NAME

MEGAN LALLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THAT'S NOT MY NAME

MEGAN LALLY

Telif Hakkı© 2024 yazan Megan Lally
Kapak ve iç tasarım © 2024 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Erin Fitzsimmons/Sourcebooks
Kapak fotoğrafı © Magdalena Russocka/Trevillion
Images İç tasarım Laura Boren/Sourcebooks

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç

Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Fire tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[On Dört On](#)

[Beş On Altı](#)

[On Yedi](#)

[YirmiOn](#)

[Sekiz On](#)

[Dokuz](#)

[Yirmi-bir](#)

[Yirmi-iki](#)

[Yirmi-üç](#)

[Yirmi-dört](#)

[Yirmi-beş](#)

[Yirmi-altı](#)

[Yirmi-yedi](#)

[Yirmi-sekiz](#)

[Yirmi-dokuz](#)

[Sonsöz](#)

[Krediler](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

OceanofPDF.com

*Babam için.
Bu konuda en çok sen heyecanlanırdın. Seni hep özliyorum.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİR KIZ

1. GÜN

Sanırım ölmüş olabilirim.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama göremiyorum. *Hiçbir şey* hissetmiyorum. Kendi bedenimi bile. Hissizlik, sessizliğin beni sarıp sarmalaması ve sıkması - sinir bozucu. Durmasını istiyorum-

Acı gelene kadar.

Tüm vücuduma bir yumruk gibi çarpıyor. Zihnim neyin acıdığını kataloglamak için çabalıyor, ama *hepsi* acıyor.

Elim altımdaki cızırtılı bir şeye doğru seğiriyor. Yüzüstü yatıyorum ve sivri bir şey kaburgalarımın baskı yapıyor. Çenemi oynatıyorum ve elmacık kemiğim nemli toprağa sürtünüyor. Çürüme ve eski yapraklar gibi kokuyor.

Korku nabzımı hızlandırıyor.

Dışarıda mıyım? Buraya nasıl geldim ben? Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım kirpiklerim cam ve çividen yapılmış gibi sıyrılıyor. Ben bir şey göremeden kapanıyor.

Bir motor kükrüyor ve ben geriliyorum, kollarımdan aşağı acı fişkırıyor. Bir araç hızla geçerken saçlarım yüzüme savruluyor, sonra yine sessizlik.

Bir yolun kenarındayım. Sürücü beni gördü mü? Neden durmadılar? Umutsuzca bir kez daha görmeye çalışıyorum. Bu sefer gözlerim yaşla doluyor. Görüşümü temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzümdeki saçları silkeliyorum.

Vay anasını. Çok karanlık.

Sokak lambası yok, ev yok. Gökyüzünde yıldızlar bile yok.

Gözlerim yavaşça alışıyor. Arabanın durmamasına şaşmamalı. Uzun bir hendeğin içinde, yaprakların ve çalılarının arasına gömülmüş yatıyorum. Dallar pençe gibi havaya doğru kıvrılıyor. Hendek, önümde dümdüz dar bir toprak yolun kenarına tutunuyor, sonra sallantılı bir ağaç bulanıklığı içinde kayboluyor.

Panik boğazımda yuva yapıyor ve zihnim cevaplayamadığım daha fazla soruyla doluyor.

Hangi
cehennemdeyim ben?

Buraya nasıl geldim?

Tehlikede miyim?

Neden her şey bu kadar kötü acıyor?

Ayağa kalkmam lazım. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama hareket etmek burada yatmaktan daha güvenli görünüyor. Dizlerimi altıma çekmeye çalışırken parmaklarım toprağı kazıyor. Ve ilk defa ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Parmak uçlarımı bile zar zor hissediyorum.

Kollarım bükülmekle tehdit ediyor ama kendimi ayağa kaldırıyorum.

Kemiklerimin etrafındaki çürükler geriliyor ve ağzımdan istemsiz bir feryat çıkıyor. Bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Acı her yerde. Kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor ve bir nefes daha alabilmem için en az on bir *ba-dub* yapmam gerekiyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, yanaklarımı yakıyor. Buzdan parmaklarımı burnuma götürüyorum. Sıcak hissediyorum. Şişmiş. Parmaklarım koyu ve ıslak çıkıyor. Kan tadı alıyorum.

Hay sikeyim. Burnum kırılabilir.

Buradan çıkmam lazım.

Yol diğer yönde de aynı görünüyor, sadece toprak ve ağaçlar var. Yavaşça hendekten çıkmaya çalışıyorum. Çıplak kollarımı çalılar sıyrıyor. Bir ağaç dalının altından geçmek için eğiliyorum ve dallar beni el gibi çekiyor.

Zihnimde ansızın bir görüntü beliriyor. Yol kenarındaki bir kutuda anahtar delikleri olan küçük kare kapılar. Bir küme posta kutusu, belki? Yanmış bir sokak lambası. Bana doğru uzanan büyük eller.

Geri çekildim ve yolun ortasına doğru tökezledim.

Kalbim göğüs kaslarım ağrıyana kadar göğüs kafesime çarpıyor.

Bu da neydi böyle?

Biri beni yakaladı mı?

Bunlar basit sorular, ama zihnim hiç ayrıntı vermiyor. Sadece zonkluyor. Sanki neler olduğunu anlamamla aramda bir duvar varmış gibi. Dişlerimi sıkıp bir adım daha atmaya zorluyorum. Yardıma ihtiyacım var. Belki başka bir araba geçer ya da bir ev bulabilirim. Hareket etmeye devam etmeliyim.

Ne kadar süre tökezlediğimi bilmiyorum ama saatler gibi geliyor. Zihnim o kadar çok gidip geliyor ki bilincimi kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum.

Belki de çoktan yaptım. Belki de bu ilerlemenin hepsi kafamın içinde ve ben hala o çukurdayım. Ya da daha kötüsü, belki de ölmüşümdür ve burası cehennemdir. Zamanın sonuna kadar dolaşmaya mahkum olduğum, asla gelmeyecek bir yardım aradığım sonsuz bir acı ve yalnızlık arafı.

Kırmızı ve mavi ışıklar arkamda yanıp sönerek yolu renklendiriyor. Polis arabasından gelen bir korna sesi beni neredeyse yere serecekti ama içimdeki rahatlama beni ayakta tuttu. Biri bana yardım edecek. Durduklarında lastikler çıtırdıyor ve ışıklar toprakta ben şeklinde bir silüet oluşturuyor. Dönmeye başlıyorum-

"*Kımıldama*. Ellerini görebileceğim bir yere koy!" diye bağırıyor bir adam. Ellerim otomatik olarak yukarı kalkıyor ve bir an sonra kapı çarpıyor.

Bu da ne böyle? Yanlış bir şey mi yaptım? Bu yüzden mi buraya geldim? Polislerden mi kaçıyorum?

Şimdi kaçmalı
mıyım? "Arkanı
dön!"

Gözlerimi kısarak devriye arabasının parlak farlarına bakıyorum. Bir polis memuru aracının yanında duruyor, yüzü gölgede, eli kılıfındaki silahın üzerinde. Yüzümde hala kan varsa akıp gittiğini hissediyorum, çünkü ışıқта kendime baktığımda tek gördüğüm kir ve kan.

Çok fazla kan var.

Memur elini silahından çekerek, "Tanrım, sen daha çocuksun," diyor. Öne doğru sürünür. "Ne oldu sana böyle? Biri mi yaptı bunu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama dizlerim tutmadı ve düştüm. Polis beni yakalamaya çalıştı ama ikimiz de sertçe yere düştük.

Omzundaki radyo alıcısını tutuyor ama kulaklarımdaki uğultudan ve göğsümdeki kafesteki hayvanın çırpınısından ne dediğini duyamıyorum. Ellerime, kot pantolonuma, açık gri tişörtümün kurumuş çamur lekeleri ve koyu kan nehirleriyle kaplı ön kısmına bakıyorum.

Eller omuzlarımı kavradı. Başımı kaldırıp memura bakıyorum. Sözleri zihnimde bulanıklaşıyor.

"Beni duyabiliyor musunuz? Sağlık görevlileri yolda ama kim olduğunu bilmem gerek" diye yalvarıyor. "Adın ne senin?"

Benim adım mı?

Gözlerimi kırıştırıp cevaba ulaşmaya çalışıyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım her seferinde zihnimdeki o duvara çarpıyorum. Benim adım ne? Bu nasıl zor bir soru olabilir? Nefes almaya çalışıyorum ama bu çok fazla. Hiperventilasyona başlıyorum. Gözlerimde taze yaşlar birikiyor.

Adın ne senin?

Zonklayan başımı tutuyorum. "Bilmiyorum!"

OceanofPDF.com

İKİ KIZ

1. GÜN

Karakolun gri duvarları benim hissettiğim kadar cansız görünüyor.

bulan devriye polisi, Memur Bowman, masanın karşısında oturuyor. Bir konferans odasındayız - ya da belki de bir sorgu odası. Sadece bir pencere var ama o da karakolun içine bakıyor ve karartılmış. Yine de kapıyı açık bıraktı, yani kilitli tutmak istedikleri biri olmamalıyım. En azından bu iyi.

Tıbbi tedaviyi reddettiğimden beri dudağı için endişelenmeyi bırakmadı.

Kim olduğumu bilmiyor olabilirim ama istemediğim sürece kimsenin beni hastaneye götüremeyeceğinden eminim. Parlak ışıklar ve yüksek sesler, tanımadığım daha fazla yüz, kimin tehdit olup olmadığını anlamanın bir yolu yok... Hayır, teşekkürler.

Birkaç saat önce, sağlık görevlileri derimdeki kanı temizledi, görünüşe göre hepsi burnumdan gelmiş. Morarmış, kırık değil ama yine de çok acıyor. Ve başımın yan tarafında bir şişlik var. Önümüzdeki birkaç gün boyunca beyin sarsıntısı belirtilerine bakmam söylendi. Diğer yaralarımın yüzeysel olduğunu söylediler ve sarabildiklerini sardılar.

Sağlık görevlileri beni hastaneye götürmek için son bir kez daha başarısız olduktan sonra Memur Bowman, "Oldukça kötü görünüyorsun," dedi. "Burada izlememiz gereken bir süreç, bir prosedür var. Bir doktor tarafından kontrol edilmelisin. Tecavüz kiti alın-"

Geri kalanını engelledim. Düşünmeye bile başlayamadığım bazı şeyler var. Bugün değil. Belki de hiç. Bu da onlardan biri.

Acil servise gitme konusunda taviz vermeyeceğimi anladıklarında, hem sağlık görevlileri hem de Memur Bowman birbirlerine baktılar ve dışarıda konuşmak üzere beni ambulansın içinde sedyede yalnız bıraktılar. Kulak misafiri olmamı istemiyorlarsa, fısıldamaları gerekirdi. O ürkütücü yol mezar kadar sessizdi ve seslerinin bana geri dönmesini engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Tüm çürükleri yeni görünüyor. Sanırım son birkaç saat içinde olmuş.

Yeni şişlikler var," dedi uzun boylu, sıırım gibi sağlık görevlisi. "Bu ve yüzündeki yaralar bir tür darbeye işaret ediyor olabilir. Belki bir araba kazası.

Emniyet kemerinden kaynaklanan morluk yok ama burnundaki yara hava yastığından ya da direksiyondan kaynaklanmış olabilir. Sol taraftaki kafa ezilmesine bakılırsa, sürücü tarafındaki cama çarpmış olabilir. Ama bu sadece bir tahmin. Ne olursa olsun, hayati değerleri iyi. Acil bir tıbbi tehlikesi yok."

Olayların bu versiyonuna sarıldım, ellerim kâğıttan sedyeyi yumrukluyordu.

çarşaflar. A araba Kaza oldu daha iyi daha ve
Diğer, daha koyu,

Olasılıklar. Ve tecavüz kitine gerek yoktu.

Bowman not alırken, Uzun ve Sırım ambulansa geri tırmandı ve bana yeni bir buz torbası uzattı. Aşağı inmeme yardım ederken "İyi şanslar," dedi.

O buz torbası Memur Bowman'la benim aramdaki masanın üzerinde duruyor, gerçi şu anda sıcak. Saatlerdir buradayım. Sanki çılgılık atmamı ya da başımın dönmesini bekliyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Kim bilir, belki de döner. Yani, bir gençlik korku filmindeki karakter gibiyim.

Kanla kaplı mı? Tamam.

Cehenneme kadar çürük?

Tamam.

Gecenin bir yarısı korkmuş bir şekilde dolaşmak mı? Kontrol et.

Oda sıcaklığındaki buz torbasının yanında dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata duruyor ama ona uzanmıyorum. Hareket etmiyorum. Tek bir kelime bile söylemiyorum. Memurun omuzlarıma örttüğü cızırtılı battaniyeye sarınarak düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bunun alternatifi hafızamdaki deliklerde gezinmek anlamına geliyor ve bunu zaten yaptığımdan daha fazla yapmaya dayanamıyorum.

Memur Bowman'ın sandalyesi öne doğru eğilirken gıcırıyor. Genç sayılır. Belki yirmi altı ya da yirmi yedi. Bebek yüzü ve hevesli mavi gözleriyle rozetli bir lemura benziyor. "Bunu içmelisin," diyor kupayı başıyla işaret ederek. "Şoka girebilirsin."

Omuz silkiyorum.

Sağlık görevlileri gittiğinde Bowman vites değiştirdi, görünüşe göre elinden geldiğince beni daha iyi hissettirmeye kararlıydı. Beni karakola götürdü, ancak yolculuğun çoğunu hatırlamıyorum. Enkaza dönmüş ayakkabılarımı fark ettiğinde -daha önce ne renk olduklarını bilmiyorum ama kurumuş kan ve orman çamurundan bir batık boya haline gelmişlerdi- bana iş çantasından temiz bir çift siyah çorap ve bir sweatshirt verdi. Lacivert ve sağ üst tarafında "Alton Polis Departmanı" yazıyor. Duş perdesi gibi duruyor ama kumaşı yumuşak ve sıcak tutuyor.

Kuruduktan sonra gülümsedi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Gördüm. Ta ki karanlık iç camda yansımanı görene ve bana bakan kişiyi tanımayana kadar. Şimdi konuşmak istemiyorum. Asla. Zaten onunla paylaşacak hiçbir şeyim yok. Ben bir hiçim, adım yok ve bir yabancının yüzüne sahibim.

"Bayan?" diyor. "Beni duyabiliyor musunuz?" Başımı sallıyorum.

"Bayan, bir şeyler içmeniz gerek. Keşke sizi hastaneye götürmeme izin verseydiniz. Çok solgunsunuz."

Acil servis düşüncesi vücuduma bir başka endişe dikenini gönderiyor. Solgun olmak endişelerimin en küçüğü. Başımı sallıyorum.

Memur Bowman iç çekti. "Bayan-"

Ona ters ters baktım. "Bana bayan demeyi kes."

Sandalyesine geri oturur ve sandalye yine gıcırda. "Tamam. Sana ne demeliyim?"

Güzel soru. "Bilmiyorum. Ama bana öyle deme."

Sesim binlerce kilometre öteden geliyor. Sağlık görevlisinin beni uyardığı sarsıntı belirtilerinden biri miydi bu? Dikkat etmeliydim.

Memur Bowman bardağı bana doğru yaklaştırıyor. "Seninle bir anlaşma yapalım. Bundan biraz iç ve nereden geldiğini bulmama yardım et, ben de sana Bayan demeyi bırakayım ve hastaneye gitme konusunu kapatayım. Şimdilik."

Ona bakıyorum.

"Kötü bir kaz yumurtan var, ama uyanıksın ve tepki veriyorsun. Yardımsız yürüyebiliyorsun ve buradaki ışıklar seni rahatsız ediyor gibi görünmüyor. Eğer konuşmanı gevelemeye başlarsan, dengeni kaybedersen, kusarsan, bayılırsan ya da beyin sarsıntısının diğer uyarı işaretlerini gösterirsen acile gideceğiz. O zamana kadar sana yeni bir buz torbası getirebilirim ve konuşabiliriz. Anlaştık mı?"

Her neyse. Başımı salladım ve bir yudum aldım.

İtiraf etmeyeceğim ama sıcaklık boğazımda iyi hissettiriyor ve mideme bir su birikintisine çarpan bir kaya gibi yerleşiyor, bu da bana bir süredir yemek yemediğimi düşündürüyor.

Odadan çıkıyor ve ben battaniyeyi omuzlarımda yeniden ayarlıyorum. Yün boynuma batıyor ama umursayacak kadar enerji toplayamıyorum. Battaniye ve sweatshirt arasında etrafımda bir ısı kozası oluşturdum ama yine de titrememi durduramıyorum.

Bowman yeni bir buz torbasıyla döndü. Dikkatlice saç çizgime bastırıyorum. Acıtıyor ama zonklamayı azaltıyor.

Cebinden not defterini çıkarır ve oturur. "Pekâlâ, konuşalım. Kayıtlara geçsin ve başınızın belada olmadığını söylemek istiyorum. Ben sadece

Orada sana ne olduğunu anlamak istiyorum."

İkimizin de nereden geldiğime dair bir fikri yokken başımın belada olup olmadığını nasıl bilebilir? Birini yüzünden bıçaklamış olabilirdim ve onun hiçbir fikri olmazdı. "Sen de ben de."

Kaşları çatılır. "Hiç mi hafızan yok? Hendekte uyanmadan önce hiçbir şey?"

Başımı salladım. "Bana uzanan eller gördüğümü sandım ama karanlıktan ürkmüş olabilirim."

Not defterine yazıyor. "Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Peki ya ailen? Bana ailenin kim olduğunu söyleyebilir misin?"

Duvardaki saate bakıp saniye ibresinin dönüşünü izliyorum. "Hayır."

"Tamam. Hâlâ okulda olacak kadar genç görünüyorsun. Adını hatırlıyor musun? Belki maskotu? Arayabileceğimiz bir telefon numarası? Herhangi bir şey?"

Yine omuz silktim.

"Bilmiyorum." "Kaçtın mı?"

"Bunu ben de bilmiyorum."

"Araba kazası geçirmiş *olabilir misiniz?*"

En destansı iç çekişimi yaptım. "Hatırlayamıyorum" cümlesinin beyinde yer etmesi için daha kaç kere söylemem gerekiyor?

Yanıt vermediğimde kaşlarını çatıyor ve kalemini çenesine vuruyor. "Tamam. Yeni plan. Yeni plan. Hemen döneceğim." Ana ofiste kayboluyor ve bir dakika sonra elinde bir dizüstü bilgisayarla yeniden ortaya çıkıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim maaş derecemın çok üstünde. Ben sadece hız cezası yazıyorum. Patronumu aradım ama muhtemelen sabah karakol açılana kadar cevap vermeyecek ve ben de size bazı cevaplar vermek için o kadar beklemek istemiyorum."

Bu ikimiz için de geçerli.

"Bu arada elimizden geleni yapalım. Kimliğiniz olmadığına göre, önce şehirdeki kayıp kişi bildirimlerini araştıracağız, sonra da erişim alanımızı genişleteceğiz."

Birileri sizi özölüyor olmalı ve yüzünüz veritabanında bir isme ve ailenizin iletişim bilgilerine eklenmiş olabilir. Biraz zaman alabilir ama kim olduğunu bulmak, neler olduğunu öğrenmenin ilk adımı. Bakalım ne bulabileceğiz, hmm?"

Başımı sallıyorum ve o da yazmaya başlıyor.

Sonraki bir saati dosyaları inceleyerek geçirdik. Yerlileri hemen ayıkladık. Kasabada sadece bir kayıp kişi var ve o da barda alışveriş yaparken "kaybolan" Noel Baba görünömlü yaşlı bir adam. Bowman her iki ayda bir o adamın izini sürmek zorunda kalmasıyla ilgili bir yorum yapıyor, sonra ilçenin kayıp listesine geçiyor. Alton'ın Oregon sahilinin yarısında olduğu ortaya çıktı.

Bunların tanıdık gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Ona bu eyalette yaşayıp yaşamadığını bile söyleyemiyorum. Bu ne kadar berbat bir durum?

Ben çoğunlukla oturup sıcak çikolatamı içiyorum. Beni bir fincan daha içmeye ve sonunda gece vardiyası için hazırladığı sandviçi yemeye ikna ediyor.

Bowman sabahın bir buçuğunda, "Sen kesinlikle on bir yaşında değilsin, yani bu sen değilsin," diye mırıldanıyor. Başka bir listeye tıklıyor ve gözlerini kısarak ekrana bakıyor.

Bunu daha ne kadar sürdüreceğimizi merak ediyorum. Bir noktada, buradan ayrılmak zorundayım, değil mi? Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Nereye gideceğim ki?

"Kim olduğumu ne olacak?" Ben sorarım.

Kibar lemur gözleriyle yukarı bakıyor. "Güzel kıyafetlerin var - eğer kanı görmezden gelersen. Marka ayakkabılar. Sağlığın yerinde. Sokaklarda yaşıyor gibi görünmüyorsun. Birine ait olmalısın. Ya biz senin adamlarını bulacağız ya da onlar seni bulacak. Sabah daha donanımlı bir karakola götürmemiz gerekebilir. Burası küçük bir kasaba için küçük bir ofis. Büyük istasyonlarla aynı kaynaklara sahip değiliz. Bu raporları teker teker incelemek zorundayım.

Bırakın eyalet ya da ötesini, bu ilçedeki kayıp kişilerin yarısını bile bulamazsınız."

Başımı sallıyorum. Bu mantıklı. Bu ofisin tamamı temelde iki masa, bu konferans odası, banyoların bulunduğu kısa bir koridor, fotokopi makinesinin bulunduğu bir mola odası ve bir nezarethanedен oluşan açık bir alan.

Karakolun önünden büyük bir patlama sesi geldi. Sandalyemden fırlayıp odanın köşesine geçiyorum.

Memur Bowman kapı aralığından bakıyor ve avuç içleri bana bakacak şekilde ellerini uzatarak geri dönüyor. Belli ki karşısındaki ürkmüş hayvanı sakinleştirmek için yaptığı bir hareket. Birisi ön kapıyı çalıyor. "Güvendesin. Burada kimse sana zarar vermeyecek."

Başımı sallıyorum. Ayakta çok hızlı durduğum için başım zonkluyor ve kalp atışlarım bir Lizzo korusu gibi gümbürdüyor.

Oh, hey. Sanırım Lizzo'yu hatırlıyorum. Her şey başarısız olursa, en azından iyi müziği severim.

"Burada kal. Hemen döneceğim," diyor Memur Bowman. Dışarı çıkıyor ve ben ön kapının metal metal gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Artık onu göremiyorum, bu açıdan değil. Battaniyemi etrafıma daha sıkı sarıyorum ve kapıya doğru sürünüyorum, bu saatte kapalı bir karakola kimin geleceğini merak ediyorum.

"Tanrım, umarım öyledir," diyor bir adam. Sesi Bowman'inkinden çok daha derin ama aynı zamanda çok daha sessiz. Gerisini duymak için kapıya doğru eğilmem gerekiyor. "Genç kızım kayıp. Ona telefonla ulaşamıyorum; onu bulmak için saatlerdir araba kullanıyorum. Sanırım kayıp ihbarında bulunmam gerekiyor."

Vay anasını. Kayıp kız mı? Bowman haklı mıydı? Adamlarım Ben mi?

Karakolun dışını görebilene kadar yaklaşıyorum. Bowman

Ön kapı aralıktı, tüm vücudu açık alanı kapatıyordu. Yapamam.

önündeki adamı görebiliyor.

"Adın ne senin?" Memur Bowman soruyor.

"Wayne Boone."

"Tamam, Bay Boone. Kızınız kaç yaşında ve neye benziyor?"

"On yedi yaşında, kısa kahverengi saçlı, çilli ve yeşil gözlü.

Yaklaşık 1.80 boylarında."

Bowman omzunun üzerinden bakıyor ve benimle göz göze geliyor. Bakışları konferans salonuna doğru kayıyor ve ben camdaki yansımada şişmiş burnumda çil olup olmadığını kontrol etme dürtüsüyle savaşıyor isteksizce görüş alanından çıkıyorum.

"Benim için içeri girin. Bazı kimlik bilgilerine ihtiyacım olacak."

Kapı gıcırıyor ve bir saniye sonra tık diye kapandığını duyuyorum. "Elbette," diyor derin ses, şimdi daha yakın. "Rapor için ihtiyacınız olursa bende fotoğrafları da var?"

"Aslında burada bu tanıma uyan biri var ve ben-" "O burada mı?"

diye bağırır adam. "Mary burada mı?"

Mary mi? Lizzo kalp atışlarım hızlandı. Bu ben miyim?

Köşeden tekrar bakıyorum. Adamlar girişte, uzun ahşap bir bankın yanında duruyorlar. Bay Boone biraz sıırım gibi. Kolları boyuna göre olması gerekenden biraz daha kısa. Saçları kırışmayı düşünüyor mu ama bu değişime henüz karar vermemiş gibi görünüyor. Gümüş teller kulaklarının etrafında göze çarpıyor ama çoğunu geriye doğru taramış. Yine de ürünle değil, sanki uzun zamandır ellerini saçlarında gezdiriyormuş da itaat etmeye zorlanıyormuş gibi. Siyah bir kazak ve koyu renk kot pantolon giyiyor.

Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Ama ne bilebilirim ki?

Memur Bowman dikkatle, "Elimizde *biri* var," diyor.

Bay Boone sabırsız bir ifadeyle kollarını kavuşturuyor ve gözleri istasyonu tararken beni ona bakarken yakalıyor. Kollarını indirdi ve yüzü parladı.

Rahatlama.

"Mary?"

Donup

kaldım.

Bana doğru bir adım atmaya çalışıyor ama Bowman elini göğsüne götürerek onu durduruyor. "Aman Tanrım. Saatlerdir seni arıyordum. İyi misin? Yüzüne ne oldu?" Tüm bunları bir nefeste söyledi. Her kelimesi bir öncekinden daha panik haldeydi ve ne demek istediğini çok iyi anladığım için irkiliyorum.

Kendimi görmek de şok ediciydi. İkiye dört bir dövüşü kaybetmiş gibi görünüyorum.

Ona bakıyorum ve bekliyorum... bir bilme telaşı mı? Bu hissizliğin içinden parlayacak ve bana kim olduğumu söyleyecek dev bir ampul mü? Yüzünün bir anının kilidini açmasını mı? Hiçbir şey olmuyor. O hâlâ bir yabancı.

"Durumu iyi, biraz morarmış. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir," diyor Memur Bowman, onun ilerlemesini engelleyerek. "Şimdi ben kimliğinizi kontrol edip kim olduğunuzu doğrularken onu biraz rahat bırakmanızı istiyorum."

Adam Bowman'a bakar ve sonunda bir adım geri çekilir. "Ne demek istiyorsun? O tam orada. Sana kim olduğumu söyleyebilir." Neden ona koşmadığımı anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, Bay Boone. Şimdi biz bunu çözene kadar lütfen oturun."

Bay Boone bana tekrar bakıyor, şaşkınlığı tedirginliğe dönüşüyor. "Beni hatırlamıyor musunuz?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözde babam tam karşımda dururken nasıl olur da onu hatırlayamam?

"Bunu kanıtlayacağım," diyor. "Kim olduğumu kanıtlayabilirim. Telefonumda resimlerim var."

Resim mi? Konferans odasından çıkana kadar yanlara doğru ilerliyorum. İpuçlarının vaadi beni ileri çekiyor. Bay Boone cebinden telefonunu çıkarıp birkaç kez kaydırıyor. Memur Bowman ekranını bize göstermek için telefonu çevirirken arkasından yaklaşıyorum.

Yeterince eminim, o benim. Yansımadaki aynı yabancı, kapıda tarif ettiği aynı kız. Koyu kahverengi çene hizasında saçlar, yeşil gözler, çilli burun - gerçi yüzüm bu kadar morarmış ve şişmiş olmadığında daha farklı görünüyor. Fotoğrafta, tuğla basamaklarda oturuyorum, kameraya gülümsüyorum ve dilimi çıkarıyorum. Tekrar kaydırıyor ve ben bir göl ya da göletin iskelesinde benim yaşlarımda bir grup çocukla birlikteyim. Tekrar kaydırıyor ve ben daha gencim, bir restoranda oturuyorum, etrafım pembe kağıt mendillerle doldurulmuş hediye paketleriyle çevrili. Önümde gökkuşağı serpintileriyle kaplı bir doğum günü pastası ve pembe balmumu damlayan dev bir 15 mum var. Şu anda karşımda duran adamın yanında oturarak kameraya sırtıyım. Fotoğrafta Wayne tüm değeriyle sırtıyım.

Bu fotoğraflarla ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyor... belki mumlar hariç? *Gerçekten* tanıdık mı yoksa beynimin uydurduğu bir bağlantı için çok mu çaresizim anlayamıyorum.

Ama bu resimlerdeki benim. itiraz etmek zor.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye soruyor adam.

O kadar üzgün görünüyor ki neredeyse biliyormuşum gibi davranmak istiyorum ama bunun kimseye bir faydası olmaz. Ben bir şey söylemeyince başını sallıyor. Üzüntüsü kayboluyor, yerini kararlılık gibi bir şey alıyor.

Elini uzatıyor. "Ben Wayne Boone," dedi. "Ve sen de benim kızımsın, Mary Boone. On yedi yaşındasın. Çok seviliyorsun ve... Sonunda seni bulduğum için çok mutluyum."

Memur Bowman'a baktım. Başını sallıyor, ben de belli belirsiz uzanıp Wayne'in elini sıkıyorum. Onun teni yumuşak ve benimki buzdan yapılmışken onun eli sıcak.

Bowman kurnazca, "Oturup bu işi ne dersiniz?" diye . Tekrar aramıza girdi. "Konferans odasında mı?"

Başımı salladım ve sandalyeme geri döndüm. Wayne masanın karşısında, Bowman ise solumda oturuyor. Açıkça Wayne'e bakıyorum. Yıpranmış bir görüntüsü var. Yanaklarındaki deri pürüzlü, sanki rüzgârdan kalıcı olarak çatlamış gibi, ama temiz traşlı. Yüz hatları

Hepsi keskin: elmacık kemikleri, burnunun çizgisi, çenesinin açısı. Sanki biri onu granitten yontmuş ve kenarlarını düzeltmeyi unutmuş gibi görünüyor.

Bana gülümsüyor ve sertliğin bir kısmı kalkıyor.

"En baştan başlayalım," diyor Memur Bowman, kalemiyle not defterine dokunarak. "Kızınızdan nasıl ayrıldınız?"

Wayne öne doğru eğilmiş, kollarını masaya dayamış. "Evimiz bazı tadilatlardan geçiyor. Tüm zeminler değiştiriliyor. Bu yüzden Mary'yle birlikte alt zemin, aletler, üst üste yığılmış mobilyalar ve tozla uğraşmaktansa, iş yapılırken birkaç haftalığına balıkçı kulübemde kalmaya karar verdik. Ben minibüsümü topladım, o da arabasını topladı ve orada buluşacaktık. Ama o hiç gelmedi."

Ona bakıyorum. Hiçbir şey doğru gelmiyor ama yanlış da gelmiyor. "Bu ne zaman oldu?" Memur Bowman soruyor.

"Öğleden sonra dört gibi evimizden ayrıldık. Bir saatlik yol. McMinnville'de yaşıyoruz. Kulübeye ilk ben vardım tabii ki ve saat beş buçukta hava kararmaya başlamıştı ve endişelenmeye başladım. Telefonunu aradım ama açmadı. Ben de onu aramaya başladım."

"Kulübe nerede?" Bowman soruyor.

"Ridge Yolu'nda. Buradan dağın yukarısında."

Bowman oranın neresi olduğunu biliyormuş gibi başını sallıyor. "Onu bulduğum yere yakın, dağdan aşağı yürüyordu."

Orman gözümün önünde canlanıyor. Karanlık, bana doğru uzanan pençeli dallar... Çizilmiş ellerime bakıyorum. Tüm bunların bitmesini istiyorum.

"Onu dağda bu şekilde *yürürken* mi buldunuz?" Wayne'in sesindeki endişe hissediliyor. Berbat haldeki yüzümü işaret ediyor. "Ona ne olduğunu gören oldu mu? Arabası nerede?"

"Kimse bir araçla ilgili ihbarda bulunmadı. Onu bulduğumda yaya olarak gidiyordu ve zaten yaralıydı." Wayne daha fazlasını soracaktı gibi görünüyor

Ama Bowman parmağını kaldırdı. "Şimdi bekleyin. Konuyu dağıtmadan ifadenizi alalım. Kızınızı aramak için kulübeden ayrıldıktan sonra ne oldu?"

Wayne koltuğunda kıpırdanıyor, belli ki daha fazla soru sormadığı için mutsuz. "Önce dağın etrafından dolaşıp sonra McMinnville'e geri dönerek izlediğimiz rotayı tekrar takip ettim. Dönüş yollarını, marketleri ve benzin istasyonlarını kontrol ettim. Hastaneleri aradım ama kimse onu kabul etmemişti. bile aradım. İki kez. Kimse telefona cevap vermedi. Şu anda çünkü ışığın yandığını fark ettim. Bu gece kasabadan milyonlarca kez geçtim."

Memur Bowman kaşlarını çatır. "Bunun için üzgünüm. Biz küçük bir karakoluz ve günün her saati görev yapamayacak kadar kırsal bir bölgedeyiz. Normalde bina altıda kapanır ve gece vardiyası tamamen devriyedir. Sadece onun için buradayım," diyor bana gülümseyerek. "911'i aramalıydınız. Sana yardım etmesi için birini gönderirlerdi ya da beni ofise çağırırlardı."

Wayne iç geçirir. "Yapmalıydım." Başını iki yana sallar. "Düzgün düşünemiyordum."

Harap olmuş gibi görünüyor.

"Muhtemelen bir fark yaratmazdı," diyorum sessizce ve ikisi de bana bakıyor. "Kimi aramış olursanız olun, ormanda baygın haldeydim. Eğer dağda bir aşağı bir yukarı sürseydiniz ve beni görmeseydiniz, polis neyi farklı yapacaktı? Yine de yola düşerdim. Kimse bunun olmasını engelleyemezdi." Gözlerimin altındaki şişmiş deriye hafifçe dokunuyorum.

Wayne bana baktı. "Evet. Evet, belki de haklısın."

Bowman boğazını temizler. "Kızınızın durumunu açıklayabilir misiniz, Bay Boone? Çok fazla yarası var."

Wayne'in endişeli bakışları beni hiç terk etmiyor. "Onu son gördüğümde iyiydi. Eğer onu yürürken bulduysanız, en iyi tahminim arabasıyla kaza yaptığıdır. Kabine gelmemesinin tek yolu buydu. Hidrolik direksiyon son zamanlarda ona biraz sorun çıkarıyordu, ama yeterince kötü olduğunu düşünmedim."

Bir kazaya neden olmak için. Belki de patladı ve kontrolünü kaybetti. Bu dağ yolları virajlarla doludur."

O konuşurken, virajlı yolları ve direksiyonun kilitlendiğini hayal ediyorum. Bir ağaca çarptığımı. Yüzüm hava yastığına çarpıyor. Vücudumun arabanın içinde savrulduğunu. Kafamı cama çarptığımı.

İçimde bir rahatlama hissettim. Belki de bir kazaydı.

"Ne tür bir araba kullanıyor?" Bowman soruyor.

"96 model bir Oldsmobile station wagon. Pembe koltuk kılıfları olan gri-mavi bir canavar. Şimdiye kadar biri bulmuş olmalı. Kaza raporu tutulmuş mu?"

Bowman başını sallar ve her şeyi not eder. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama araştırabilirim."

"Buna minnettar olurum." Wayne beni bakarken yakaladı ve bana göz kırptı.

Bir aşinalık sarsıntısı sıcak bir hava patlaması gibi çarpıyor ve sandalyeme geri oturuyorum.

Onu hatırlayabilirim.

Wayne saate bakar. "Üzgünüm ama bunun daha ne kadar süreceğini biliyor musunuz?"

Bowman bir kaşını kaldırır. "Sizden biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak. Acelen var mı?"

Wayne elini yüzüne sürüyor. "Hayır, tabii ki hayır. Ama saat inanılmaz geç oldu ve..." Sanki yüzüm onun yerine cümlesini tamamlayacakmış gibi bana bir el sallıyor. "Bu gece çok şey yaşadı ve dinlenebilmesi için onu eve götürmek istiyorum."

"Anlıyorum Bay Boone. Gerçekten anlıyorum. Ancak reşit olmayan birini, özellikle de travma geçirmiş birini bir yabancıнын gözetimine bırakamam."

Wayne gözlerini kapatır. Çenesi sertleşir ve omuzları gerilir. "Ben bir yabancı değilim. Ben onun babasıyım."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" Memur Bowman bana bakıyor, sonra tekrar belki de babama dönüyor. "Ehliyetinin bir kopyası ya da kimliğini kanıtlayacak herhangi bir belgeniz var mı? Sadece *sizin* kim olduğunuzu değil, *onun* da kim olduğunu tespit etmem gerekiyor. Herkesin güvenliği için."

Wayne söyler. "Ehliyeti arabadaydı, muhtemelen cüzdanındaydı. Sende yoksa bende de yok. Birinci sınıftan beri evde eğitim görüyor, yani güncel bir okul kimliği yok." Cebinden cüzdanını çıkarıyor. "Sanırım dokuzuncu sınıf kimliği bende var. O lanet şeyi hep kaybediyordu, ben de onun için sakladım."

Mütevazi bir laminasyon parçasını bize doğru kaydırıyor. McMinnville Lisesi kimliğinden bir yüz bana bakıyor. Kahverengi saçlar, çeneye kadar kesilmiş. Yeşil gözler. Mutlu bir gülümseme. Pembe gömlek -pembe burada tekrar eden bir tema gibi görünüyor. Telefonundaki resimlerdeki aynı yabancı, ama biraz daha genç. Daha yuvarlak, daha yumuşak. Çok daha az çürük.

Ve orada, yüzümün yanında büyük blok harflerle basılmış: Mary Boone.

İsmi ağzıma alıyorum, hecelerin şeklinin geçmişimi bulmasına izin veriyorum. Dudaklar.

Mary Boone.

Bu gece olanları hatırlamıyor olabilirim ve canım çok yanabilir. Kahretsin, ama benim bir adım var. Ve benim hatırlamadığım her şeyi hatırlayan bir ebeveynim. Bu bir saat önce sahip olduğumdan çok daha fazlası.

Wayne devam ediyor: "Kulübede doğum belgesi ve sosyal güvenlik kartı var. Her şeyi getirebilirim ya da bizi oraya kadar takip edebilirsiniz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için eve ve tüm belgelerine bir göz atabilirsiniz. Neyi imzalamamı istersen imzalarım. Onun benim olduğunu kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Memur Bowman kararsız görünüyor. "Şey... Sanırım bu işe yarar," diyor. "Kim olduğunu doğrulayacak belgeleri sağlayabilirseniz, onu sizin bırakabilirim. "Bu arada, bu kızı ziyaret etme teklifinizi kabul edeceğim.

kabin olsa da. Sabah durumu hakkında bilgi istiyorum. Ayrıca ayrılmadan önce kaza ve kayıp araç hakkında tam bir rapor vermeniz gerekecek. İletişim bilgilerinize, adresinize ve araç bilgilerinize de ihtiyacımız olacak."

Wayne şiddetle başını sallar. "Elbette. Neye ihtiyacınız olursa." İkisi de bana bakıyor. Birdenbire karar vermek bana mı kaldı? "O resimleri tekrar görebilir miyim?"

Wayne'e sordum.

Telefonu bana doğru kaydıldı. "Elbette."

Ben her resme bakarken sessizce bekliyorlar. Yüzlerce resim var, bazıları sekiz yıl öncesine ait. Kız bazılarında o kadar genç ki, neredeyse farklı bir insan gibi görünüyor. Ben kaydıldıkça o yavaşça yaşıyor ve bana dönüşüyor. Kendi yüzünü tanıyamamak çok tuhaf bir şey. Ama kanıtı tam burada. Onun yüzü benim yüzüm. Fotoğraflarının çoğunda Wayne bana gülümsüyor ya da kolu omuzlarıma sarılmış ya da arka planda gülüyor.

Bir kesinlik hissi çöküyor. Bu benim.

Bu benim babam. Ben ona aidim ve bu hayat benim. Ben Mary Boone.

OceanofPDF.com

ÜÇ DREW

Herkes kız arkadaşını öldürdüğünü düşündüğünde hayat gerçekten boka sarıyor.

Ekranda bir hata mesajı daha yanıp sönüyor ve fotokopi makinesinin tabanını tekmeliyorum. Ayakkabının metale çarpma sesi kütüphanede yankılanıyor ve yaşlı topluluk gönüllülerinden biri seyahat bölümünden bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Ama gerçekten, bu şey on dakika içinde kaç hata yapabilir ki?

Makineyi gösteriyorum, *"Hey, bu şey çöp ve sen de bunu biliyorsun"* der gibi. Yaşlı adam başını sallıyor ve ben yokmuşum gibi davranarak seyahat rehberlerini düzenlemeye geri dönüyor.

Tıpkı diğer herkes gibi.

"Kopyalama" düğmesi yanana ve bana kaç kopyaya ihtiyacım olduğunu sorana kadar işaret parmağımı tepkisiz dokunmatik ekrana bastırıyorum.

Sonunda.

Arka cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp makinenin kenarında düzeltiyorum. Yüzü bana bakıyor ve bu aptal kütüphanede birdenbire kendimi çok sıcak hissediyorum. Parmağımı gözlerini kesen kırıışıklığın üzerinde kaydırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. El ilanını katlamamalıydım ama

Okulda kaybetmek istemedim ve bu işi dersten önce halletmeye geç kalacaktım. Tekrar.

Şerif her gün aynı lanet soruları sormak için beni okuldan alırken, daha fazla ders kaçırmayı göze alamam. Avukatım buna bir son vermiş gibi görünüyor ama olan oldu. Mezuniyete zar zor tutunuyorum ve bu sadece ailemin umurunda.

Çünkü kız arkadaşınız sırta kadem bastığında, anında onunla bir ilgisi olan kişi haline gelirsiniz. En azından kamuoyunda. Ve belki de Şerif Roane'un söyleyecek bir şeyi varsa gerçek mahkemelerde.

Öfke boynuma dolanıyor ve kulaklarımı tırmalıyor ama kendimi kaybetmemin bana hiçbir faydası olmayacak. Ailesini, kasabayı ya da Podunk Polisi'ni Lola'nın eve dönmemesinin sebebinin ben olmadığımı ikna edemeyeceğim kesin.

El ilanını fotokopi makinesinin camı boyunca kaydırıyorum ve ekranda iki yüz kopya yazana kadar düğmelere basıyorum. Tereddüt ediyorum ve yanımda ne kadar nakit olduğunu görmek için cüzdanımı kontrol ediyorum. Yetmiş beş yerine yetmiş beş olarak değiştiriyorum ve mürekkebi bittiği için evdeki yazıcıma küfrederek banknotları makineye yerleştiriyorum.

Ve ne zaman evimden çıksam durup beni işaret eden rastgele yerliler Ev.

Ve polisler de işlerini yapmadıkları için.

Ve en önemlisi, onun gitmiş olması önemli değilmiş gibi hayatlarına devam eden tüm dünya.

Makine vınlayarak çalışır ve Lola'nın güzel yüzü makinenin yan tarafındaki tepside tekrar çoğalır. En üstte dev bir KAYIP başlığı var. O büyük harfler muhtemelen mürekkep kartuşumu öldürdü.

Biri omzuma dokundu ve ben de doğruca fotokopi makinesinin yanına atladım. Kütüphane gönüllüsünü bekleyerek etrafımda döndüm ama o benim kuzenimdi.

Max iki elini havaya kaldırır ve bir adım geri çekilir. "Whoa, Drew, sakın ol."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve çeneme kadar ovalıyorum. "Vay anasını. Bana böyle sinsice yaklaşma."

"Hiçbir yere gizlice girmedim. Adını iki kez söyledim." Kıvrıcık siyah saçlarını alnından savuruyor. Bazı kısımları diğerlerinden daha uzun, her yöne doğru uzanıyor ve teyzemin yine onun için kesmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Makasla arası hiç sandığı kadar iyi olmadı ama Max gibi görünüyor. Elini omzuma koyuyor. "İyi misin?"

Onu omuz . "Evet, tabii. Tamam."

Max başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve bana o *boktan* bakışını *atıyor*. Onu görmezden gelip alıyorum. Lola'nın fotoğrafı - babamın, ailesinin her yıl düzenlediği 4 Temmuz barbeküsünden önce verandasında gülümserken çektiği bir fotoğraf- alanın çoğunu kaplıyor. En alta bilgilerini olabildiğince basit bir şekilde sıraladım.

İsim: Lola Elizabeth Scott

Yaş: 17

Saç rengi: Koyu

kahverengi Göz rengi:

Yeşil

Son görüldüğü yer: 29 Eylül saat 10:55'te Washington City'deki Willamette Nehri tekne iskelesi

En alta da kalın harflerle "Bu kızı görürseniz ya da nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa lütfen arayın..." ve benim telefon numaram yazıyor. Çünkü Washington Polisi bugünlerde hiçbir ipucunu takip etmiyor gibi görünüyor. Artık takip etmiyorlar. Ellerinde baş şüpheli varken olmaz.

Ben.

Max omzumun üzerinden eğiliyor. "Daha fazla el ilanı mı?"

Yığını düzeltmek için makinenin üstündeki kağıtlara dokunuyorum ve kapiya yöneliyorum. Ön bankodaki gönüllü ben geçerken başını kaldırıp bakmıyor, tıpkı Max'in neredeyse ama tam olarak değil sorusuna cevap vermediğim gibi.

Görmezden gelinmek onu durdurmuyacak. Max pek çok şey olabilir ama pes etmek bunlardan biri değil, inatçı bir fasulye.

Kapıyı iterek açıyorum ve yaklaşık iki saniye sonra tekrar sallandığını duyuyorum. Kasım ayının soğuk havasının boynumdan aşağı süzülmesini engellemek için eşofmanımın iplerini çekiyorum ve onun suçluluk duygusu triplerine hazırlanıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor Max, bana yetişmek için koşarak. "Temas kurmaya çalışıyorum. Nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Yürümeye devam ediyorum. Cipimi köşeye park ettim. Şehrin bu tarafı, kaldırımdaki dairelerin içine gömülmüş ağaçlar ve ortaokul öğrencileri tarafından boyanmış duvar resimlerinden oluşuyor. Sonbaharın ölü mevsiminde bile, mide bulandırıcı derecede canlı ve renkli. Bunun yerine ayaklarıma ve eskimiş asfalta odaklanıyorum.

"Babalarınız sizin için çok endişeleniyor, dostum."

Ah, işte orada. Suçluluk duygusu. Duruyorum ve çenem kararan gökyüzünü gösterene kadar başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Ciğerlerimde beton gibi hissettiren bir nefes üflüyorum. "Öyle olduklarını biliyorum."

"O yüzden bir saniye dur ve konuş dostum. Yardım etmeye çalışıyoruz."

Çenemi indiriyorum. "Herkesin tek yapmak istediği konuşmak. Bundan bıktım Max. Konuşmak onu geri getirmeyecek." Dönüp el ilanlarını sallıyorum. "Polisler artık onu zar zor arıyor. Onu eve getirmek için aklıma gelen tek şey bu. Kimse başka bir şey yapmama izin vermiyor."

Dudağını ısıırıyor ve ben biraz sönüyorum.

Peki, tamam. El ilanları pek işe yaramadı. Onları haftalardır yayınlıyorum ve tam olarak on telefon aldım. Dokuzu eşek şakasıydı, biri de kendimden utanmam gerektiğini söyleyen yaşlı bir kadındı. Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Max'in nazik kahverengi gözleri hüznle doluyor ve tüm yüzü çöküyor. "Gideli uzun zaman oldu..."

" dilerim, bu ne demek oluyor? Vazgeçmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Ne? Tabii ki hayır. Ama kabul etmek zorunda kalabilirsin-"

"Lütfen dur. Seni seviyorum ve yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama yapamıyorum. Bakmayı bırakamam. Çünkü bu onun eve gelmeyebileceği anlamına geliyor.

."

...hepsi benim hatam.

"Ne?" Max bir adım daha yaklaşarak sorar.

Suçluluk, ıstırap ve öfkenin vahşi bir karışımı göğsüme baskı yapıyor, beni boğuyor. "Bu dayanılmaz," diye boğuluyorum.

Bana sarılıyor. Geri çekilmek, yalnız kalmak istiyorum ama bu sarılma onun yararına, benim değil.

Omzuma bir şaplak atarak geri çekiliyor ve gülümsüyor. "Hadi senin evine gidelim. Herkes aile yemeği için oraya gidiyor. Babalarınız hilachas yapıyor. Ne düşünüyorsun?"

Sanırım eskiden beni mutlu eden ve şimdi kâbus gibi gelen bir başka şey gibi geliyor. Ama bunu söyleyecek değilim.

Ailem çok kalabalık. Babamın tarafı beyaz, babamın tarafı Guatemalalı ve bir araya gelmeyi çok seviyorlar. Babamlar beni üçüncü yaş günümünden üç hafta önce evlat edinmişler -onlardan öncesini hiç hatırlamıyorum- ve tüm hayatım bu büyük toplantılarla geçti. Herkes konuşuyor, mutlu, birbirinin işine karışıyor, tıpkı Max gibi. Bu, Lola'yı birinci sınıftaki mezuniyet balosuna davet etmem için başımın etini yerken ya da aile yemeğinin müdavimi olduktan sonra ona anaokulundan kalma dişli tişörtlü fotoğraflarımı göstermek için etrafımda toplandıklarında iyiydi. Ama şimdi zoraki gülümsemeler ve beni tüketen tek şey hakkında konuşmamak anlamına geliyor. Herkes yardım etmek istiyor ama yapabilecekleri bir şey yok.

Ben bir şey söylemeyince Max daha geniş gülümsüyor, sanki kabul etmek üzereymişim gibi.

"Üzgünüm, Max. Bir sonrakine yetişirim, tamam mı? Bugün benim için iyi değil. Bir şeyler yapmam lazım."

Yüzü düşüyor ama başını sallıyor. "Evet. Tamam."

"Babalarına işim bittiğinde evde olacağımı söyler misin?" El ilanlarımla birlikte dönüp gidiyorum.

İç çekişi arkamdaki kaldırımı dolduruyor. "Nehre gidiyorsun, değil mi?"

Durdum ve geri döndüm. "Neden *nehre* gideyim ki?"

Gözleri yüzünden fırlayacakmış gibi bakıyor. "Dairy Queen'i kastetmiştim. Ve onların... milkshake nehrini."

Lola'nın kaybolduğu gecedan beri nehre gitmediğimi biliyor, o zaman bugün neden oraya gideyim ki? Tabii bir sebep yoksa.

"Bugün nehirde neler oluyor, Max?" Dişlerimin arasından söylüyorum. "Yoksa oraya gidip kendim mi görmeliyim?"

Panik yüzünde patladı. Tam olarak bunu yapmamam için ona talimat verilmiş olmalıydı. Babamlar mıydı? Annesi mi? İkisi de mi?

"Eğer sana söylersem, gitmeyeceğine söz verir misin?" Ona ters ters baktım.

"İyi, iyi. Tamam, yani... Bugün başka bir arama yapılmış olabilir ve aileniz buna engel olmadığınızdan emin olmamı istedi. Ama muhtemelen şimdiye kadar bitirmişlerdir, o yüzden oraya gitmenin bir anlamı yok. Ayrıca, bunların hiçbirini benden duymadın."

Beynim anlamaya çalışarak dönüyor. "Ama bu hiç mantıklı değil. O ormandan zaten on kez geçmişken neden nehir kenarında arama yapsınlar ki? *Haftalar* önce."

"Hiçbir fikrim yok." Ellerini havaya kaldırır. "Hiçbir detaya sahip değilim. O yüzden bu konuyu hiç konuşmamışız gibi yapalım ve senin evinde bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Aklımdan onlarca düşünce aynı anda geçiyor. Lola gideli neredeyse beş hafta oldu ve bu süre içinde soruşturmanın kaçtığı endişesinden Amber Alert tarzı bir kayıp kişi soruşturmasına dönüşmesini izledim. Polis tüm kaldırdı. İlçe genelinde yollara barikatlar kurdular, fotoğrafını

tüm yerel haber kanallarına ve sosyal medyaya gönderdiler. En son görüldüğü tekne iskelesinden başlayarak her yeri aradılar ve sonunda ipuçları tükenene kadar ipuçlarına ve olası görülme yerlerine dayanarak yarıçaplarını genişlettiler.

Neden bir arama ekibiyle birlikte sıfır noktasına geri dönsünler ki? Hiç mantıklı gelmedi. Yani, Lola'nın su kenarında bulunmayı beklediğini mi düşünüyorlar? *Selam çocuklar, geldiğiniz için teşekkürler. Ağaç kabukları ve yosunlu sudan bıkmaya başlamıştım.*

Hâlâ nehirde olmasının tek yolu... Bir adım geri çekiliyorum.

Lola'yı aramıyorlar.

Kalıntılarını arıyorlar.

Elimdeki broşürler alev almak üzereymiş gibi hissediyorum. "...ve hilachas için harika bir gün, değil mi?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum; Max bunca zamandır konuşuyor. "Ne?"

İnliyor. "Sürpriz, sürpriz, dikkatini vermiyorsun. Sadece... benimle evine geri dön, tamam mı? Zaten orada olmana izin yok ve diğer seçenek de yemek. Hadi *gidelim.*"

"Aç değilim."

Max'in elleri havada uçuşur. "Bu son derece kötü bir fikir."

Arabama doğru ilerliyorum ve onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Ezik beyaz Isuzu Trooper'ıma biniyorum ve el ilanlarını yolcu koltuğuna fırlatıyorum. On dakika önce olduğu kadar önemli değillerdi. Yeni bir görevim var.

Yolcu kapım hızla açılırken Trooper'ı vitese taktım. Max'in uzun boylu, sırık gibi vücudu içeri atlıyor ve kapıyı çarparken tüm SUV'yi sallıyor.

"Delirdin mi sen? Gaza basmak üzereydim!" Ona bağırdım.

"Güzel. Tam zamanında geldim o zaman." Kemerini bağladı ve buklelerini alnından ayırdı. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Birinin senin tutuklanmanı engellemesi gerek."

Onu araçtan atmanın ne kadar zor olacağını merak ediyorum ama yüzündeki kararlı ifade ve oh-bok sapını tutuşu bana sinsî bir saldırıya hazırlıklı olduğunu söylüyor.

"Bana takılıp kaldın" diyor. "Eğer sürünmek istiyorsan, ben de sürünüyorum. Hadi yapalım şu işi."

"Sinir bozucusun. Bunu biliyor muydun?" Yola geri dönüyorum ve ona yumruk atmadan önce yola . Eğer onun değerli küçük kafasındaki tek bir saç teline zarar verirsem teyzem kıcıma tekme basar, o da bunu biliyor.

Tekne iskelesinin bulunduğu kasabanın kenarına varmak sadece birkaç dakika sürüyor ama yol sanki çok uzunmuş gibi geliyor. Lola kaybolduğundan beri nehrin bir mil yakınına bile gitmemiştim ve yaklaştıkça korkunç anılar ve acılarla dolu bir kara deliğe batıyormuşum gibi geliyor.

Yoldaki bir virajı takip ediyorum ve düzleştğinde tekne iskelesi karşıma çıkıyor.

Nehir, Washington City'yi eski bir dostu sarılmış bir kol gibi çevreliyor, ancak kıyının suya ulaşabilecek kadar alçak olan tek kısmı burası. Tekne indirme yeri, buz gibi soğuk Willamette Nehri'ne doğru eğimli beton bir levha ile ağaçların arasına yerleştirilmiş dar bir park yeridir.

Yılın bu zamanlarında iskele normalde ıssızdır, ancak bugün tekne gezintisi sezonu gibi görünüyor. On park yerinden biri hariç hepsi dolu ve arabalar yolun her iki yanında sıralanmış.

Sadık kasaba halkı, zavallı Lola ve ailesi için bir kapanış bulmak üzere bir araya geliyor. Dışarıda *onu* arıyor olmaları gerekirdi, burada kemik arıyor olmaları değil. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bütün bu yer beni hasta ediyor. Arazi, su, çam ağaçlarının arasından süzülen Kasım günbatımı. Hepsinden nefret ediyorum. Burada olan her şeyden ve bana yaptıklarından nefret ediyorum. Lola'ya yaptıklarından.

Yolun kenarına, başka bir arabanın arkasına park ediyorum ve motoru durduruyorum. Kollarımı direksiyonun üst kısmında birleştirip öne doğru eğildim. Görünüşe göre arama sona eriyor. İnsanlar çalılıkların arasından çıkıyor.

park alanının uzak tarafında, ağaçların yanında bekleyen küçük kalabalığa katılıyor. Birkaç şerif yardımcısı sohbet ediyor. Şeriften iz yok.

Çok yakın park etmişim. Düzinelerce göz Trooper'a doğru kayıyor, ön camımdan hançerlerini fırlatıyorlar. Bazen bu arabanın da en az benim kadar kötü şöhretli olduğunu düşünüyorum. Eğer bir saniyeden fazla düşünseydim, Max'ten sürmesini isterdim. Onun arabası da ağaçlarla aynı renkteydi ve ortama uyum sağlayabilirdi.

Yine sıçtım batırdım.

Elinde pano olan yaşlı bir kadın gözlerini bana dikeyor ve sesli mesajı bırakanın o olup olmadığını merak ediyorum.

Kendinden utanmalısın.

Şaka yapıyor, ben zaten öyleyim.

"Peki plan nedir, Drew?" Max delicesine uzun bacaklarını döşeme tahtalarına , el ilanlarını kışının altından çekip çıkarıyor ve arka koltuğa fırlatıyor. "Bu partiyi bozmanın bir amacı var mı?"

Yaşlı kadının bakışlarını bir dakika daha üzerimde tuttum ve o da beni tersledi.

Ben cevap vermeyince, "Yani, tam olarak yürüyüp onlara katılamazsın. On dakika içinde tacizden ya da ergen sikişinden tutuklanırsın."

Boğazımdan tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. Haklıydı. Roane ya da memurları, iyilikseverlere yaklaşırsam beni kelepçelemekte tereddüt etmezler. Özellikle de Şerif'in son birkaç gündür kayıp bir kızın davasının kendi gözetiminde batırılmaması için çaresizce bana yaslanma şekli. Roane'un beni parmaklıklar ardına koymamasının tek nedeni, maddi durumu iyi olan bir ailenin yüksek başarılı beyaz çocuğu olmam ve bana bir avukat tutması. Eğer babama ve Diaz tarafına daha çok benziyor olsaydım, durum böyle olmayabilirdi. Roane'un bana karşı gerçek bir kanıt olmaması da yardımcı oluyor, ve tüm soruşturması sonunda itiraf etmeme bağlı gibi görünüyor. Yine de burada bulunarak şansımı zorladığımı biliyorum.

"Onlara katılmak istemiyorum. Bir anlamı yok. Lola orada değil."

Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum. "Ve bunu biliyorsun çünkü...?"

"Başlama yine. *Nerede* olduğunu bilmiyorum ama o ormanda olmadığını biliyorum. O ölmedi."

"Nereden biliyorsun? Emin misin?"

"Çünkü olamaz. Bu... imkansız." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kaçtı ya da kaçırıldı ya da... Bilmiyorum. Ama ölmüş olamaz. Yanılıyorlar ve ben bunu kanıtlayacağım."

Max koltuğunda kayıyor ve yüzünü buruşturarak öne doğru eğiliyor. "Peki, eğer drama yaratmayı planlamıyorsan, burada ne işimiz var?"

"Bu iyi bir soru." Park yerine bakıyorum ve bakışlarım tek boş park yerine takılıyor. Lola'nın tapınağının evi. Buraya kadar gelmişken bile harap görünüyor.

Eski çiçekler ve yarısı yanmış mumlar, Lola'nın Insta'sından alınmış çerçeveli resimleri, artık suyla dolmuş ve unutulmuş. Mavi ve altın rengi bir üniforma, kısmen yapraklarla kaplı bir şekilde kaldırımında uzanıyor. Geçen hafta personelden biri onu kaldırına kadar dolabının yanında aynısından bir tane vardı.

Anıtlar, o kaybolduğunda endişeden aklını kaçıran, ancak kaybolmasının şoku ve onu özlüyormuş gibi yapmanın verdiği ilgi geçince ilgilerini hızla kaybeden sınıf arkadaşlarının bakımı. Tıpkı ormanda bir cesede rastlayıp işi bitirmeyi tercih eden bu arama ekibindeki katılımcılar gibi.

"Sadece kimlerin geldiğini görmek istedim," diyorum. "Sanırım bu kadar çok araba olmasaydı kendimi daha iyi hissederdim. Bu, herkesin bunun benim kadar anlamsız olduğunu düşündüğü anlamına gelirdi."

"Bay ya da Bayan Scott'ı göremiyorum. Bu iyiye işaret, değil mi?" Belki.

Arabaları tekrar tarıyorum ve yolun karşısındaki eski, ezik bir Volkswagen'e bakıyorum. Sonbahar buralarda bir yerde. Sonbahar olmadan bir arama ekibi

Hıçkıra hıçkıra ağlayan en iyi arkadaş mı? Sanırım bu, bugün neden okula gelmediğini açıklıyor.

Max haklı. Bay Scott'ın Wrangler'ını ya da Bayan Scott'ın sedanını göremiyorum. İçimde bir umut filizlendi. Belki onlar da vazgeçmemişlerdir?

Ya da belki de polislerle birlikte gittiler ve henüz ormandan çıkamadılar...

"Biri Roane'u aramadan önce buradan çıkmalıyız," diyor Max.

Haklı olduğunu biliyorum ama gözlerimi ağaç çizgisinden ayıramıyorum. Kalabalık büyümeye devam ediyor. Ormandan daha fazla insan çıktıkça neredeyseulaştı.

Lütfen burada onlarla olma.

Parmaklarım direksiyona endişeli bir ritimle vuruyor.

"Drew? Gel hadi. Aile yemeğine gitmek zorunda değiliz, nereye gidebiliriz. Bize dondurma alırım. Seni buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yaparım. Lütfen?"

Kalabalık dağılıp ağaçların arasından uzun boylu bir figür çıkınca iç çekip kontaga uzanıyorum. Onu gördüğümde bir kova buzlu su gibi ürperiyorum.

Şimdi de midem bulanıyor.

"*Kahretsin,*" diye fısıldıyor Max. "Annesi de burada."

Diğerlerine katılmalarını izliyorum. Bay Scott Eylül'den beri saçlarının yarısı ağarmış gibi görünüyor ve karısı o kadar kilo vermiş ki nehirden gelen esinti onu alıp götürmeye yetebilir. Siyah paltosunu boğazının dibinden kavırıyor ve uzun siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Biri ona bir şey söylüyor ve Bay Scott dönüp bana bakıyor. Yaşayan bir iskelet gibi, öleceğim güne kadar bana musallat olacağına söz veriyor.

Yüzüm utançtan yanıyor. Beni neredeyse kendi ailem kadar iyi tanıyan bu adam, yine de herkes gibi bana sırt çevirdi.

Trooper'ı vitesle taktım, U dönüşü yaptım ve havalandım.

Burada olmaması gerekiyordu. İkisinin de burada olmaması gerekiyordu.
Kim hala Lola'yı arıyor?

"İyi misin?" Max dikkatlice sorar. Kelimelerini seçmek için uzun zaman harcamış gibi.

Köşeyi çok hızlı döndüğüm için başımı sallıyorum. "Haklıydın. Buraya gelmemeliydim."

OceanofPDF.com

DÖRT

DREW

Max'i kütüphaneye geri götürüyorum. Yol boyunca konuşmuyor -bu onu öldürmüş olmalı- ama Liberty'sinin yanına iki kez park ettiğimde de kıpırdamıyor, bu yüzden geleceğini biliyorum.

Ona bir el salladım. "Hadi, ceza yemeden önce ne istiyorsan söyle."

Emniyet kemerini bir meyan kökü gibi elinde evirip çeviriyor. , bir takırtıyla tutucunun içine yuvarlanıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun ve burada senin tarafında değilmişim gibi görünmek istemem, çünkü öyleyim. Ama tekne iskelesine bu şekilde gelmen

Suçlu. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Onunla tartışmak istiyorum ama . Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Kötü adamlar her zaman suç mahalline geri dönerler ve sen çektiğinde herkes bunu gördü. Suçlu Drew. Babalarınızın orada olduğunuzu öğrendiklerinde çılgına döneceklerinden ve annemin ağzından baklayı çıkardığımı öğrendiğinde benim günlerimin sayılı olacağından bahsetmiyorum bile. Sonuç olarak, bu harika bir hareket değildi."

Direksiyondaki amblemi başparmağımla izliyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. "Biliyorum. Sen susarsan ben de susarım?"

Derin bir nefes verir ve başını sallar. "Bildiğim kadarıyla bir Blizzard'ımız var. Bana sorarlarsa bunu söyleyeceğim, ama dostum, kendine gel."

Başımı sallıyorum, midem asit ve pişmanlıkla doluyor. "Onu bulacak birine ihtiyacım var."

"Hepimizin var. Ama bu şekilde yapılmaz. O büyük beyninizi kullanın ve başka bir yol bulun. Bugünkü arama bir şey ifade etmiyor. O gideli uzun zaman oldu. Herkes ne şekilde olursa olsun cevap arıyor."

"Ama zaman kaybediyorlar, Max. O ormanda geçirdikleri her saat, ona yaklaşamadıkları bir saat demek."

"Roane'a senin için endişelenmesi için daha az, başka bir yere bakması için daha çok sebep ver." Başparmağıyla arka koltuktaki dağınıklığı işaret ediyor. "O el ilanları Lola'ya gerçekten yardımcı oluyor mu? Onun eve sağ salim dönmesine ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Hepimiz mücadele ediyoruz ve seni de kaybedemeyiz."

Arabadan indi ve kapıyı çarptı. Ani sessizlikte, neredeyse geri gelmesini dileyecektim.

Neredeyse.

Max önümden çekiliyor ve ben onun Ana Cadde'de kayboluşunu izliyorum. Hemen arkasında olmalıydım. Eve, aile yemeğine gitmeliyim çünkü yapılacak doğru şey bu ve bu herkesi mutlu edecek. Ama şu anda ailemle yüzleşmektense el ilanlarımı yemeyi tercih ederim.

Nehirden uzak durmaya dikkat ederek şehrin dışından dolaşıyorum. Evin aksi yönündeki bir mahalleye park ediyorum ve arka koltuktan broşürleri topluyorum.

Bazı ev sahipleri derneklerini kızdırma zamanı.

Çünkü Max sadece yarı haklı: El ilanları muhtemelen beni Lola'ya götürmeyecek. Ama onlar da bir şey. Aramaya devam ettiğimin kanıtı. Eve döndüğünde, gittiği her yerde yüzünün bir resmi ve telefon numaram olacak ve asla vazgeçemediğimi bilecek. Şu anda ona verebileceğim tek şey bu.

Arka koltuktan sırt çantamı ve zımbayı alıp işe koyuluyorum, üstümde bir sokak lambası yanana kadar geçtiğim her telefon direğine ve dur levhasına onun yüzünü yapıştırıyorum. Şaşkınlıkla yukarı baktım. Hava çok çabuk kararmıştı.

Yolun aşağısına ve yukarısına baktım. Zombi gibi Lola'nın mahallesine doğru yürüyorum. Aslında, onun çıkmaz sokağı bir blok önümde.

Elimdeki azalan kağıt yığını kurşun gibi geliyor.

Daha fazla yaklaşmamalıyım. Bunu biliyorum. Ailesi yeterince acı çekiyor. Beni bir günde iki kez gizlenirken görmelerine gerek yok. Malzemelerimi çantama yerleştiriyorum ama ayaklarım beni kendi başlarına Lola'nın köşesine götürüyor. Sadece bir dakika kalacağım.

Scotts'ların büyük gri Craftsman'ı bir ev aşağıda oturuyor. Alt katın ışıkları geniş verandalarında ve mükemmel çimenliklerinde sıcaklık saçıyor. Camın ötesinde hiçbir şey hareket etmiyor ve araba yolu boş, bu yüzden yola doğru birkaç adım atıyorum.

Bu evi ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Lola beni ailesiyle . Büyük pencereleri, parlak beyaz sundurma salıncağı ve bakımlı çitleriyle çok heybetli görünüyordu. Artık heybetli görünmüyor. Hüzünlü görünüyor. Sanki duvarlar da köşedeki yatak odasındaki kızın yokluğunu benim gibi hissediyor.

Odasındaki ışık göğsümde tanıdık bir delik açıyor. Lola kaybolduğu gece açık bırakmış ve ailesi o zamandan beri dokunmamış. Sanki ondan geriye kalanları karanlığa gömmeye dayanamıyorlar. Bunu hem anlıyorum hem de nefret ediyorum. Ben de kapatamazdım ama ikinci katta o pencerenin aydınlandığını görmek her seferinde kafamı karıştırıyor. Geri dönmüş olabileceğini, içeride Autumn'la ne kadar pislik olduğumu ya da tarih vizesi hakkında konuştuğunu düşünmem için beni kandırıyor.

Ama Lola orada değil, benim sürem doldu ve ben buraya ait değilim. Bu şehir artık ait olmadığım yerlerle dolu.

Dönüyorum ve kırmızı bir Wrangler'ın yolda rölantide ilerlediğini görüyorum. Bay Scott direksiyonun üzerinden benimle göz göze geldiğinde vücudumdaki her kemik taşa dönüşüyor.

Tekerlek.

Bir an için beni ezip ikimizin de acısına son verecek mi merak ediyorum. Ama onun yerine, cip yanımdan geçip garaj yoluna giriyor. Bay Scott park ediyor ve uzun adımlarla çimenleri geçiyor.

Öfkesine hazırlandım ama kaldırımında durdu ve neredeyse fısıldayarak "Buraya gel" dedi.

Bağırması, yüzüme bağırmasından iki kat daha korkutucu. Yaklaşmak yapmak istediğim son şey. Gözlerine bile bakamıyorum; onunla nasıl konuşabilirim ki?

Yavaş adımlarla ilerliyorum, vücudumun her yerinden korku akıyor, ta ki onun önünde durana kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi beklediğim kadar öfkeli çıkmadı. Sesi... boş geliyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yanakları zayıflamış. Üzerinde düğmeli bir gömlek var ama gömleğin altındaki iskelet adam da tıpkı kızı gibi kaybolmaya çalışıyor gibi görünüyor. Jeep'in yolcu kapısı çarpıyor ve karısı aracın arkasında duruyor. Doğruca bana bakıyor.

Suçluluk duygusu boğazımı sarıyor ve sıkıyor. "Uçucular," diye . "Neden bizi rahat bırakmıyorsunuz? Yeterince şey yapmadınız mı?" *Evet.*

Kendimi savunmak için içimde garip bir dürtü kabarıyor. Bu adama çok saygı duyuyorum. Hep saygı duydum. Bana herkesin baktığı gibi bakmasını istemiyorum. "Onu bulmaya çalışıyorum. Aynı sizin gibi. Bay Scott, evinizde milyonlarca yemek yedim. Ailelerimiz geçen yaz birlikte kampa gitti. Yüzme yarışlarımın hepsine gittiniz. Beni *tanırsınız*. Ve Lola'ya asla zarar vermeyeceğimi biliyorsunuz. Asla."

Bakışları içime işliyor ve fırsatı varken beni ezmediği için pişman olabileceğini düşünüyorum. "Benim tanıdığım çocuk onu asla gece yalnız bırakmazdı. Ertesi güne kadar bekleyip, arayıp bir şey olup olmadığını sormazdı.

Eve sağ salim varmış. Polisle işbirliği yapmayı bırakmadı. Seni hiç tanımlıyorum."

Sözlerinin gerçekliği içime işliyor ve bu suçluluk duygusunun boğazımdaki kısılcacını sıkıyor. Denesem de konuşamazdım.

Uzun ve ölçülü bir nefes alıyor, ama daha fazlasını söyleyemedenden Bayan Scott arkasında beliriyor, parmakları ayakta durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi kocasının kolunu sıkıca sarıyor. Geniş yeşil gözlerini bana dikti. "Bize sadece ne yaptığını söyle, tamam mı? Bize onun nerede olduğunu söyle ve her bitsin. Ben... yapamayız... Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum," diye yalvarıyor. "şerif bunca zamandan sonra çok az umut olduğunu söylüyor. Bir ceset arıyorlar ve bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyoruz. İçimizdeki her şey onu aramaya devam etmek için çığlık atıyor. Ve cevapları olan tek kişi sensin."

Tanrım. Bana arabayla çarpmalıydılar. Daha az acı verici olurdu.

Dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmıyor. Hiçbir cevabım yok. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

Bayan Scott hıçkırıklara boğulur. "Tanrı aşkına, Drew. O benim çocuğum! Sadece nerede olduğunu söyle!"

"Yemin ederim ona zarar vermedim. Hayatım üzerine yemin ederim!" Boğazıma bir öfke doldu. "Buraya geldiğim için özür dilerim. Kimseyi incitmeye çalışmıyorum, en azından seni ya da aileni."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzölür ve elinin tersiyle siler.

Bay Scott kolunu onun omzuna atıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Git buradan, Drew. Ve bir daha geri gelme."

Karısına verandaya kadar eşlik eder ve ön kapıyı arkasından çarparak içeride kaybolur.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama bir noktada yağmur yağmaya başladı. Kendimi kavşağın karşısına sürüklüyorum. Bütün kasabanın nefret ettiği

Ben korkunç biriyim, ama onun sözleri içime kızgın bir demir gibi saplanıyor. Bugün kendimi ait olmadığım yerlerde bulmaya devam ediyorum.

"Hey, pislik."

Sıçradım ve sese doğru döndüm.

Sonbahar caddenin karşısındaki kaldırımında oturuyor, sokak lambasının hemen ötesinde. Beni izliyor.

İçimde fke kabarıyor ama o kadar yorgunum ki orada ölüyor. Son birkaç haftadır fazladan bir gölge gibiydi. Nereye gitsem hep arka planda, sanki alevler içinde kalacağımı ve yanışımı izleyeceğini umuyormuş gibi bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun burada? Yine beni mi takip ediyorsun?" Sesim sert çıksın istiyorum ama boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor.

Autumn ayağa kalkıyor ve gümüş simli sweatshirt'ünün kapüşonunu geriye itiyor. Işığa doğru yürürken öfkeli bir disko topuna benziyor. Uzun kızıl saçları arkaya topladığı yerden dalga dalga dökülüyor. "Onun evine gelmeye nasıl cüret edersin? Yaptığın şeyden sonra bu mahalleye gelmeye bile cesaretin var."

"Tanrı aşkına. Ben hiçbir şey yapmadım."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diyor ellerini kazağının ceplerine sokarak. "Lola benim en iyi arkadaşımı ve bunu yanına bırakırsam lanetleneneğim."

"yle."

"Ne?"

"yle. O senin en iyi arkadaşın. şimdiki zaman," diye bağırıyorum, ona doğru adım atarak.

Geri çekiliyor, yüzünde korku ekleri açıyor. Geri çekilir ve yolun yukarısındaki evine doğru bakar; Büyük Kötü Ben'den kaçışının haritasını çıkarır.

Başımı sallıyorum. Hayatım boyunca beni tanıyan insanların bana bir canavarmışım gibi davranmasına alışamıyorum. Autumn'u Lola'yla çıkmaya başlamadan çok önce tanıyordum, bu onun da bana düşman olmasını engellemedi.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, benden korkmasını istemiyorum. Mesafemi koruyorum. "Lola'yı incitmedim. Asla *incitmem* ve seni de incitmem. O yüzden neden beni takip etmeyi bırakıp babana işini yapmasını ve onu bulmasını söylemiyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor, cesaretinin bir kısmını geri kazanıyor. "O şerif. Şüphelileri sorgulaması gerekiyor. O işini yapıyor. Bunu daha iyi yapabilmesinin tek yolu seni içeri tıkmak."

"Her neyse, Autumn. Beni rahatsız etmek için harcadığın enerjinin yarısını Lola'yı aramak için harcasaydın, şimdiye kadar evde olurdu ve hepimiz çok daha az sefalet içinde olurduk."

Arabama doğru ilerliyorum.

"Sadık erkek arkadaş rolüne kanmayacağım," diye bağırıyor arkamdan. "Ona bir şey yaptın ve herkes eninde sonunda gerçeği öğrenecek."

Sözleri bir tokat gibi çarptı. Dönüyorum, bana bakan düşmanca kişiyi zar zor tanıyorum. "Komik olan ne biliyor musun? Eğer durum tersine dönseydi, bu dünyada senin birine zarar verebileceğine beni ikna edebilecek tek bir kişi bile yoktu. Seni sonuna kadar savunurum Autumn. Eve geldiğinde, beni sırtımdan bıçakladığın için ne kadar üzgün olduğunu duymak istemiyorum. Seninle işim bitti."

Pişmanlık yüzüne yayılıyor, sonra da yüzünü siliyor. "Arkadaşımanın bir canavar olduğunu öğrenmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Seni savunmak istedim ama tarih bir yere kadar. Suçlunun sen olduğunu biliyorum. Bunu haftalardır biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani ne yaptığımı bilmiyor olabilirim ama tüm bunların senin suçun olduğunu biliyorum." Beni midemde bir düğümle yalnız bırakarak köşedeki evine doğru yürüdü.

Çünkü o kesinlikle haklı. Hepsi benim hatam. Ben suçluyum.

Yağmur yavaş yavaş artıyor ve Trooper'a ulaştığımda sağanak halini alıyor. Su, giysilerimin her katmanını ıslatıyor.

Kemiklerim. Eve giderken yol boyunca titriyorum ama ısıtıcıyla uğraşmıyorum.

Buna kefarete de.

Evimin önüne park ediyorum, garaj yolunda sadece iki araba görünce şaşırıyorum. Annemle babamın gümüş rengi Volvo'. Ailenin geri kalanı çoktan eve gitmiş olmalı.

Tanrıya şükür.

Ön kapı kilitli değildi ve seslenmeye zahmet etmedim. Konuşmak istemiyorum. Sıcak bir duş ve biraz uyku istiyorum. Anahtarlarımı kapının yanındaki kancaya asıyorum, böylece evde olduğumu bilecekler ve üst kata çıkıyorum. Koridorda durup su damlatan tişörtümü kurutucuya atıyorum ve yatak odamın kapısını arkamdan kapatıyorum. Kapının yanındaki elektrik düğmesine vuruyorum ve masamın lambası yanıyor.

İç çekiyorum. Odam bile artık benimmiş gibi hissettirmiyor.

Yüzme takımı kupaları ve grunge müzik grubu posterleri duvarlarımı süslüyor. Video oyunları ve dağınık ders kitapları halıyı kirletiyor. Ama buradaki her şey onun elinin altındaydı. Her yüzme yarışına, her konsere gitti - Taylor Swift'i izlemeyi tercih etmesine rağmen. Okuldan sonra her gün benimle burada ders çalıştı. Video oyunlarından şikayet etti ama yine de oynamamı izledi. Yorganımı bile o seçti. Ekosedeki mavinin gözlerime uyduğunu söyledi.

Şimdi hepsi eski hayatımın kalıntıları. Bu yüzme sezonuna katılmamam, kaptanlığı bırakmam istendi ve takımdaki hiç kimse benimle konuşmuyor. Haftalardır ne müzik dinledim ne de elime bir kumanda aldım. Her şey onu bekliyor. Lola'nın eve dönmesine ihtiyacım var, böylece kayıp ilan ve suçluluk duygusundan daha fazlası olan bir hayata geri dönebilirim.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum, bir çift eşofman giyiyorum ve masa sandalyeme çöküyorum. Belki de içimde duş alacak kadar güç yoktur.

Yorgunluğa rağmen masamın üzerindeki duvardan beyaz tahtamı çekip ters çeviriyorum ve bugünlerde önemsendiğim tek şeyi ortaya çıkarıyorum. Tahtanın arkası tüm acınası araştırmamı gizliyor. Post-it notlar, bir

Lola'nın kaybolduğu gün gittiği her yerin işaretlendiği Washington City'nin basılı haritası ve fotoğrafları. Çok fazla fotoğraf. Başparmağımı tekne iskelesine park ettiğimiz bir fotoğrafa sürüyorum. Arka plandaki karanlık nehir flaşla zar zor aydınlatılmış. İkimiz de ne olacağından habersiz aptal gibi gülümsüyoruz.

Bu elimdeki son fotoğrafımız.

Kaybolduğu gece çekildi.

Bu dörde üç metrelik basit koleksiyon, o son yirmi dört saat hakkında bildiğim her şeyi içeriyor - ki bu çok fazla bir şey değil. Eski bir ev ödevinin arkasına karalanmış, sabah onu okula bıraktığım andan itibaren olan her şeyi detaylandıran zaman çizelgesini tarıyorum. Dersleri, okul sonrası takımla antrenmanı, ailesiyle kavgası, akşam 10'u biraz geçte onu evinden almam, tekne gezintisi, gece yarısından hemen önce markette durması ve son olarak polislerin ertesi sabah telefonunu yol kenarında bulması.

Ekleyecek bir bilğim yok. Dün ve önceki gün olduğu gibi. Beyaz tahtayı ters çevirip tekrar duvara asıyorum, hayal kırıklığım artıyor. Max haklıydı. El ilanları işe yaramıyor ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yeni bir bilgiye, bir ipucuna, bir başlangıç noktasına ihtiyacım var. Masamdaki sessiz telefon benimle alay ediyor. Birinin bana bilmediğim bir şey söylemesine *ihtiyacım var*.

Hayır, bu bir yalan. Lola'nın aramasına ihtiyacım var. Bunca hafta geçmesine rağmen hâlâ her çaldığında ekranımda onun adını görmeyi bekliyorum. Her mesaj ping'inde o olduğunu düşünüyorum. Ve her seferinde o olmadığında, her şeyi yeniden hissediyorum; umudun korkuya dönüştüğu boğucu döngüyü.

Tekrar oturduğumda dirseğim dizüstü bilgisayarımın klavyesine değiyor ve ekran . Arka planda benim ve Lola'nın başka bir fotoğrafı var. En son Autumn ve Max'le sahile gittiğimizde - gerçi ikisi de suya girecek kadar aptal değildi. Sarılıp gülerken fotoğraf çekmek için kolumu uzattım. Dayanılmaz soğukta baldırlarımıza kadar suya girmişiz.

Okyanus, dizlerimize kadar sıyrılmış kot pantolon, çiçekli kot ceketıyla rüzgara karşı büzülmüş. Fotoğraf, karma yüzüme yumruk atıyor gibi hissettiriyor.

Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve bugün yediklerimin yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı masanın yanındaki çöp kutusuna bakıyorum.

Bunu nasıl yapabildim? Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Kapım çalınıyor ve gıcırdayarak açıldığında başımı kaldırıyorum. Babalarım kapıda omuz omuza duruyordu. Ters giden bir şeyler var. Gülümsüyorlar ama gerçek değil. Minik gülümsemeler. Panik yapmayın-Drew gülümsemeleri.

Babam kulağının yanındaki ağarmış sarı saçlarını kaşır ve yüzündeki maskeyi düşürür. Yüzünü buruşturur. "Hey, ufaklık. Bir dakikan var mı?"

Babam gözlüklerini çıkarıp gözlerini kısarak ona bakıyor. "Baban demek istiyor ki günün nasıl geçti?"

"İyiyim," diyorum mekanik bir şekilde. "Sorun nedir?"

Baba gelir ve yatağın kenarına oturur. Babam da onu takip ediyor. Yaylar ağırlıklarının altında gıcırıyor ve ikisi de bu konuşmayla ilgili her şeyden korkuyor gibi görünüyor.

Bir şey mi oldu?

Şerif aradı mı? Biri onlara nehirde olduğumu mu söyledi?

"Aile yemeğinde seni özledik," diyor babam. "Herkes seni görmeyi dört gözle bekliyordu."

Başımı salladım. "Biliyorum. Özür dilerim, mesaj atmalıydım. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"Daha fazla el ilanı mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, henüz aramayı bozmamdan bahsetmemelerine şaşıyorum. Belki de bilmiyorlardır? "Ama buraya el ilanları hakkında konuşmak için geldiğinizi sanmıyorum. Neler oluyor?"

Bir anlığına göz göze gelirler, sanki bir yara bandını sökmeden önce birbirlerini teselli ediyorlarmış gibi. Mide bulantısı geri döndü. Belki de başım belada değildir.

Belki de bundan daha kötüdür.

Babamın gözlüğünün arkasındaki göz akları , sanki ağlıyormuş gibi.

Belki de bu ilgili değildir.

Babam öne doğru eğilir ve derin bir nefes alır. "Kiddo, avukat aradı.

O... O bilmemiz gerektiğini düşündü... size söylememiz gerektiğini düşündü..." Babam solgun dizini sıkıyor ve tüm vücudum geriliyor.

Lola aradı... California, Florida, Vegas, bir yerlerden. ve asla eve dönmeyecek.

Lola hastanede.

Lola'yı kaçırانلار için ortaya çıktılar.

Babamın kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hijito, bir ceset bulmuşlar." Dönüp çöp kutusuna fırlatıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞ MARY

1. GÜN

Bir saat sonra Wayne karakolun kapısını açtı ve ben de günler sonra ilk kez temiz havaya çıktım. Memur Bowman beni getirdiğinden beri ara ara yağmur yağıyordu. Park yeri yağmurla parılıyor. Nemden ağırlaşmış soğuk hava çıplak kollarımdaki deriyi diken diken ediyor ve Bowman'a kazağını geri verdiğim için pişman oluyorum.

Kasaba dünyaya ölü gibi görünüyor. Caddenin karşısındaki küçük alışveriş merkezi karanlık. Birkaç sokak lambası yanmıyor. Yolun yukarısına ve aşağısına bakıyorum, ama aydınlatılmış gördüğüm tek şey yirmi dört saat tabelası yanıp sönen bir benzin istasyonu ve terk edilmiş bir motel.

Wayne etrafımdan dolaşıyor ve park yerindeki polis aracı olmayan tek arabaya yöneliyor: pas lekeleri ve soyulan boyalarla kaplı gri bir iş minibüsü. Yolcu kapısını açtı ve gülümsedi. "Kulübeye gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum ve minibüse bakmak için yanına gidiyorum. Dışının ne kadar ezik ve dağınık olduğu düşünüldüğünde, içi neredeyse yeni görünüyor. Ama

Babam bile olsa, bir yabancıyla minibüse binmek hâlâ tehlike işareti gibi geliyor.

Bir eliyle kapının üzerinde duruyor. "Emin misiniz? Sana biraz ibuprofen ya da buz torbası getirmeliyiz -kabinde ne olduğundan emin değilim. Belki birkaç bandaj, kesiklerinden herhangi birinin daha fazla temizliğe ihtiyacı olursa diye-"

"Tamam, ," diyorum. "Neye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan."

"Özür dilerim." Ayaklarına doğru kaşlarını çatıyor. "Beni yanlış anlama. Bir yara bandı ve düşün her şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama sen her şeyi toparlarken ben yanında olacağım. Her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bunu bile."

Karışık duygular midemi düğümlüyor. Minnettarım ama dehşet içindeyim. Rahatladım ama tedirginim. Mutluyum ve kayboldum... Bir taraf seçemiyorum. Rahatlatıcı olmaya çalıştığını biliyorum ama ona ne *diyeceğimi* bile bilmiyorum. Wayne mi? Baba mı?

Farkı bölelim, ona Dwayne mi diyelim? "Sana Wayne dememin sakıncası var mı?"

"Yalan söylemeyeceğim, bu garip olacak. Ama seni daha iyi hissettirecekse, bana ne istersen diyebilirsin." Küçük, kırılgan bir şey olsa da gülümsüyor.

Dwayne o zaman.

Açık kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Hazır mısın?"

Memur Bowman arkamdaki karakoldan çıkıyor, kapıyı kilitliyor ve anahtarlarını cebine atıyor. "Bekle. Her şey kontrol edilene kadar, o benimle geliyor." Gözlerimi yakaladı ve gülümsedi. "Bay Boone'u eve kadar takip edeceğiz."

Minibüs ve kruvazör arasında gidip geliyorum. Bir yanımda Dwayne'le rahat olmayı ve bu işi bitirmeyi diliyor ama Bowman'ın gelmesine seviniyorum. Bu bana alışmam için biraz daha zaman veriyor.

"Elbette," diyor Wayne, beni tekrar konuşmaya döndürerek. "Dediğim gibi, ne yapmamı istersen yaparım. Yine de en azından bir ceketin olmalı."

Burası buz gibi." Ön koltukların arasındaki boşluğa uzanıyor ve bana bir şey uzatıyor.

Pembe altın düğmeleri ve pastel, çiçekli kolları olan bir jean ceket. Beyaz kumaş üzerine Cezayir menekşesi, orkide ve leylak rengi, vintage yapraklar. Kaşlarımı çatma isteğimle savaşıyorum. Görünüşe göre çiçekleri seven biri miyim?

rahatsız değilmişim gibi kaydırarak . Bir ceket bile karışık duygulara kapılmadan giyemiyorum. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Hemen arkanızda olacağız Bay Boone," diyor Bowman ve elini omzuma koyarak beni uzaklaştırıyor.

Wayne'e küçük bir el sallıyorum.

"Bir dakika içinde görüşürüz, ufaklık." Kulağa bir söz gibi geliyor.

Polis aracının ön koltuğuna tırmanıyoruz ve Bowman'ın yaptığı ilk şey ısıtıcıyı açmak oluyor. Sıcaklık yüzümde iyi hissettiriyor.

"Bütün bunlar için endişelenmeyin," diyor, karakolu ve minibüsü işaret ederek. "Biz sadece temellerimizi koruyoruz. Bir ön rapor doldurması gerekiyordu. Ehliyetini ve ruhsatını kontrol ettim. Arama emri ya da tutuklama yok. Evdeki evrakları kontrol edeceğim ama sahte doğum belgesi düzenlemek kolay değil. Bir sorun çıkarsa gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Beni bulabilecek onca insan varken, onun kadar iyi biri olduğu için mutluyum. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bana derin bir baş selamı veriyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Emniyet kemerimi takıyorum ve omuz askısını kavriyorum. Bana hazır olup olmadığımı sorup duruyorlar. Kim böyle bir güne hazır olabilir ki? Kendi babamı test ediyormuşum gibi hissediyorum.

Başımı sallıyorum ve Bowman park yerinden çıkıyor.

İssız ana caddeye dönüyoruz, kruvazörün farları önümüzde Wayne'in minibüsünün arkasını aydınlatıyor. Kasabanın kenarındaki küçük motelin yanından sağa dönüp Wayne'i dağa kadar takip ediyoruz,

Hepsi de uyandığım yola benzeyen yarım düzine yol boyunca kıvrılıyor. Wayne dikkatli sürüyor, tüm dönüşlerinde sinyal veriyor, asla hız sınırından daha hızlı gitmiyor ve bunun bir polis tarafından takip edildiği için mi yoksa her zaman bu kadar temkinli olduğu için mi olduğunu bilmiyorum.

Yaklaşık on beş dakika süren engebeli yollardan sonra Wayne kısa bir araba yolundan dönüyor ve bir kulübenin önüne park ediyor. Arkasına yanaştık ve öne doğru eğildim.

Bir dizi merdiven evin ön tarafındaki verandaya çıkıyor. Kapının iki yanında perdeleri çekilmiş iki büyük pencere var ama başka bir şey göremiyorum. Minibüs, kruvazörün farlarının yarısını kapatıyor ve bu dağda hava karardığında, her yer *karanlık* oluyor. Araba yolunun kenarını bile göremiyorum.

Tüyler ürpertici.

Bowman kapıya doğru uzanıyor. "Ben evi kontrol ederken burada bekle, tamam mı? Kapıları kilitleyeceğim. Ne olur ne olmaz."

Pencerenin dışında bekleyen karanlığa panikle bir bakış gönderiyorum ve emniyet kemerinin kayışını ellerimde sıkıyorum. "Ne olursa diye?"

Wayne'in telefonunda okul kimliğim ve tüm o fotoğraflar vardı. Bizi buraya kadar getirmeye yetecek kanıtı vardı. Bowman orada ne düşünüyor?

"Prosedür böyle," diyor ve yüzümdeki paniği görüp görmediğini merak ediyorum. "Güvenliğiniz beni ilgilendirir."

Gerçekte bir polis aracında oturuyorum ama zihnimde ağaç dalları tehditkâr parmaklarıyla bana doğru uzanıyor. Emniyet kemerimi sıkıca kavriyorum ve onun gözlerinin içine bakıyorum. "Lütfen beni karanlıkta bırakma. Yalnız kalmak istemiyorum."

Bir süre bakışlarımı tutuyor, eve bakıyor ve iç geçiriyor. "Tamam, ama sen yanımda kal."

Başımı sallıyorum ve dışarı çıkıyoruz ama bir dakika öncesine göre daha gerginim. Yanına geldiğimizde Wayne minibüsün ön yaklaşıyor. Bir hareket ışığı

Kapının üzerindeki ışık yanıyor, bizi ve araba yolunu aydınlatıyor. Karanlık ağaç çizgisine kadar geri çekiliyor ve orada canlı bir şey gibi asılı kalıyor.

"Evine hoş geldin," diyor gülümseyerek.

Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama "ev" sabahın üçünde oldukça uğursuz görünüyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyor, ön kapının kilidini açıyor ve içeride kayboluyor. Memur Bowman'ın önce girmesini bekliyorum ama hemen peşindeyim. Wayne oturma odasını dolaşıp ışıkları yakıyor ve birkaç saniye içinde her yer alev alev yanıyor. Biraz rahatladım.

Mutfaktan gözüme çarptı. "Bu gece gölgeler için havanda olmayacağını düşündüm."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve Memur Bowman etrafı kolaçan ederken kapının yanında duruyorum. Ana oda açık ve küçük, kapının yanında bir oturma odası ve arkada bir mutfak var. Her şey sarı, ekose kanepelerden arkasına asılmış yorgana kadar, ama güzel kokuyor. Karamel ya da tatlı bir şey gibi. İçerisi dışarıdan daha az ürkütücü.

Solumdaki köşeyi bir odun sobası dolduruyor, aynı zamanda bir odunluk ve bir ateş çubuğu ile küçük bir kürek içeren raflardan birini destekleyen küçük bir yükseltilmiş tuğla platform üzerinde oturuyor.

Sağımdaki duvarda dört kapı var. Üçü açık. İlki bir yatak odasına benziyor, kütük bir iskelet üzerinde çarşafsız bir orta boy yatak var. İkincisi bir banyo. Üçüncüsünün içini yeterince iyi göremiyorum ve sonuncusu da dışarıdan bir mandalla kapatılmış.

"Bu da ne?" Bowman kilitli kapıya vurarak sorar.

"Bodrum," diyor Wayne. "Anahtar alt katta, ama bakmak istersen arkadaki kapıdan girebiliriz."

"Ayrılmadan önce kontrol edeceğim," diyor Bowman, taramasına devam ederken.

Wayne anahtarlarını ahşap adanın üzerine koyuyor ve kollarını iki yana açıyor. "Fazla bir şey değil ama yerler tamir edilirken idare edebiliriz, değil mi?"

Yine bir aşinalık hissine kapılıyorum. Ondan mı yoksa bu kulübeden mi bilmiyorum ama bir şeyler normal geliyor ve sınırlarım biraz daha yatışıyor.

"Evet, işe yarayacak," diyorum.

"Orası benim odam," diyor, çıplak şilteli odaya doğru başını sallayarak. "Bu senin odan." Üçüncü kapıya doğru yürüyor ve ışığı yakıyor.

Bowman'a bakıyorum ve o da başını sallıyor, ben de boşluğu geçiyorum. Kapı çerçevesine yaslanıp içeri bakıyorum. Oda küçük ama tam olarak bir dolap değil. Bir köşeyi ikiz yatak dolduruyor. Wayne eski kitaplarla kaplı ahşap bir masanın yanında duruyor. Çoğunlukla yıpranmış Hristiyan kurgu ve Chicken Soup for the Soul kitapları. Onların benim olduğunu sanmıyorum.

Yatağın yanında, üzerinde tek bir lamba bulunan bir komodin duruyor. Yatak başlığının üzerindeki duvarda, üzerinde bir kumsal ve kalın pembe harflerle "Endişelenme, Mutlu Ol..." yazan ilham verici bir poster asılıdır.

Bu hemen geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Wayne kitapların üzerindeki tozu temizleyerek soruyor. "Sonsuza kadar burada kalmayacağız."

Omuz silkiyorum. Birkaç saat önce bir polis karakolunda uyuyacağımı düşünürken yataklı bir oda. Hiç şikâyetim yok. "Bana iyi göründü."

Wayne bize mutfığa doğru el sallıyor. Ana odaya geri dönüyoruz ve o Bowman'a dönüyor. "Şu doğum belgesini alıp bu işi bitirmeye ne dersin? Düşmek üzere gibi görünüyor."

Bowman bana bakıyor. "Tabii. Evraklar nerede?"

"İşte burada." İlk yatak odasına girer ve akordeon bir dosya klasörüyle çıkar. Dosyayı adaya koyar ve bir kâğıt çıkararak tezgâhın üzerine bırakır.

İşte burada. Mary Ellen Boone. 11 Ekim sabah 10:56'da Newberg, Oregon'da doğmuş. Oregon mührü ile damgalanmış. Sosyal Güvenlik kartımı da Bowman'a doğru kaydırıyor.

Bowman belgeleri inceliyor ve omuzlarındaki tüm kaslar gevşiyor. Potansiyel suçludan işbirlikçi babaya geçişini neredeyse görebiliyorum. Bana bakıyor.

"İyi miyiz?"

Başını sallıyor. "Tüm bu bilgileri arabadaki geçirir geçirmez. Burada mı beklemek istersin yoksa benimle mi?"

Kanepeye uzanıyorum ve vücudumdaki her kemik sarkıyor. Tanrım, çok yorgunum. "Buyurun, lütfen."

"Tamam. Hemen döneceğiz. Bay Boone?"

Wayne bana göz kırptı ve yolu gösterdi. Ön kapıdan çıkıp kayboldular.

Çenem göğsüme doğru düşmeden önce sadece bir dakika oturuyorum. O kadar çok dalıyorum ve dalıyorum ki, orada ne kadar kaldıklarını bile bilmiyorum ama bir noktada ön kapı açılıyor ve Wayne kocaman bir gülümsemeyle içeri giriyor. "Temiziz, evlat."

Bowman onun arkasından içeri girer. "Her şey kontrol edildi, Mary. Bu belgeler gerçek ve senin kim olduğunu bulduğumuza eminim. Eğer öyleysen seni babanın gözetimine bırakabilirim."

Rahat kulübenin etrafına bakıyorum. Wayne bir yabancı gibi hissediyor olabilir ama beynimin mantıklı kısmı bana öyle olmadığını söylüyor. Kanıtlar çok güçlü. Alternatifin hastane ya da devlet gözetimi olduğundan oldukça eminim, bu yüzden gerçekten başka seçenek yok.

Gülümsüyorum. "Evet, böyle iyiyim. Bu gece başka bir yere gitmek istemiyorum."

"Ben de," diyor Wayne. "Biraz uykuya ve belki biraz yemeğe ihtiyacın var. Eğer istersen?"

Banyo kapısı beni çağırıyor. "Aslında tek istediğim bir duş ve uyku."

"Tabii ki. Havlular tuvaletin üstündeki rafta. Üzgünüm, kıyafetlerinizden hiçbirisi bizde yok." Üzerimdeki kirli, darmadağınık eşyalara doğru başını salladı.

giymek. "Hepsi arabadaydı, bu yüzden sana giymen için bir şeyler bulmam gerekecek."

"Evet, tabii. Kulağa harika geliyor."

Bowman uzanır ve kanepenin koluna bir kartvizit koyar. "Bu notla birlikte, ikinizin de yerleşmesine izin vereceğim. Bay Boone, arabayı bulduğumuzda sizinle temasa geçeceğim ve Mary, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Yakında tekrar kontrol edeceğim."

Gülümsüyorum ve kartı alıyorum. "Kulağa hoş geliyor." Wayne'in elini sıkıyor ve gidiyor.

Bir an sonra arabasının garaj yolundan çıkarken çıkardığı sesi duyuyorum. Nedense midem bulanıyor. Herhangi bir şüphe olsaydı Bowman gitmezdi. Söz vermişti. Ama kartviziti elimde sıkıca tutuyorum.

Wayne mutfaka doğru ilerliyor. Buzdolabını açıyor ve başını sallıyor. "Neden duşa girip ısınmıyorsun? Ben de kasabaya dönüp bize biraz yiyecek ve marketten ilk yardım için ne bulabilirsem getireyim."

Kulağa harika geliyor. Yemeğe yetişebileceğimden şüpheliyim. Ayakta durmak enerjimin çoğunu alıyor. "İyi plan."

Gülümsüyor ve tezgâhtan anahtarlarını alıyor. "Kapıyı kilitlememi ister misin?"

"Evet, lütfen," diyorum, sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Tamamdır. Oh, ve Mary?"

Banyoya giderken yarı yolda duraklayıp ona dönüyorum. "Geri döndüğüne çok sevindim, ufaklık."

Sesindeki samimiyet yüzümde içten bir gülümsemeye yol açıyor. "Ben de."

Ceketimi kanepenin arkasına bırakıyorum ve evin geri kalanına çok benzeyen banyoya girmeden önce iğrenç ayakkabılarımı tekmeliyorum. Her yerde parlak yapay renkler ve ahşap tonları. Bir de

ayaklı lavabo, tuvalet ve küçük bir penceresi olan küvet/duş kombinasyonu. Bowman'ın kartvizitini pencere kenarına koydum.

Kirli giysilerimin geri kalanını çıkardım ve muhtemelen hayatımın en iyi duşunu aldım. Sıcak su cildimin üzerinde geziniyor ve bugün ilk kez yeniden yaşadığımı hissediyorum. Sanki sürüklenmek yerine yaşıyormuşum gibi. Isıyı yükseltiyorum ve su kanı, kiri ve bu dayanılmaz günün en kötü kısımlarını yıkıyor.

Tüm kaosun boşa gittiğini hayal ediyorum. Belki hepsinin değil.

Dizlerimde ve kollarımda oluşan morluklara bakmamaya çalışıyorum. Mavi ve mor hayaletler kaslarımda sıcak suyun bile tam olarak dokunamadığı bir ağrı yaratıyor.

Araba kazaları berbattır.

Kaos bitmeden çok önce sıcak suyum biter. Temiz giysilerim olmadığını hatırlayana kadar neredeyse kurulandım. Ama kafamı banyodan çıkardığımda, kapı kolunun diğer tarafında asılı duran bir çift çok büyük eşofman altı ve siyah bir tişört buluyorum. Bir çift temiz çorap da. Ceketim de kapının yanındaki kancaya takılmış. Kan lekeli ayakkabılar gitmiş.

Wayne bunu gitmeden önce yapmış olmalı; o kadar minnettarım ki ağlayabilirim. Hiçbirinin üzerime uymamasını umursamadan her şeyi çekiştiriyorum. Temiz; bu gece tek istediğim bu.

Asmadan önce havlumla aynadaki buharı dalgınca siliyorum -eski bir alışkanlık belki de- ve yine yansımam beni durduruyor.

Bu benim yüzüm. Karakol yansımasıyla aynı ama bu versiyon daha temiz. Yanaklarım daha pembe. İki siyah gözün cıfcaflı görüntüsüyle başa çıkmak çok zor, ama sarsıcı olan bu değil. *Yüzü*. Onu hâlâ tanımıyorum.

Kendi yüzümü nasıl tanıyamam?

Midem çalkalanıyor.

Aynadan uzaklaşıp kirli kıyafetlerimi ve kartviziti topluyorum. Wayne henüz dönmedi. Odama gidiyorum ve yatağımı da hazırladığını görüyorum. İnanılmaz yumuşak jarse çarşaf, bir ton ağırlığında ve iyi bir gece uykusu gibi kokan devasa beyaz tüylü kuştüyü yorganla birlikte şilte boyunca uzanıyor. Bu basit jestlerin nezaketi neredeyse benden geriye kalanları parçalıyor. Kirli kıyafetlerimi kapının yanına bırakıyorum, Bowman'ın kartvizitini çiçekli lamba tabanına yaslıyorum ve son enerji kırıntılarımı yatağa gömmek için kullanıyorum.

Benim
yatağım.
Mary'nin
yatağı.

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. Sel gibi akıyorlar. Battaniyeme ne kadar sıkı sarılırsam sarılayım, ne kadar uzun düş alırsam alayım ya da ön kapıda kaç kilit olursa olsun, anılarım olmadan kendimi savunmasız hissediyorum. Adıma ya da yüzüme sahip olamıyorum.

"Ben Mary Ellen Boone," diye fısıldıyorum karanlığa. "*Mary*. Benim Mary."

Ve uyuyana kadar ağlıyorum.

ALTI MARY

2. GÜN

Gözlerimin açılmasından yarım saniye önce uzun, karanlık bir hendeğin görüntüleriyle uyanıyorum. Panik vücuduma yayılıyor ve kaşınan gözlerim açılıyor... ama karanlıkta değilim. Tavanı kaplayan yarım daire şeklindeki pürüzsüz kütüklere göz kırpıyorum. Güneş ışığı, o lanet olası plaj posterini vurgulayan bir pencereden içeri süzülüyor.

Endişelenme, mutlu ol.

Zekice doğruluyorum ve dün geceki olaylar, gerçekten de onsuz yapabileceğim ürpertici bir televizyon özeti gibi zihnimde dönüp duruyor. Yeni yaşlar gözlerimi yakıyor ama onları durdurmak için derin bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey sefalet festivalinin ikinci raundu.

Hayır. Ağlamayı kesmeliyim. Tekrar bir araya getirmem gereken bir hayatım var.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp esnetiyorum. Eklemlerim paslı menteşeler gibi hareket ediyor ama esneme yardımcı oluyor. Ayağa kalkıyorum ve dıştan acı vermiyor. Daha çok neredeyse her yerimi kaplayan donuk bir ağrı gibi.

Sanırım bu daha iyi değil.

Kapının altındaki aralıktan kahvaltının eşsiz kokusu yayılıyor ve midem buna tepki olarak gurulduyor. Kapımı çekiştirerek açıyorum ve sırtıyorum. Kulübe, mümkün olduğunca çabuk yemek istediğim şeyler gibi kokuyor - çırpılmış yumurta, akçağaç sosisi, tereyağı, kızarmış ekmek.

Köşedeki odun sobası alev alev yanıyor, belli ki yakın zamanda yeniden doldurulmuş ve beni anında rahatlatan bir ısı pompalıyor.

Wayne mutfak adasından bana bakıyor ve gülümsüyor. Bir karton çileği dilimlemeyi yarılammıştı. "Lanet olsun. Sen uyanmadan önce hepsini hazır etmek istiyordum."

Tezgâha bakıyorum. Çırpılmış yumurta tabağı, kâseler ve yumurta kabuklarından oluşan bir karmaşanın yanında duruyor. Dökme demir bir tava, rezene ve yağ dolu madalyon sosislerle ocakta cızırdıyor.

Ağzım sulandı. Karşısındaki bar taburesine oturuyorum. "Güzel ateş."

Başını sallar ve doğramaya devam eder. "Soğuktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ayrıca burası cereyanlı olabilir."

Taze çilek dolu kâseyi yumurtaların yanına koyar.

Bunun normalliği rahatlatıcı. Sanki on saat önce bir çukurda uyanmamışım gibi.

"Aç mısın?" Wayne sorar.

"Açlıktan ölüyorum aslında." Karnım inlemeye benzer bir ses çıkarıyor Köpek.

Gülüyor ve ocağa dönüp krep gibi görünen bir şeyi karıştırıyor. Ocağın yanındaki büyük ölçü kabında hamur. "İstediginizi alın. Krepleriniz bir saniye içinde hazır olacak."

İkinci kez sorulmasına gerek yok. Tabağıma yumurta ve sosisleri yığdım. Önce sosislere yumuluyorum ve Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Sanki yemeğin tadını unutmuş gibiydim. Bir dakikadan kısa bir sürede mideye indirdim.

"Şaka yapmıyormuşsun," diyor, krepleri yeni bir tavaya dökmeden önce bana bakarak. "İştahın geri geliyor. Bu iyiye işaret."

"Tüm bunları yaptığınız için teşekkür ederim."

Elindeki spatulayla serpmeye kahvaltıda el sallıyor. "Kahvaltı bizim olayımız. Bu mutfak evdeki kadar modern olmasa da size normalden küçük bir dilim sunma fırsatını kaçıramazdım."

Kahvaltı bizim olayımız mı? Bunu ona sormalıyım, çünkü bu hayatıma daha fazla ışık tutabilir, ama ağzıma yumurta tıktırmakla çok meşgulüm. Tabağıma biraz da çilek atıyorum. Biraz suluydular ama şikayet edecek değilim.

Wayne adaya bir tabak krep bırakıyor ve kendi tabağına da biraz yiyecek koyuyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü bu noktada hiçbir şey beni tıkmaktan alıkoyamaz. Birkaç krep atıştırıp boynumdaki kaşıntıyı kaşıyorum.

"Güzel. Bugün burada takılacağımızı düşünüyorum. Televizyon izleyebilir ve dinlenebilirsin. Gidecek bir yerimiz yok ve iyileşmek için zamanın olması önemli. Ne dersin?"

Cevap vermeye başlıyorum ama boğazıma bir şey takılıyor.

Hayır. Orada hiçbir şey yok.

Boğazımı temizlemeye çalışıyorum, bu hissi uzaklaştırmak için, ama devam ediyor. Sürünen bir kaşıntı ağzımdan boynuma doğru ilerliyor. Tırnaklarım derimi tırmıklıyor.

Neler oluyor?

Boğazımı tekrar temizliyorum ve kaşıntı kollarımdan aşağı yayılıyor. Yere bakıyorum ve donup kalıyorum. Ön kollarım yeni oluşan kurdeşenlerle kaplanmıştı.

Wayne iki kez baktı ve koluma uzandı. Kurdeşenleri inceliyor, yüzü çarşaf gibi bembeyaz, sonra tezgâha bakıyor. "Yumurtaları yedin mi?"

Başımı salladım.

Yürümüyor, ön kapının yanında duran kahverengi bir kağıt torbaya *koşuyor* ve içindekileri yere döküyor - bandajlar, antiasitler, Pepto, tamponlar, ibuprofen, Midol, peroksit, Q-tips, Icy Hot, üçlü antibiyotik

Merhem, böcek karşı. Tüm ilk yardım reyonunu bir arabaya doldurmuş gibi görünüyor. Yerden bir kutu kapıyor ve bana doğru koşuyor, sanki kutsal kaseymiş gibi ekstra güçlü sıvı Benadryl kullanıyor.

Bana hangi dozu verirse onu alıyorum. Kaşıntı ağzımın içinde küçük iğne batmaları gibi ve kurdeşen derimi vücudumdan ayırmak istememe neden oluyor.

Wayne bana su getiriyor ve kürek kemiklerimin arasındaki noktayı ovuyor. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum, sözleri tekrar anlam kazanana kadar sığ nefesler alıyorum.

"-Çok, çok özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım" diyor. Perişan görünüyor. "Kahvaltıyı otomatik pilotta yaptım. Yumurtalar benim içindi. -Onları yiyemeyeceğini hatırlamayacağın aklımın ucundan bile geçmedi. Çok özür dilerim."

Yumurta. Yumurtaya alerjim var.

Tamam, yani... olumsuz tarafı, kurdeşen berbat. İyi tarafı, kendim hakkında bir şey daha biliyorum.

Wayne beni kanepeye taşıdı ve sonunda ilaç etkisini gösterdi. Boğazımdaki kaşıntı geçmeye başladı ama yavaş ilerliyor. Kurdeşenlerin yayılması durdu ama geçmedi. Kaşıntı bir saat kadar sonra azalıyor ve artık zihnimi meşgul etmiyor, ama beraberinde uyuşukluk ve beklemediğim bir kendinden nefret geliyor.

alerjim olduğunu bile ne işe yararım ki?

Wayne etrafımda çırpınıyor, bana su, soğuk bezler getiriyor, her dakika neye ihtiyacım olduğunu soruyor, sonunda oturup dinlenmesini isteyene kadar çünkü beni daha kötü hissettiriyor. Bu onun suçu değil, benim suçum. Bana zorla alerjik reaksiyon verdirmedi.

Önümdeki sehpa oturuyor ve omuzları çöküyor. "Daha yakından izleyeceğim, söz veriyorum."

"Hep böyle midir? Kaç tane alerji atağı geçirdim?" Mırıldanıyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Bilmiyorum. Annen ve ben testi yaptırmadan önce belki yarım düzine vardı. Sen küçüktün."

Kolumdaki kurdeşene bakıyorum. "EpiPen'e ihtiyacım var mı?"

Şaşırmış görünüyor. "Um, hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır. Her zaman kaşıncı ve rahatsız ediciydi ama hayati tehlike yaratacak bir şey değildi."

Ona bu konuda daha fazla soru sormak istiyorum ama gözlerim kapanıyor ve bir de bakıyorum ki güneş pencereden farklı bir açıyla giriyor. Saate bakıyorum. Bir saat kaybetmişim. Wayne'i mutfakta bir tabak tost yaparken buluyorum. "Merak etme, bu güvenli," diyor. "Neden bunu alıp yatağına dönmüyorsun? Biraz uyursun?"

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve tabağı alıyorum, gerçi yemek şu anda yapmak istediğim son şey. "Teşekkürler."

Yatağı yığılıyorum ve o da usulca kapımı kapatıyor. Bu sabahın ne kadar hızlı bir şekilde kötüye gittiğini düşünmeye fırsat bulamadan kendimden geçiyorum.

Bozuk hafızamı sikeyim. Ve o yumurtaları.

Birkaç saat sonra uyandım ve şaşırtıcı bir şekilde ağzım neredeyse normal hissediyor. Artık kesinlikle kaşıntılı kurtlarla dolu değil. Yine de çok yorgunum.

Saat öğleden sonra üç oldu bile. Programımı değiştirip bütün gece ayakta kalmak istemiyorum, bu yüzden kendimi zorla yataktan kaldırıyorum. Wayne'i kapımın önünde kamp kurmuş bulmayı bekliyordum ama kulübe boştu. Bütün perdeler kapalı. Yenmemiş tost çöpe atıyorum ve adanın üzerinde pirinç bir tükenmez kalemle tutturulmuş bir not görüyorum.

Salam ufaklık,

Eğer ben gelmeden uyanırsan, bazı ayak işlerini halletmem ve arabanla ilgili karakolla görüşmem gerekecek. Birazdan dönerim. Biraz Netflix izle ve içeride sıcak bir yerde kal, kumanda sehpanın üzerinde. Kapıyı senin için kilitledim.

Baba

Notu bıraktım ve derin bir nefes aldım. Belki Wayne geri gelir ve bana arabayı ve tüm eşyalarımı bulduklarını söyler. En azından o zaman üzerime uyan kıyafetlerim olur. İyi tarafından bakmaya devam edersem, iyi olacağım.

Buzdolabını açtım ve bir Tupperware dolusu artık sosis buldum. Onları ısıtmaya zahmet etmedim. Özellikle aç değilim, sadece yeniden bir şeylerin tadını çıkarmak istiyorum ve o yumurtalar tüm keyfimi alıp götürdü. Bu sosisler günümün en önemli olayı.

Ve bu değil.

Yarın başka bir şey olacak.

Önemli olan bir yarınımın olması. Kim olduğumu biliyorum. Gerisi gelecektir.

Yemek yerken kanepeye uzanıyorum ama izleyecek bir şey bulamıyorum. Çünkü tüm yayın seçenekleri beni strese sokuyor. Daha önce neyi izleyip neyi izlemediğimi hatırlayamıyorum.

Sosislerle işim bittiğinde, tupperware'ı lavaboya atıyorum. Normalde nasıl vakit geçiririm? Evimiz tadilatla olmasa bile bu kulübeye sık sık gelir miyiz? Burada normalde ne yaparım?

Bahçeye bakan büyük pencerelerden birinin panjurunu çekiştirerek açıyorum ve dışarı bakıyorum.

Garaj yolu gün ışığında *çok* daha az ürkütücü. Aslında, hiç de ürkütücü değil.

Çakıllar boş yarım varil saksılarla çevrili. Çünkü Kasım ayındayız ve her şey ölü. Yumuşak güneş ışığı bulutların arasından süzülerek yan bahçeyi yer yer aydınlatıyor ve ben birden kulübeden çıkıp etrafa bakmak istiyorum.

Kapının yanında asılı duran çiçekli, pembe altın ihtişamlı ceketime bakıyorum ve kanepeden sarı yorganı alıp omuzlarıma sarıyorum. Toz gibi kokuyor ama neyse. Beni sıcak tutar ve daha az çiçekli. Kapının yanında duran bir çift lastik yağmur çizmesini giyiyorum.

kesinlikle uymuyor ve ölü sürgüleri çeviriyor. İlk başta kapı yerinden oynamadı, ta ki ben kilidi topuzun üzerinde unuttuğumu fark edene kadar.

Kapıyı açtığımda içimdeki yorgunluğun bir kısmı serin bir havayla sarsılıyor. Eskisinden biraz daha enerjik bir şekilde verandaya çıkıyorum.

Basamaklar altımda inliyor, eski ahşap eski vidalara çarparak gıcırıyor. Evin önünden dönüyorum ve kısa bir süre duruyorum. En güzel nehir evin arkasından bana doğru parıldıyor. Burada bir nehir olduğunu nasıl fark etmedim? Sanırım Wayne buranın bir balıkçı kulübesi olduğunu söylemişti.

Arduvaz renkli suya doğru yöneliyorum.

Yan bahçe yaklaşık ev kadar geniş ama hepsi aynı seviyede değil. Zemin, araba yolundan sonra temel ve gri metal bir kapı ile aynı seviyeye gelene kadar eğimli. Bu muhtemelen bodrum girişi. Bahçenin sol tarafı tamamen ağaçlarla ve yeşil bir muşambayla örtülü büyük bir odun yığınıyla kaplı. Zemin, evin yanından geçip su kenarına doğru tekrar alçalıyor. Çoğunlukla ölü otlar, kıyı boyunca çalılara ve dökülmüş yapraklara dönüşüyor.

Ödünç aldığım botlarımın ıslanmasına ramak kala duruyorum. Evin yanında nehir manzarasının güzel olduğunu düşünmüştüm ama burası nefes kesici. Su aşağı doğru kayarken parıldıyor, alçakta asılı ağaçlar dallarını akıntıya bırakıyor. Sonbaharın sonları ve ıslak şeyler gibi kokan bir esinti yüzüme fısıldıyor. Suyun kenarındaki iki ağaca vidalanmış iki dörde bir ağaçtan sarkan ahşap bir bank salıncağının zincirleri gıcırıyor. Eski görünüyor. Ağırlığımı taşıyabilir ama birkaç kıymık batıracağı kesin. Oraya doğru yürüyorum.

Sanırım bank salıncaklarını seviyorum?

İki elimle koltuğa bastırarak zincirlerin gücünü test ediyorum. Hiçbir şey kopmadığında, oturuyorum ve sadece... var oluyorum. Yorgani omuzlarıma doğru çekiyorum ve kuşların süzülüp nehirden minik balıklar yakalamasını izliyorum. Gülümsüyorum ve uzun bir süre gibi gelen bir süre nefes alıyorum.

Görünüşe göre Wayne'i korkutacak kadar uzun.

"Mary?" Sesi avluda endişe dolu bir tonda yankılanıyor.

Koltuğumda dönüyorum ama onu göremiyorum. Odun yığını evle aramda duruyor. Ellerimi ağızıma götürüp bağıriyorum, "Aşağıya. Suyun yanında."

Birkaç dakika sonra ortaya çıkar. Omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. "Burada ne işin var? İçeride olman gerekirdi."

"Neden? Burası çok güzel."

Wayne yolu seçer ve ağaçlardan birinin yanında durur. Gülümsüyor ve suyun üzerinden dışarı bakıyor. "Sanırım öyle. Seninle oturacağım ama sadece bir dakikalığına. Hava soğuk ve ihtiyacın olan son şey her şeyin üstüne bir de hasta olmak."

Ben alırım. Ona yer açmak için yer değiştiriyorum ve o da sessizce yanıma oturuyor. Ama huzur burada başka biri varken aynı değil. Sessizlik ağır geliyor.

"Ee," diyorum. "İşlerin nasıldı?"

Omuz silkiyor. "İyiyim. Aradığım şeyin çoğunu buldum. Arabandan hâlâ bir iz yok. Memur Bowman aradıklarını söylüyor."

İşte o hayal de gitti. Sanırım Wayne'in kıyafetleriyle idare etmek zorunda kalacağım.

"Eminim eninde sonunda bulacaklardır." Eşyalarımın olduğu kutuları karıştırmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Benimmiş gibi hissedecekler mi? Yoksa her şey o çiçekli ceket gibi olacak ve beni daha da mı uzaklaştıracak?

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" Wayne bir süre sonra sorar. "Biz burada otururken yani. Hayatımız hakkında? Bilmek istediğin herhangi bir şey?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Hiçbir şey hatırlayamayan birinden sana hatırlayamadığım hayatımla ilgili sorular sormasını mı istiyorsun?"

Bir kahkaha atıyor. "Haklısın. Temel bilgileri paylaştım nasıl olur? Bu şekilde hafızanı canlandırmaya çalışsam?"

Omuz silktim. "Tabii, neden olmasın."

"Tamam, görelim bakalım." Salıncakta arkasına yaslanıyor ve itme işini üstleniyor, böylece bacaklarını koltuğun üzerine katlayabiliyorum. "Lise son sınıftasın. Harika bir öğrencisin. Biraz evcimen birisin, kesinlikle partici falan değilsin. Ve okumak için çok zaman harcıyorsun. Arabanda bir sürü kitap var. Hepsi temiz kitaplar, tabii ki, kaba saba şeyler değil."

Kaba bir şey yok mu? Bu da ne demek oluyor?

Sanırım bu odamdaki tüm Tavuk Suyuna Çorba kitaplarını açıklıyor.

Yere tekrar basıyor ve biraz daha yukarı sallanıyoruz. "Çoğunlukla evden çalışıyorum. Evde eğitim için harika oldu çünkü bir şeye ihtiyacın olursa yardım etmek için genellikle oradayım, nadiren yapsan da. Sen tek çocuksun ama bilerek değil. Ben ve annen daha fazla çocuk istiyorduk ama öyle olmadı."

"Nerede o? Annem mi?"

Wayne kaşlarını çatıyor ve bakışları kucağına düşüyor. "O gideli çok oldu. Sadece ikimiz varız. Ebeveynlerimizin ikisi de sen doğmadan önce öldü, bu yüzden daha küçük bir aileyiz. Ama idare ediyoruz."

Suyun üzerinden geriye bakıyorum. Bu çok üzücü. Ve berbat, çünkü şimdi hatırlayamadığım ölü insanları özleyorum. "Nasıl öldü?"

"Araba kazası. Sen dokuz yaşındayken. Bu yüzden dün gece çok sarsıldım. Ödümü . Seni de kaybettiğimi sandım."

Boğazım yine kalınlaşıyor, bu sefer alerjiden değil"Özür dilerim."

Uzanıp dizimi nazikçe sıkıyor. "Senin hatan değil. Yaşadıkların için üzgünüm. Hayatını unutmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ve o boktan arabayı kullanmana izin verdiğim için kendime kızıyorum. Eve döndüğümüzde sana daha iyi bir şey alacağız. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ama yeni bir araba umurumda değil. Nasıl sürüleceğini hatırladığımdan bile emin değilim.

Bakışyoruz, su ve bu sessizlik biraz daha az garip. Aklıma bir türlü getiremediğim ölü annemi düşünüyorum.

Sanırım bunu kendim hakkında topladığım gerçekler listesine ekleyebilirim: Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. İyi bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Yumurta alerjisi. Çiçekli ceket. Ölü anne.

Bu sonuncusu neredeyse böyle bir liste hazırlama ihtiyacı duymak kadar iç karartıcı.

"Acaba ne kadar vaktimiz var?" diyor

Wayne. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Ne?"

"Hafızan geri gelmeden önce."

"Ben de bunu düşünüyordum. Acaba küçük parçalar halinde mi yoksa hepsi birden mi geri gelecek? Belki de hiç-" Bu cümleyi bitiremiyorum. Sonsuza kadar böyle yaşamayı, bundan önce ne olduğunu asla bilmemeyi hayal edemiyorum.

"Geri gelecektir. Bu sadece bir zaman meselesi," diyor ve ayağa kalkıyor. "Şimdi hadi, içeri dönelim. Birazdan yemeğe başlamam gerekiyor ve sana bir sürprizim var."

Daha fazla sürpriz havasında değilim, ama üşümeye başlıyorum, bu yüzden onu eve kadar takip ediyorum.

İçeride, kanepeden kahverengi bir kâğıt torba aldı ve kocaman bir gülümsemeyle bana uzattı. "Kasabadaki küçük dükkânda sana bir şeyler buldum. Birkaç tayt ve tişört. Gerisini bulana kadar gerçekten sana ait olan bir şey hoşuna gider diye düşündüm."

Çantadaki pamuk demetine bakıyorum ve gözlerim yine yaşıyor. Ondan beni kendi eşyalarımı almaya götürmesini istememe bile gerek yoktu. O çoktan işe koyulmuştu. "Teşekkür ederim Wayne. Bu inanılmaz."

"Senin için her şeyi yaparım, Mary kızım,"

diyor. Arkama uzanıyor ve bizi içeri kilitliyor.

YEDİ

DREW

Bay Moore, tarihin bir noktasında önemli bir şey yapmış bazı ölü adamlardan bahsedip *duruyor*.

Lola'nın yanımdaki boş masasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Kara delik gibi hissediyorum.

Bahse girerim parmak izleri hâlâ oradadır. Zil çaldığında kol dayanağını tutup kendini yukarı ittiği yerin alt tarafına bastırılmıştır. Pembe altın rengi postacı çantasını yerden alıp omzuna atmadan önce sırtını gererdi.

Onun için taşımayı denerdim, o da benim kadar güçlü olduğunu söyleyerek reddederdi ve yorulduğunda alması konusunda aptalca bir yorum yapardım, ama onu teslim etmeden ve haklı olduğumu kabul etmeden önce arkasından sürüklerdi.

Her şeyin normal olduğu zamanlara.

Ben her şeyi mahvetmeden önce.

Bay Moore masasında oturuyor ve bir ders kitabı açıyor. Sınıfın geri kalanı da aynı şeyi yapıyor ama ben aldırmiyorum. Tek düşünebildiğim ormandaki ceset.

Vadiye düşen bir yürüyüşçü olduğu ortaya çıktı. Bu sabah haberlerdeydi. Oregon Üniversitesi'nden bir üniversite öğrencisi, başka bir yürüyüşçü tarafından bulunmuş. Tekne iskelesine yakın bir yerde.

Lola değildi. Ama . Hangi cehennemde o?

Biri boğazını temizliyor ve ben irkilerek başımı kaldırıyorum. Bay Moore yanıma geliyor ve önümdeki koltuğun kenarına yaslanıyor. Sınıfın geri kalanı boştu. Zili kaçırmış olmalıyım.

"Ne yapıyorsun, Drew?"

Bay Moore genç. Sosyal medyada dans videoları paylaşan ve kafasını bilerek tıraş eden türden bir adam. İroni olsun diye kazak-yelek giyen ve bunları aviator güneş gözlükleriyle eşleştiren biri. Çünkü o havalı, ilişki kurulabilir bir öğretmen. Ya da her neyse.

"Özür dilerim, dikkat etmemiştim."

Eşyalarımı olabildiğince hızlı topluyorum. Bugünlük okul bitti. Lola'nın parçalanmış bedenini bir vadinin dibinde hayal edip dururken hiçbir iş yapamayacağım.

Titriyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Neredeyse kapıya varmıştım ki, "Polisle işbirliği yapmayı tekrar düşünmek isteyebilirsin. Hepimizin biraz kapanışa ihtiyacı var, biliyor musun?"

Durdum.

"Affedersiniz?" Yüzümü ona dönüyorum. Öfke göğsüme batıyor ve sorunun niyetlendiğinden daha yüksek sesle çıkmasına neden oluyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Kollarını kavuşturur. "Ne anlama geliyorsa o anlama geliyor. Başta ailesi olmak üzere hepimizin bu olayı kapatmaya ihtiyacı var ve olanlarla ilgili gerçeği söyleyerek tüm kasabaya iyilik yapmış olursun."

Evet, ben de bunu kastettiğini düşünmüştüm. "Özür dilerim, polis departmanı tarafından görevden alındığınız günü kaçırdım mı? Öğrencilerinize destek olmanız gerektiğini sanıyordum, onları sahte itiraflara ikna etmeniz değil." Ama ben bile

Bir sınır çizildiğini biliyorum. Bay Moore öğrencileri için burada olmaya *çalışıyor*. Diğer öğrencileri için. Ve Lola için. Onlar bu trajedinin bir tarafında, ben ise diğer tarafındayım.

Başımı salladım. "Biliyor musun? Neden bir dans videosu daha çekmiyorsun ve beni rahat bırakmıyorsun?"

Bay Moore geri adım atıyor, gözleri kocaman, sanki benden beklediği son yanıt buymuş gibi, oysa hak ettiği tek yanıt bu. Bana dil konusunda ders vermeden önce sınıftan çıkıyorum. Ya da ceza.

Daha önce okulla işimin bittiğini düşündüysem, şimdi bitmişten daha fazlasıyım.

Binanın arka tarafındaki koridora yöneliyorum, altın sarısı ve elektrik mavisi sıralı dolapların önünden geçiyorum ve kafeteryanın duvarındaki büyük pelikan duvar resmine bakıyorum. Washington City Pelikanları. Aptal bir maskot. Lola o ürkütücü kuştan hep nefret etmiştir.

Nefret ediyor.

Nefret ediyor.

Şimdiki zaman.

Sanat stüdyosunu çerçeveleyen pencere duvarının önünden geçiyorum ve anında gözlerin bedenime dikildiğini hissediyorum. Neredeyse tüm sınıfın bana baktığını görmeyi bekliyordum.

Ama bu sadece kartal gözlü Sonbahar.

Bu dönem sanat atölyesi moda tasarımı için kullanılıyor. Ön sırada bir düzine insanla birlikte küçük dikiş makinesinin başına oturmuş, bazı perdeleri parçalıyor. Sınıfın geri kalanı da onları parçalıyor. Sonbahar'ın eseri harika görünüyor. Çiçekli ve parlak, kenarlarında dantel şeritleri var.

Çalışma masasından bana bakıyor ve parmaklarıyla *V* işareti yaparak gözleriyle benimkileri işaret ediyor. *Seni izliyorum*. Ya da Autumn'un durumunda, *seni izliyorum, seni dev bok parçası. Buraya gel de elini bu perdenin içine dikeyim*.

Onu terslemeyi düşünüyorum ama beni ne kadar kızdırırsa kızdırısın, onun da canı yanıyor.

Önümde yan giriş beliriyor ve okuldan kaçtığımı söylemek için ararlarsa babalarım ne diyeceğimi düşünürken gözüme bir şey çarpıyor ve sarsılarak duruyorum.

Dolabım, yan giriş ile kafeterya arasındaki duvarda yer alıyor, ancak şimdi Lola ilanlarımla sıvanmış durumda. Yukarıdan aşağıya doğru bantlanmışlar, altlarındaki mavi metali tamamen kaplıyorlar. Ve birisi ön tarafa yüzüm büyüklüğünde kalın harflerle "Katil" yazmış.

Siktiğimin Sonbaharı. Başka kimsede o cesaret yok.

Yanlarına yaklaşıp onları yırtıyorum, her bir broşürü muşambanın üzerine saçılan küçük parçalara ayırıyorum. Yan kapıları biraz fazla sert iterek açıyorum ve kapılar binanın dışına çarpıyor. Beden eğitimi için sahada beyzbol oynuyormuş gibi yapan tüm çocuklar dönüp bana bakıyor ama umurumda değil. Nefesimin altında Autumn'un adına küfrederek otoparka doğru yürüyorum.

Onun nesi var böyle?

Herkes şerifin kızının her şeyi bildiğini varsayıyor, yani ne zaman böyle bir şey yapsa hayatım suçlamalarla dolup taşıyor. Bunun dolabımda ne kadar süre asılı kaldığını bilmiyorum ama tüm okulun yine bana hançer gibi bakacağı kesin. Bay Moore'un gerçeği söylemem için beni ikna etme çabasını da açıklıyor. Ait olmadığı yerde daha fazla spot ışığı, bu da Lola'yı daha da tehlikeye atıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. Umarım Autumn saçını dikiş makinesine kaptırır.

Lola'yı zihnimde görüyorum. Okuldan sonra arabama doğru yürürken. Kolunu dirseğime dolamış. Max'in aptal şakalarına gülümsüyor. Bir vize için bu kadar strese girdiğim için benimle dalga geçiyor.

Bir hayaletle yürüyormuşum gibi
hissediyorum. Ya eve hiç
gelmezse?

Midem bulanıyor ve kaldırımı kusasım geliyor. Cebimden telefonumu çekip çıkarıyorum.

gerçek, yaşayan bir kız. Boş bir sandalye, bir tapınak ya da posterdeki bir yüz olmadığı zaman.

Lola'nın adına gidip bana gönderdiği son mesajları
açıyorum. *Herhangi birine* gönderdiği son mesajlar.

9:10

Beni almaya gelebilir misin? Ebeveynler pislik gibi davranıyor. Başa
çıkamıyorum. Tabii. Bana biraz zaman ver. İstersen yemek yiyebiliriz.
Teşekkürler. Nerede yemek istersin? Ben:
Bilmiyorum. Neresi olursa.

Ve sonra otuz beş dakika daha video oyunu oynamaya devam ettim,
çünkü ben bir hıyarım:

9:46

Hala geliyor musun? Ben:
Evet. 15 dakika içinde orada
olacağım. Tamam. Seni
seviyorum.

Sonrasında olanları hatırlayınca ellerim titriyor. Zihnimdeki o mutlu
görüntüsü, yolcu kapısını çarpıp hışımla uzaklaşırken gözyaşlarına ve mutlak
öfkeye dönüşüyor. Ellerimin arkasını gözlerimin içine bastırıyorum, acıyana
kadar, böylece onun yüzündeki o bakış yerine acıya odaklanacağım.

Araba lastiklerinin gıcirtısı dikkatimi çekti. Okul yolunun ortasında
durdum. Tekrar kaldırıma atlıyorum ve minibüsteki bir kadın kıl payı beni
ıskalıyor. O da durmadı. Neredeyse bir öğrenciye çarptığı için
tutuklanacakmış gibi hızla otoparktan çıktı.

Belki de beni hedef alıyordu. Bugün her şeye inanabilirim.

Kimse benim için gelmeden önce arabama doğru acele ediyorum. Ya da
daha kötüsü, biri beni içeri geri gönderir. Ama park ettiğim yere varıyorum ve
etrafımda dönüyorum.

Cipim gitmiş. Park ettiğim yere dikkat etmemiş olabileceğimi umarak
etrafa bakıyorum ama hayır. Burada değil.

Babalarımı aramak için telefonumun kilidini açtım ve grup sohbetimizde onlardan gelen birkaç mesaj buldum. Kendimi geçmişle suçlama telaşım yüzünden yeni bildirimlerimi fark etmedim. Bir düzine mesaj arasında geziniyorum, aynı hikayenin dönüşümlü parçaları ve özünü oldukça hızlı bir şekilde anlıyorum. Şerif bu sabah arabam için bir arama emri göndermiş. Ve onu aldılar.

İkisi de beni almayı teklif ediyor ama o kadar iğreniyorum ki mesajlarını zar zor okuyabiliyorum.

Şerif bunu neden yapsın ki? Neden şimdi? Anlamıyorum. Beş haftadır sorular ve avukatlar var ama daha önce kimse arabamı aramadı. Ya da evimi. Bu da muhtemelen arama izni almak için bir sebepleri olmadığı anlamına geliyor- peki ne değişti? Beş hafta önce ellerinde olmayan ne var şimdi ellerinde?

Sıcaklık boynuma ve yüzüme yayılıyor.

Okulun garaj yoluna fırladım ve babalarımı yürümek istediğimi ve endişelenmemelerini söyleyen bir mesaj gönderdim. Zaten birkaç saat daha işten çıkmayacaklar.

Yolun sonunda duruyorum. Ana cadde iki uzanıyor. Karşıya geçip o mahalleye doğru gidersem beni eve götürecek ama bir şey beni durduruyor.

Sola dönüp birkaç mil yürümeye devam edersem nehre varacağım. Olmamam gereken başka bir yer. Özellikle de dünden sonra. Ama Autumn'un sınıfta olması bugün muhtemelen arama ekibi olmayacağı anlamına geliyor.

Evde yalnız olmak istemiyorum. En kötü anılarımın sorumlusu olan yerde olmak da istemiyorum ama bu öfkeden kurtulmam gerekiyor ve tekne iskelesi *bizim yerimizdi*. Huzurun, sakinliğin, mutluluğun ve dinginliğin bir parçasını hissettiğim son yer. Bunu geri istiyorum ama nasıl elde edeceğimi bilmiyorum.

Dürtülerimle sola sapıyorum, ister cezalandırmak ister bağışlanmak için .

Bir polis aracı yanıma yanaşmadan önce okuldan sadece bir mil uzaktaydım.

OceanofPDF.com

SEKİZ

DREW

Kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Sürücü camını indirirken inliyorum ama yürümeyi bırakmıyorum. Araç bana ayak uyduruyor.

"Nereye gidiyorsun, evlat?" Şerif Roane aradaki şeritten sesleniyor Biz.

Çakıllı sesi omuzlarımı geriyor. Gülümsemeye zorladım. "Dışarıda bir yürüyüş. Gençlerin yeterince egzersiz yapmadığını söylüyorlar, bu yüzden bugün... sağlığı seçiyorum." Ona ve bira göbeğine sert bir bakış attım. "O arabayı park edip beni takip etmeyi düşünebilirsin."

Kaşlarını çatıyor. "Sen bir ukalasın."

"Evet. Peki seni şehrin bu tarafına getiren nedir, Roane? Ayakkabılarıma da el koyman mı ?"

"Belki."

"Adidas'ımı alabilirsin ama özgürlüğümü alamazsın."

Ağzı sinirli bir simit gibi kıvrılıyor. "Kapa çeneni ve arabaya bin. İkimiz de nereye gittiğini biliyoruz. Sanırım bugünlük yeterince egzersiz yaptın."

Kruvazör önümde duruyor ve sola doğru açı yaparak yolumu kesiyor. Eğilip yolcu kapısını açıyor. En azından

Bu sefer beni arkaya oturttu.

Artıları ve eksileri tartıyorum. Babalarımı arayıp şerifin beni onlar olmadan sorgulamaya çalıştığını söyleyebilirim. Avukatım olmadan. Bunu yüksek sesle söylemek bile beni rahat bırakması için yeterli olabilir. Daha önce işe yaramıştı.

Ama Trooper'ı kaçırdı. Bu da demek oluyor ki polisin elinde yeni bir kanıt olmalı. Eğer arabaya binersem, belki ne olduğunu bulabilir ve önüne geçebilirim.

"Her an olabilir,
Drew." İçimi çektim ve
içeri girdim.

En azından benim *daha* suçlu olduğumu düşünmesini sağlayamam. Ayrıca, işbirliği böyle görünür, değil mi? Herkesin görmek istediği şey bu.

Kapım kapanır kapanmaz şeridine geri çekildi ve şehrin kenarına doğru sürdü. Hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Radyosu bile açık değil... ve polis arabalarının iç mekanları cidden sessizdir. Burun deliklerinden geçen havanın ıslığını duyabiliyorum ve bu beni biraz ürkütüyor.

Nehre dönmek sadece beş dakika sürüyor. Roane hiçbir şey yokmuş gibi yola devam ediyor. Çünkü ona göre bu bir yol, her şeyin değiştiği *yol* değil.

Bugün rampada kimse yok. Bakışlarım on boş park yeri arasında kayıyor ve sondan ikinci park yerine takılıyor. Bizim yerimiz. Buraya her geldiğimizde park ettiğimiz yer. Üzerinde dalları turuncu yapraklarla dolu dev bir ağaç asılı.

Sanki biliyormuş gibi, Roane yerimize park edip motoru durduruyor.

Bir an için bedenimi terk ettiğimi hissettim. Burası tam olarak onun olduğu yer, sadece arabamın yolcu koltuğunda. Gülümsüyordu. O güzel, güven dolu, yeşil gözleriyle bana bakıyor. Burnundaki çiller makyajının altından görünüyordu.

"Drew?"

Gerçeğe dönüyorum ve Lola'nın yüzünün görüntüsü zihnimden siliniyor. Roane'un göbekli yüzü bana bakıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Öyle mi?"

"Biraz yeşil görünüyorsun. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" "Son kez söylüyorum, Lola'ya zarar vermedim. Sadece burada olmak zor."

Onun yanından geçip ilk park yerindeki Lola'nın mabedinden geriye kalanlara bakıyorum. Gün geçtikçe daha hüzünlü görünüyor, ama dün burada olmayan parlak pembe zambaklardan oluşan taze bir vazo var. Muhtemelen ailesinden.

Gerisi dün geceki yağmurdan sonra vıcık vıcık oldu.

Şerif toplanmış ellerime bakıyor. "Madem burada olmak bu kadar zor, neden aramayı yarıda kestiniz?"

Omuz silktim. "Kimin ondan vazgeçecek kadar aptal olduğunu görmek istedim." "Peki ya bugün? Neden okulu bıraktın?"

"Eve gitmek istemiyordum ve arabam olmadan sınırlıydı," diyorum, dikkatle. "Sanırım eninde sonunda burayla yüzleşmek zorunda kalacağımı düşündüm."

"Şimdiki zaman gibisi yok mu?" Roane koltuğunda kaykıldı ve bana baktı. "Hazır buradayken sana birkaç soru sorabilir miyim?"

Oh eğlenceli, bugün destekleyici şerifi oynuyor. Birazdan bana Lola'ya bir şey olmasının tamamen anlaşılabilir olduğunu söyleyecek, çünkü *hepimiz bazen kendimizi kaybediyoruz*, dirsek dirseğe.

"Duruma göre değişir. Arabamı geri alabilir miyim?" Başını sallıyor. "İşimiz bitene kadar olmaz."

Kollarımı kavuşturarak onun duruşuna uyuyorum. "Ne yapmayı bitirene kadar olmaz? Arabamın sana söyleyeceği tek şey onun içinde olduğu. Ki bunu zaten biliyorsun. Son iki yıldır Lola'yı her gün okula ben götürüp getirdim. Saçları yolcu koltuğunun her yerinde ve muhtemelen orta konsolda tamponları vardır. Peki ne bulmayı bekliyorsun?"

"Kan."

Bütün kanımın yüzümü terk ettiğini hissediyorum.

"*Kan* mı? Neden?" Cevap vermiyor.

"Yaralandığına inanmak için bir nedeniniz var mı?" Her kelimeyle birlikte sesim yükseliyor ve neredeyse bağıriyorum. Ve bunu durduramıyorum çünkü şimdi bir vadinin yerine, onu bu nehrin kıyısında yatarken hayal ediyorum, yavaşça çürüyor ve- "Onun... olduğunu mu söylüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırır. "Dur. Sadece dur."

Nefes alamıyorum. "Hayır. Sen... sen bulduğunu mu söylüyorsun?"

Elini uzatıp kapımı açıyor. Serin hava yüzüme çarpıyor ve soluk soluğa içeri giriyorum.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," diye bağılıyor paniğimin üzerine. "Dinleyin. Yaralandığına dair herhangi bir işaret arıyorduk. Onu gören son kişi sen olduğuna göre, arabanda yaralanma izi aramak mantıklı bir atlama olur. Eğer Trooper'da kan varsa, bu bilmemiz gereken bir şey."

Bir nefes daha alıyorum. Bir girip bir çıkıyor. "."

"Biliyorum. Raporu yirmi dakika önce aldım."

Zihnim yetişmek için çabalıyor. Yani beni almadan önce arabamda kan olmadığını biliyordu.

"Arabamı aldın ve bu sana hiçbir şey ifade etmediğinde, ona zarar verdiğimi itiraf etmem için beni şok etmeye mi çalışıyorsun? Dışarıda Lola'yı bulman gerekirken neden benimle uğraşıyorsun?"

"Onu bulmaya çalışıyorum ve bu konuda bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Şu ana kadar ifadeleriniz en iyi ihtimalle muğlaktı. O gece gerçekten ne oldu? İlk etapta neden buradaydın?"

İç çekiyorum ve başımı geriye atıyorum. İfadelerim muğlak değildi - en azından tamamen değil. Önemli olan şeyler hakkında değil. Hikâyemde bir boşluk arıyor ama yine de ona her şeyi tekrar anlatıyorum çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak için yaşıyorum. "Saat dokuzdan hemen sonra bana bir mesaj gönderdi. Ailesiyle kavga etmiş ve gelip onu almamı istedi. Son birkaç aydır çok kavga ediyorlardı, bu yüzden bu neredeyse rutin bir şeydi. Onu saat ondan biraz sonra aldım. Dairy Queen'de durduk ve paket servisle buraya geldik. Bir süre konuştuk, sonra eve yürümek istedi.

arabamdan indim ve onun evine doğru yöneldim. Bunu daha kaç kere konuşmamız gerekiyor?"

"Ne kadar gerekiyorsa. Son zamanlarda neden bu kadar çok kavga ediyorlardı?"

"Ailesi harika insanlar ama kendi dünyalarında yaşıyorlar. Onun işleri kendi başına halletmeyi öğrenmesini, bağımsız olmasını istiyorlardı ama Lola'ya sanki umurlarında değilmiş gibi geliyordu. Sanki onun bir önemi yokmuş gibi. Bu yüzden o da onların kuralları önemsizmiş gibi davranmaya başladı. Birdenbire her konuda kavga etmeye başladılar. Notları, takım, sokağa çıkma yasağı, müziğini ne kadar yüksek sesle çaldığı, benim ne zaman eve gelebileceğim, benim evimde ne kadar zaman geçirebileceği."

Başını sallıyor ve ben de Lola'nın ailesinin bunu ona da söyleyip söylemediğini merak ediyorum. "Peki ya o gece? Kavga ne hakkındaydı? Evden neden bu kadar çok ayrılmak istedi?"

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, çünkü bunu defalarca konuştuk. Bir tutarsızlık aradığını hissedebiliyorum. Ama bulamayacak. "Lola kendi arabasını istiyor. Yaklaşık bir yıldır ehliyeti var ama kullanabileceği bir arabası yok ve bu onu sıkışmış hissettiriyor. Bir anlaşma yapmaya çalıştı: Eğer tüm kurallara uyar ve notlarını yükseltirse, dönem sonuna kadar bir araba alabilmesi için biriktirdiği parayı karşılamaya razı olurlar mıydı? Ama hayır dediler. Defalarca. Dünyada kendi yolunu çizmesinin önemli olduğunu falan söylediler ve annesi henüz bir arabayı hak etmediğini söyledi. Lola çıldırdı ve birbirlerine bağırmaya başladılar. Artık orada olamayacağını söyledi ve beni ön verandada bekledi."

Yeni bir bilgiyi sindiriyormuş gibi başını sallıyor. Bir, iki, beş numaralı sorgulardan itibaren tüm bunları bir yere .

"Neden dışarı çıkıp," diyorum parmağımı kasabaya doğru uzatarak, "buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini öğrenmek yerine *yine* bu hikayeyle vakit kaybediyorsun?"

"Çünkü kasabayı terk etmenin onun fikri olmadığı giderek daha açık hale geliyor, Drew. Lola'yla bağlantısı olan herkesi temizledik. Ailesi.

Marketteki tezgâhtar, okulda anlaşmazlık yaşadığı kişiler, hatta bölgedeki otellerde kalan ziyaretçiler. Herkesle konuştuk ve elimizde kalan tek şüpheli sensin. Ayrıca, bunu ne kadar vurgulasam az, size inanmıyorum. Arabadan indiğini söylüyorsunuz, ama neden buradan eve kadar yürümek istesin ki? Evine en az 3 mil var. Neden sevdiğin kızın gecenin bir yarısı eve tek başına yürümesine izin verdin?"

Ağzım kuruyor. Öyle bir kuruluk ki geri kalan her ele geçiriyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Roane kazanmış gibi gülümser ve tapınağa bakar. "Bu olayla bir ilgin olduğuna inanmak için sebeplerim var. İlk günden beri içimde bir his vardı ama yine de evdeki kavgalara ara verip kaçmış olabileceğine ve onu sağ salim bulabileceğimize dair bir umut vardı. Avukatının bana sürekli söylediği gibi, sen "hiçbir nedeni olmayan" dürüst bir çocuksun. Bu yüzden onur öğrencisi yüzme takımı kaptanına odaklanmadan önce diğer tüm seçeneklere baktık. Ama şimdi, Lola'nın kayboluşuna karıştığını kanıtlamak için ihtiyacım olan kanıta nihayet sahibim."

Bu da ne böyle? Ne tür bir kanıt?

"Ona zarar verdiğini *henüz* kanıtlayamamış olabilirim ama ikimiz de suçlunun sen olduğunu biliyoruz."

Henüz kafamın içinde çınılıyor. Ama ilk kez o ve ben aynı fikirdeyiz. Suçlu benim.

Emniyet kemerimi çözüyorum. Klik sesi sessiz araç kabininde sarsıntı yaratıyor. "Lola öylece ortadan kaybolmadı, evden de kaçmadı. Arabamdan indi ve... ona bir şey oldu. Benimle ya da arabamla ilgisi olmayan bir şey. Lola'nın hikayesi bu tekne iskelesinde bitmiyor, sizin soruşturmanız da bitmemeli."

Polis suratını asar. "Neden eve yürüdü, Drew? Arabandan inmesine ne sebep oldu?"

Destansı aptallığım. Ama bunu söylemiyorum. "Bana bir iyilik yap, babamlar ya da avukatım olmadan benimle bir daha konuşma. Eğer son gerçek şüpheliniz bensem, öyle davranın. Reşit olmayan biriyle vasisi ya da yasal temsilcisi olmadan konuşmak yasadışı, değil mi? Ayrıca, işinde daha önce hiç iyi olmadın, neden şimdi başlıyorsun?"

Gülüyor ve ben de kapıyı onun aptal suratına çarpıyorum. Alaycı eğlencesinin sesi açık penceresinden boş otoparka kadar taşınıyor.

"Bekle seni küçük ukala, bunun için seni yakalayacağım" diyen bir gülüş.
Ve muhtemelen haklı.

OceanofPDF.com

DOKUZ

MARY

3. GÜN

İyi bir gece uykusu ve yumurtasız bir yemeğin moralinizi düzeltmesi inanılmaz. Yarıyı yenmiş kahvaltıma bakıyorum - tarçınlı tost ve dilimlenmiş muz. Gülümseyerek son tost parçasını alıyorum.

Wayne yanımda oturmuş gazete okuyor ve üçüncü fincan kahvesini bitiriyor. Bunu seviyorum, birlikte oturup sabahımızın tadını çıkarıyoruz.

Tanıdık geliyor ve dünkü felaket olmadan, bunu seviyorum.

Omuzlarımı geriye atıp yorgun kaslarımdaki uykuyu sallıyorum. Dün gece oldukça erken yattım. Wayne akşam yemeği hazırladı -tavuk ve üzerinde küçük çıtır sarımsak parçaları olan patates- ve yemek son enerjimi de tüketti. O bulaşıkları bitirmeden ben yatmışım. Bu sabah mutfağa zombi gibi girmeyi bekliyordum; bunun yerine kendimi Araftan çıktığımdan beri hiç olmadığım kadar hafif, uyanık ve becerikli hissederek uyandım.

Wayne kendi kendine kıkırdayıp gazeteyi katlarken ben tostumu kabukları hariç bitiriyorum. "Manşetler beni gülmekten kırıp geçiriyor," diyor.

"Neden?"

Kağıdı adanın üzerine koyar ve sayfanın üstündeki büyük kalın harfleri işaret eder. ADAM MAHKEMEDE DELİLİK SAVUNMASINI DOĞRULAMAK İÇİN KENDİ ÇORAPLARINI YIYOR.

"İğrenç. İşe yaradı mı?"

"Hayır. Haneye tecavüzden on ila on beş arası ceza aldım. En azından yaratıcıydı."

"Sanırım bunu söylemenin bir yolu bu. İğrençlik başka bir şey. Bir ya da iki gün içinde bu kararından pişman olacak. Ben tostla idare edeceğim."

Kabuklarımı çöpe atıyorum ve tabağımı lavaboya koyuyorum. Pencereden nehir gözüme çarpıyor. Sabahları güneşten yansıyan ışıkla çok güzel oluyor. Ona dönmeden önce bir süre nehri izliyorum. "Banyoya ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. "Duş alacağım."

Kahve fincanının bana bakıyor. "Hayır. Ben iyiyim."

Odamdan yeni kıyafet çantamı kaptığım gibi banyoya giriyorum. Üzerime gerçekten uyacak bir şeyler giyeceğim için çok heyecanlıyım. Bir bakıma bu yeni şeyler her şeyden çok benim çünkü benimle birlikte geçirdikleri tüm hayatı hatırlayabiliyorum. Bunu başka hiçbir şey için söyleyemem.

Sıcak su bu sefer aynı derecede rahatlatıcı ve duştan çıktığımda morluklarım bile daha iyi hissediyor. Gözlerimin altındaki mavi-siyah halkaların iyileşmesi için hala zamana ihtiyacım var ve şampuan saçlarımdan her geçtiğinde kafa derimdeki kesikler acayip acıyor ama vücudumdaki tüm gözenekler toplu olarak derin bir nefes almış gibi hissediyorum.

Havluyla kurulandım ve ne giyeceğime karar vermek için çantamı karıştırdım. Bir çift tayt ve mavi bir atlette karar kılıyorum. Tişörtü başıma geçiriyorum ve koltuk altlarımda dar bir salkıma dönüşüyor. Bir şeyler doğru değil. Her seferinde yarım santim yukarı çekerek tişörtü çıkarıyorum ve önümde tutuyorum.

Çok küçük. Neredeyse komik derecede küçük. Buna bakıp bana uyacağımı nasıl düşünebilir? Taytların etiketini kontrol ettim ama onlar da gömleklerden daha küçük. Bunlar ortaokul çocuğuna uyacak görünüyor. Oturuyorum

Ellerimdeki kıyafetlerle yere uzanıyorum ve beklenmedik gözyaşlarımı tutarak yavaş bir nefes alıyorum.

Bu kabinde tamamen bana ait olduğunu düşündüğüm tek şeyin kaybı beni çok etkiledi. Ama birkaç tayt için neredeyse ağladığım için kendimi gülünç hissediyorum.

Neyim var benim? Dürüst bir hata. Yakında arabamı buluruz ya da bunları başka bir bedenle değiştiririz. Bu dünyanın sonu değil. Sadece biraz daha beklemek zorundayım.

Derin bir nefes alıyorum, hepsini çantaya geri atıyorum ve dün gece uyuduğum kıyafetleri giymek için manevra yapıyorum: büzgü ipleri kalçalarımın sarkacak kadar sıkı çekilmiş bir çift açık gri eşofman altı ve önünde Homer Simpson gri bir tişört.

Kıyafet torbasını odama bırakıp mutfığa dönüyorum ve saçlarımı havluyla topluyorum. Wayne gazeteyi buruşturup diğer karton ve yanan malzemelerle birlikte şöminenin yanındaki sepete atıyor. "Pekâlâ, bu kadar haber yeter. Bugünün programında ne var?"

Sırtımı lavaboya dayıyorum ve dudagımı sıkıyorum. Kıyafetlerimi değiştirmedigimi fark ettiyse de bir şey söylemedi. Yardım etmek için bu kadar çabalarken onu üzmemek istemediğimden tereddüt ediyorum ve kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Um...evet, her şey yolunda. Bugün şehre inip inemeyeceğimizi merak ediyordum."

Öne doğru eğilip kollarını adanın üzerinde kavuşturuyor. "Ateşin falan mı var?"

"Ha?"

"Bir yerlere gitmekten nefret ediyorsun," diyor. "Evden çıkmaktan nefret ediyorsun. Aslında, ne zaman bir işimiz olsa seni medeniyetin içine sürüklemek zorunda kalıyorum."

Doğru ya, ben evcimen biriyim. Bir okuyucuyum, kaba bir şey değil.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu kıyafetten kurtulmak için dağdan aşağıya kadar tek başıma yürüyebilirdim. "Sanırım üzerine oturan kıyafetlere olan ihtiyacın evde kalma isteğinin önüne geçiyor?"

"Peki ya sana aldığım kıyafetler?"

Çantadaki kumaş tomarını düşünerek yüzümü buruşturuyorum, içimde bir suçluluk duygusuyla. "Bunlar çok küçük. Özür dilerim," diyorum, *sonra* aldığı kıyafetler bana uymadığı için özür dilediğimi fark ediyorum. Ki bu çok saçma. Onları ben seçmedim.

Yüzü düşer. "Şaka yapıyorsun. Her şey mi? Hiçbiri uymuyor mu?"

"Tişörtleri giyebilirim ama günün geri kalanında nefes almamam gerekecek," diye şaka yapıyorum ama daha da üzgün görüldüğünde hemen pişman oluyorum.

"Çok özür dilerim. Doğru görünen her şeyi aldım."

Ona salladım. " değil. Belki geri dönüp değiştirebiliriz? Tüm etiketleri üzerinde bıraktım. Bu sefer her şeyi seçebilirim, böylece endişelenmene gerek kalmaz."

Önünde kavuşturduğu ellerine bakıyor. "Bence bir dinlenme gününe daha ihtiyacın var. Belki birkaç gün, gerçekten. Çok şey atlattın."

Havluyu omzuma atıyorum ve şu anda üzerimde asılı duran kıyafeti işaret ediyorum. "Lütfen? Kendim gibi hissedebileceğim bir şey istiyorum. *Bunun* dışında bir şey. Ayrıca, şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Gerçekten bir dinlenme gününe ihtiyacım yok. Yumurtadan yapılmış hiçbir şeye bakmayacağım bile."

Bana bakıyor.

"Lütfen?" Adanın diğer tarafına geçiyorum. "Girip çıkacağım, söz veriyorum. En fazla on dakika."

İç çekiyor. "Mary. Hâlâ histamin alevlenmesi yaşayacağından endişeleniyorum, beyin sarsıntısından bahsetmiyorum bile ve biri suratına yumruk atmış gibi görünüyorsun. Belki onun yerine internetten bir şeyler sipariş edebiliriz. Gelmesi bir haftadan sürmez. Ayrıca, şehirde pek fazla seçenek yok. Dükkân daha çok bir benzin istasyonu ve arka tarafında kıyafetler de var. Neredeyse

XXXL erkek neon iş gömleği aramıyorsanız, sizin için zaten sahip olduğum şeyi buldum..."

Ugh. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum ama paketlerin dağıtılmanması için bir hafta bekleme fikri midemi bulandırıyor. "Başka bir mağazaya gidebilir miyiz? Gerçekten üzerime uyan bir şey istiyorum."

Büyük bir iç çekişle Wayne sandalyesine oturdu. Beni izliyor.

"Lütfen mi? Lütfen, lütfen, lütfen?"

Gözlerini deviriyor. "Tamam. Sen kazandın. Sahilin aşağısında gidebileceğimiz küçük bir ikinci el dükkânı var. Bölgeye her geldiğimizde oraya uğrarız. Eğer arabayla gitmek istersen, senin için çok daha iyi bir seçim yaparlar ve seni birkaç ay daha alışveriş yapmaktan kurtarırlar," diyor gülerek. "Yılın bu zamanı da yoğun olmayacak. Ama önce kahvaltı tabaklarını hazırlayacaksın."

Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Anlaştık!"

"Lütfen zıplamayı bırak. Zavallı beynin..." Taburesinden kalkıyor, son kahvesini de boşaltıyor ve fincanı lavaboya getiriyor. Onu kapıyorum ve sabunlu süngerle ovmaya başlıyorum. "Buna pişman olacağım," diye mırıldanıyor.

Güldüm ve bardağı çalkaladım. Benimle alışveriş yapmak *o kadar* da kötü olamazdı. "Bence muhtemelen hayatta kalacaksın."

"Göreceğiz."

On beş dakika sonra bulaşıklar yıkanmış ve ben de dünkü yağmur botlarımı giymiştim. Wayne bana çiçekli bir ceket ve siyah bir bere uzatıyor. "Islak saçların için" diye açıklıyor. "Dışarısı soğuk."

Hala nemli olan uçlarımı kıvrıp şapkanın içine sokuyorum. "Teşekkür ederim." Sürgülerin kilidini açıyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

"Elbette."

Tıpkı dün olduğu gibi, serin hava en iyi şekilde canlandırıcı. Derin bir nefes çekiyorum ve soğukun ciğerlerimin en derinlerine yerleştiğini hissediyorum. Wayne minibüsün kilidini açıyor ve ben de heyecandan içime sığmıyorum.

Mağazaya basit bir gezi, ama bir macera gibi hissettiriyor ve ben de bunun için varım. Neredeyse koltuğumda zıplayarak onun içeri girmesini bekliyorum.

Bugün onun delicesine temiz aracına daha yakından bakıyorum. Halının üzerinde yeni süpürülmüş gibi zikzak çizgiler var ve koltukların üzerinde yepyeni kokan siyah örtüler var. Dikiz aynasında küçük yeşil bir oda spreyi ağacı asılı ama sanırım uzun süredir orada çünkü içerisi çam gibi kokmuyor. Deri ve odun dumanı gibi kokuyor.

Wayne gibi kokuyor.

Arkaya bakmak için dönüyorum. Halı kaplı zemin de kabin gibi yakın zamanda süpürülmemiş. Çimen, çamur ve çam iğneleriyle dolu. Aletlerle dolu iki plastik kova koltuğumun arkasında duruyor, aralarına da bir kürek sıkıştırılmış.

Dün nehir kenarındayken evden çalıştığından bahsetmişti ama ne iş yaptığını hiç sormadım.

Wayne'in kapısı açılır. Ceketini çıkarıp koltuğunun arkasına atıyor ve içeri giriyor. Beni minibüsün etrafına bakarken yakalıyor ve eli emniyet kemerinde duraklıyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece aletlere bakıyordum. Marangoz falan mısınız?"

Emniyet kemerini yerine takıyor ve minibüsü çalıştırıyor. "Bazen. Ben çok yetenekli bir adamım ve kolayca sıkılırım, bu da arada sırada iş değiştirdiğim anlamına gelir. Kısa bir süre önce bir ev boyama işini bitirdim ve şimdi diğer evdeki tadilat sırasında ortaya çıkan herhangi bir şeyle ilgilenmek için biraz izin alıyorum."

"Kulübe size mi ait?"

"Evet. Babamındı."

"Aynı anda iki ev ve tadilat için ödeme yapmak zorunda olmamak güzel olmalı."

Başını sallar ve minibüsü yola doğru geri sürer. "Evet. Bu yeni dolaplar bana bir servete mal oluyor."

Dolaplar mı? Kendini düzeltmesini bekleyerek ona göz kırpıyorum ama düzeltmiyor. "Yerlerin değiştirileceğini söylediğini sanıyordum."

Frene bastı ve minibüs sarsılarak garaj yolunun sonunda durdu. Bir an için söylediklerim yüzünden olduğunu düşünüyorum, ama sonra arkamızdan bir araba yola fırlıyor ve tekrar geri gitmeye başlamadan önce toprak yollarda hız yapmanın ne kadar aptalca olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Tamamen geri gittiğimizde minibüsü tekrar vitesine taktı ve bana gülümsedi. "Döşemeleri ve dolapları aynı anda yapıyorlar. Döşeme faturasını zaten ödedim ve şimdi projenin diğer yarısını ödemeye başlıyorum."

"Oh."

Tüm bu çalışmalar birkaç haftadan daha uzun sürmez mi?

"O zaman boyamak için başka bir ev bulman gerekecek," diyorum sessizliği bozmak için.

Gülüyor. "Öyle yapacağım."

Hoparlörlerden yumuşak bir caz çalıyor ve biz dağdan inip 101. Otoyol'a çıkarken o da sesi açıyor. Kısa süre sonra yol kıvrılıyor ve Pasifik Okyanusu otoyol boyunca uzanan taş bariyerin ötesine uzanıyor.

Wayne boğazını temizler. "Bundan emin misin? Biraz uzun bir yol, yaklaşık bir buçuk saat. Yine de güzel. Neredeyse tamamı kıyı otoyolu ve sen okyanusa bakmayı seviyorsun."

Onun sözüne güvenmek zorundayım. Diğer her şey gibi.

Omuz silkiyorum. "Evet, eğer sen de istersen okyanus kenarında bir maceraya hazırım." Yine de bir ikinci el mağazası için doksan dakika uzun bir yol gibi görünüyor. Nasıl olur da daha yakın bir yer olmaz?

"En iyi kız arkadaşımla her zaman bir maceraya hazırım."

Gülümsüyorum, sonra yolculuğun geri kalanında camdan dışarı bakıyorum, okyanus ağaçların arasından bir görünüp bir kaybolurken müziği dinliyorum.

Wayne ara sıra bir deniz fenerini ya da bir kasabayı işaret ediyor ve kısa bir anısını paylaşıyor. Çabasını takdir ediyorum ama anlattıklarının hiçbirini bir şey çağrıştırmıyor.

Neredeyse tam bir buçuk saat sonra, penceremin önünden çıkış tabelası geçiyor. Waybrooke. Bir mil. Bu minibüsten çıkmaya çok hazırım.

Çıkışa geldiğimizde onu yüzüme bakarken yakalıyorum. Birkaç kez benimle yol arasına bakıyor, tedirgin görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Durup hemen makyaj malzemesi falan alsak iyi olur diye düşünüyordum. Kimsenin senin o yüzünü görmesini istemeyiz."

Yüzüm mü?

Yan aynada kendimi görüyorum. Gözlerimin altındaki morluklar gün ışığında nedense daha kötü görünüyor.

Sanırım beni bu suratla insan içine çıkarmak onun için oldukça kötü görünüyor. Ama bu kadar yargılayıcı konuşmasına gerek yok. Direksiyona sarılmayı ben istemedim.

Gülümsüyor. "Merak etme. Kimse seni görmeyecek."

Bu cümlemin yarattığı huzursuzluğu açıklayamıyorum.

ON MARY

3. GÜN

Waybrooke geçtiğimiz diğer sahil kasabalarına benziyor. Ahşap kiremitli binalar, saçaklarından siyah ve kırmızı şamandırılar sarkan şirin bir lokanta, birilerinin emlak ya da doktor muayenehanesine dönüştürdüğü birkaç ev, bir nalbur, bir sahil oteli, bir başka sahil oteli, bir kristal dükkânı, kullanılmış bir kitapçı ve son olarak bir eczane. Wayne arabada beklemem için ısrar ediyor, ben de ona kapaticının ne olduğu konusunda koçluk yapıyorum ve yine de doğru şeyi almak için içeri üç kez girmesi gerekiyor. Sonunda muzaffer bir şekilde dışarı çıktığında gülmek zorunda kalıyorum.

Gözlerimin altına sürüyorum ve birkaç kat ekliyorum. Hiçbir şekilde mükemmel değil ama eskisinden çok daha iyi. Vizör aynasındaki kız artık bir insan/rakun melezi gibi görünmüyor. Burnum hala biraz şiş olsa da, gözler etkiye katkıda bulunmadan o kadar belirgin değil.

İkinci el mağazası Waybrooke'un ana caddesinin sonunda yer alıyor.

Wayne bir düzine boş yerden birine park eder ve motoru durdurur.

Burası hiç de beklediğim gibi görünmüyor. Burası da okyanus yıpranmış kiremitlerle kaplı. Pencereilerin iki yanında eski beyaz panjurlar ve birinin üstünde bir kuş yuvası duruyor. Ön kapının üzerinde büyük pembe beyaz bir tabela asılı.

Nana'nın
Favorileri Est
1989

Aman Tanrım.

Wayne dışarı atlar. ", biraz hazine bulalım!"

Gülümseyerek onu içeri kadar takip ediyorum ama burası bana birden fazla kez gelmek isteyeceğim bir yemiş gibi gelmiyor. Eğer buranın bizim için düzenli bir durak olduğunu söylüyorsa, belki de içerisi daha iyidir?

Biz içeri girerken kapı çalınıyor ve beyaz saçlı, kalın pembe gözlüklü yaşlı bir kadın tezgâhtan başını kaldırıp bize bakıyor. Bize gülümsüyor. Bu Nana olmalı.

"Hoş geldiniz!"

Dükkana bakıyorum.

Hayır. Yanılmışım. Yanılmışım. İçerisi de bir o kadar kötü.

Halı koyu renk ve iyi bir şekilde değil - biri temizlese çok daha açık bir renk olacaktı gibi görünüyor. Duvarlar ahşap panelli ve içerisi belli belirsiz tütsü kokuyor. Ancak giysi rafları mağazanın arka tarafına kadar uzanıyor ve temiz ve düzenli görünüyorlar. Muhtemelen hiç müşterileri olmadığı ve bu zavallı kadının askıları düzeltmek ve her şeyin kırıksıklığını gidermek dışında yapacak bir işi olmadığı için.

Wayne kadına doğru ilerliyor ve kocaman bir gülümseme yayıyor. *Buranın* en sevdiğimiz ikinci el mağazası olduğuna dair bir şeyler söylüyor ve ben de beni sohbele dahil etmesinler diye alışveriş yapmak için uzaklaşıyorum. Bana sorarsa yalan söylemek istemiyorum. Onları duymuyormuş gibi davranmayı tercih ediyorum.

Bana uyacak gibi görünen kıyafetlerin olduğu bölümü buluyorum ve askıları karıştırıyorum. Burada gerçekten iyi şeyler var. Kendimi buldum

daha karanlık şeylere . Siyahlar ve koyu mücevher tonları.

Kolumu sevdiğim şeylerle doldurmam sadece birkaç dakikamı alıyor. Birkaç siyah tişört, uzun kollu patlıcan rengi bir gömlek, bol gri bir kazak, küçük beyaz yatay çizgili yumuşak siyah bir gömlek ve bordo ekose bir düğme, *doğru* bedende birkaç çift siyah tayt ve uyabilecek iki çift koyu renk kot pantolon. Diğer her şeyden oldukça eminim.

Benim bedenimdeki son gömlek rafının sonunda, payetli pembe bir canavarı yoldan çekiyorum ve tekrar bir kedi bana bakıyor. Gerçek bir kedi değil. Beyaz bir kazak üzerine basılmış plastik bir çıkartma, ama kedi büyük sarı gözleriyle ürkütücü derecede gerçek görünüyor. Kenara kaydırmaya başlıyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Birden kedi hareket ediyor, artık bir gömleğin üzerinde değil. Uzun kırmızı bir kanepenin üzerinde. Kedi kol boyunca yürüyor, sonra yerleşip uyumadan önce etrafında kıvrılıyor.

Sonra ikinci el mağazasına geri dönüyorum.

Bir nefes çekiyorum ve şaşkınlıkla kedi tişörtünü neredeyse üzerimden fırlatıyorum.

Tamam. Tamam.

Bu... bir anı gibi geldi. Sanırım mı? McMinnville'deki evde kırmızı bir kanepemiz olmalı. Evcil hayvandan bahsetmedi ama.

Umut midemde çırpınıyor.

Wayne dirseğimde belirdi. "Bu korkunç bir kedi."

Başımı sallıyorum ama belki de hafızamda kaybolmuş durumdayım.

"Evcil hayvanımız var mı?" Alay ediyor. "Hayır. Tanrım, hayır. Deli gibi alerjim var. Kediler ve köpekler."

"Oh." Puf, umut gitti. Bizim kedimiz değil o zaman. Belki de bir arkadaşının evinden bir anıydı?

Wayne seçimlerimi kontrol etmek için eğildi ve kaşlarını çatı. "Bir cenazeye katılmayı mı planlıyorsun? Bütün bu renkler nerede?"

Ondan kıyafetlere bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bu siyahlar da ne? Sen renkli bir insansın evlat. Parlak renkleri, çiçekleri ve... işte bunu seviyorsun," diyor ve raftan bir askı daha alıyor. Dantel kaplamalı şeftali rengi bir atlet.

Şeftali.

Aman Tanrım.

"Ormanda kalıyoruz diye vampir gibi giyinmek zorunda değilsin. Burası Forks değil." Kendi şakasına gülüyor ve iğrenç şeftali rengi atletin bulunduğu askıyı uzatıyor. "Şunu bir dene."

Suratımı asmamaya çalışıyorum. "Atlet için hava biraz soğuk. Belki ilkbaharda?"

Ya da asla.

Bana bakıyor ve kaşları çatılıyor, ben de uzanıp atleti tutuyorum. "Biliyorsun, sorun değil. Evin içi zaten sıcak, o yüzden hâlâ giyebileceğime eminim."

Bir şeyin *altında*.

Yığınma ekliyorum. Önce çiçekli ceket, şimdi de şeftali insanı mı oldum?

Ayakkabı reyonunda dolaşıyoruz ve ben siyah seçeneklerden kaçınarak onun hiç itiraz etmediği, hafif kullanılmış bir çift beyaz spor ayakkabıyı tercih ediyorum. Kot pantolonları denemek için soyunma odasına hızlı bir yolculuktan sonra ihtiyacım olan her şeye sahibim. Yirmi dakika içinde girip çıktım. Benimle alışveriş yapmak çocuk oyuncağı.

Elimdeki yığımı tezgâha yüklediğimde yaşlı kadın bana gülümsüyor. "Bugün ihtiyacın olan her şeyi buldun mu?"

"Neredeyse." Kasadan birkaç paket ayak bileği çorabı ve Wayne'in öfkeyle kızarmasına neden olan genel bir iç çamaşırı paketi alıyorum. Son dakikada bir bere daha ekliyorum. Bu sefer beyaz bir tane.

Sessizce izin isteyerek Wayne'e uzatıyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor.

"Şimdi var, evet."

Tezgâhtar kadın her şeyi sayarken dans edecekmiş gibi görünüyor. İsim etiketi örme pembe kazağına belli bir açıyla yapışmış. İsim

Kıvrıkcık bir fontla yazılmış, okuması neredeyse imkansız ama beynim bir dakika sonra bir araya getiriyor. Eloise.

Wayne cüzdanındaki banknotları karıştırıyor, tam parayı sayıyor ve ben de kıyafetleri işaret ediyorum. "Gitmeden önce üstümü değiştirebilir miyim? Alton'a dönmek için uzun bir yolumuz var. Rahat bir şeyler giymeyi tercih ederim."

Eloise daha da geniş gülümsüyor. "Alton'dan mısın? Kardeşim eskiden orada yaşırdı. O dağda muhteşem ağaçlar var. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Ama yine de Oregon'da güzel olmayan bir yer bulmakta zorlanırsınız."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Hayatı boyunca aynı kasabada yaşamış bir kadına benziyor. Başka bir yerde bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Alton şu ana kadar beni etkilemedi.

Wayne bana gülümsüyor. "Tabii ki rahat olmalısın. Ne istersen onu giy. Ben burada bitiririm."

O şeftali canavarına anlamlı bir bakış atsa da ben siyah bir tişört, kot pantolon, çorap, spor ayakkabı ve üç gündür ilk kez temiz bir iç çamaşırı alıp soyunma odasına giriyorum. Üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde aynaya bakıp iç geçiriyorum.

Bu daha iyi. Üzerime tam oturan kıyafetler ve ayakkabılar, yumurtasız bir kahvaltı deneyiminden daha iyi. Kendimi yeni bir ben gibi hissediyorum. Yoksa eski ben mi? Her neyse.

Kısa saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp yüzümden uzaklaştırmaya ve Wayne'in eczane alışverişine maskara eklemiş olmayı diliyorum ama sonuçta iki gece önce bir çukurda uyanmış biri gibi görünmüyorum ve bu beni her şeyden çok heyecanlandırıyor. Yanaklarıma biraz renk gelmesi için onları çimdikliyorum ve parmağımı burnumdaki çillerin üzerinde gezdiriyorum.

Muhtemelen orada uzun süre durup kendime bakıyorum ama sonunda Wayne'in kıyafetlerini ve ceketimi topluyorum. Onu kapının yanında beni beklerken buluyorum, elinde üzerinde "Nana's" logosu olan büyük pembe bir çanta var.

Eloise tezgâhtaki tüneğinden bana bakıyor. "Çok daha iyi, canım!"

Allık yanaklarımda geziniyor ve ona iyi öğleden sonraları diliyorum.

"Sen de! İkiniz de eve güvenli bir şekilde gidin, tamam mı? Ve yakında geri gelin!"

"Ne kadar mutlu görünüyorsun," diyor Wayne dışarı çıktığımızda. Değiştirdiğim kıyafetleri içine atabilmem için alışveriş çantasını açık tutuyor.

"Aman Tanrım, öyleyim." Yeni kıyafetlerimin içinde dönüp duruyorum. "Haklıymışsın, burası harika bir yer. Tekrar gelmemiz gerekecek."

Otoparkı geçiyoruz ve havada tatlı bir koku yükseliyor. Midem gurulduyor. Birden keşke kahvaltıda tarçınlı tosttan daha doyurucu bir şeyler yeseydim diyorum.

Yolun aşağısındaki lokantayı gördüm. "Bir şeyler yemek ister misin?" Minibüsün ön tarafında durdu. "Evde yemeğimiz var."

"Evet, ama saat neredeyse iki oldu. Öğle yemeği yemedik ve geri döndüğümüzde saat üç buçuk olacak. Lokanta tam burada... bizi beslemek için bekliyor. Lütfen, lütfen, *lütfe*n, çok güzel kokuyor."

Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor ve sanki beklersek hangi trafiğe takılacağımızı tahmin etmeye çalışıyormuş gibi yola bakıyor. "İyi. Ama çabuk olmalıyız. Eve gitmek istiyorum ve böylece dinlenebilirsin. Eğer tekrar yatacaksan, bunun kulübede olmasını tercih ederim."

"Aynen."

Gülümsüyor ve bana sıcak pembe alışveriş çantasını uzatıyor. "*Beni* eve sürükleyen sen olmamasına şaşırdım."

Evet, evet, evcimen her neyse. Neredeyse minibüsün benim tarafına atlayacağım. "Yeni bir çift ayakkabı ruh halime iyi gelir."

Bana gözlerini deviriyor ve ben gülüyorum. Mutlu mu hissediyorum? Ya da en azından memnunum. Anılarım olmasa bile neredeyse normal hissediyorum ve bu bir

Lanet olası mucize.

Waybrooke Lokantası'nın otoparkı çoğunlukla boş, bu hiç mantıklı değil çünkü dışarıdan bile yemekler harika kokuyor. Sıcak şurup, kahve ve pişen ekmek gibi. Ceketimi tekrar giyerken midem yine gurulduyor.

İçerisi tamamen siyah, beyaz ve kırmızı. Siyah-beyaz kareli zeminler. Duvarlarda kırmızı çerçevelerle çevrili siyah-beyaz fotoğraflar. Kırmızı perdeler. Kırmızı tuzluk ve biberlikler. Kırmızı tavan vantilatörleri.

Muhteşem bir yüzü ve şimdiye kadar gördüğüm en harika kirpikleri olan yuvarlak bir kadın bize bir kabini gösteriyor.

Wayne kapıya doğru oturuyor, ben de karşı sıraya geçiyorum. Beyaz fırıncı önlüğü giymiş bir adamın yüzüm büyüklüğünde bir tabak dolusu tarçınlı çöreği fırından çıkarıp hostes masasının yanındaki vitrine götürmesini izliyorum. Hemen onlardan bir tane almazsam ölebilirim. Özellikle de onları çok önemli bir tabelanın arkasında stokladığını gördüğümde.

Vegan.

Bu da yumurta yok demek.

"Benim adım Sandra," diyor kadın ve beni yeniden odaklanmaya zorluyor. Sahte mermer masanın üzerinde peçeteleri ve gümüş çatal bıçak takımlarını kaydırıyor. "İçecek siparişinizi alabilir miyim yoksa birkaç dakikaya ihtiyacınız var mı?"

"Kahve alacağım," diyor Wayne. "Bir de su."

Gülümsüyor. ". Peki ya şuradaki genç ve güzel şey için?"

Menünün içecek bölümünü tarıyorum ama tek düşünebildiğim o tarçınlı rulo. "Ummm, sanırım su da var." Menüü çeviriyorum ve gerçek meyve smoothie'lerinin dev resimleri gözüme çarpıyor. "Aslında, bunu çilekli smoothie yapabilir miyim?"

"Tamamdır," diyor Sandra ve not alıyor. "Küçük mü büyük mü?" Wayne göz kırparak "Büyük lütfen," diyor ve ekrana işaret ediyor

Dava. "Şu vegan tarçınlı ekmeklerden de birkaç tane alabilir miyiz?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum ve kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Nasıl yaptın-"

Bana el salladı. "Oh, lütfen. Tarçınlı çörekleri seviyorsun."

Sandra parlak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve doğruca vitrine yöneliyor. Birkaç dakika içinde o muhteşem tarçınlı ve krema kaplı hamur işlerinden biri önümdeki masaya kayıyor ve neredeyse alkışlayacağım çünkü yakından bakınca yüzümden bile *büyük*, neredeyse üzerinde durduğu salata tabağı *büyüklüğünde*. Hayatım boyunca bir şey yerken hiç bu kadar heyecanlandım mı bilmiyorum.

İçkilerimizle döndüğünde fark etmedim. Ya da Wayne gerçek yemek sipariş ettiğinde. Hepsini mideye indiriyorum.

, arkama yaslanıp iç çekiyorum.

Artık gerçekten aç değilim, ama benim için sipariş ettiği diğer yiyecekleri seçiyorum. Izgara peynir ve patates kızartması şekerin eline su dökemez. Çoğunu yemeden bırakıyorum.

Wayne hesabı istiyor ve Sandra uzaklaşırken etrafımıza sessizlik çöküyor. Artık karnımızı tika basa doyurmadığımıza göre, bu biraz garip.

Ona bir soru sormaya başlıyorum ama gömleğime neredeyse kızgın bir ifadeyle baktığını görünce boğazımda düğümleniyor. "Sorun nedir?"

Bakışları yoğunlaşıyor ve lokantanın etrafına göz gezdiriyor. "Sanırım ucuzluk mağazasında yeterince dikkat etmedim. Gömleğinin bu kadar dekolte olduğunu fark etmemiştim."

Tişıörtüme bakıyorum. V yaka ama o kadar da düşük değil. V yakanın alt kısmı köprücük kemiğimin yaklaşık bir santim altında kalıyor. "Bu... kötü mü?"

Başını sallar. "Bu uygunsuz. Eve gittiğimizde ondan kurtulabiliriz, merak etme. Bir dahaki sefere kıyafet seçerken daha dikkatli olacağım. Hatırlayamazsın. Kuralları bilmiyorsun."

Ne. Ne. Cehennem.

Dikkati pencereden dışarı yöneliyor ve orada kalıyor.

Hatırlayamıyorsun. Kuralları bilmiyorsun. Giymeme izin verilmeyen kıyafetler mi var? Okuduğum "temiz" kitaplarla birlikte mi? Gömleğime tekrar baktım. V yakanın nesi var?

Sessizlik uzuyor ve beni rahatsız ediyor. Konuyu değiştirmek için bir arayışa giriyorum ve aklıma gelen hiçbir konu olmaması bana fikir veriyor. "Hesabı beklediğimize göre, bir tur daha Mary gerçeklerine ne dersin? Zaman geçirmek için?"

Hâlâ biraz sinirli görünerek BLT'sinden arta kalanları kaydırıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Aklına ne gelirse. Rapid-fire-Mary."

Gülümsüyor ve bu benim gerginliğimi biraz olsun azaltıyor. "Tamam... En sevdiğin renk mor. Beş yaşından beri öyle."

Yüzümü buruşturuyorum. Gerçekten mi? Mor mu? Şu anda kollarımda morun yaklaşık on iki tonu olduğunu düşünürsek sanırım şaşırmamalıyım.

Tamam. Listeyi güncelleme zamanı.

Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. İyi bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Yumurta alerjisi. Çiçekli ceketler. Ölü anne. Biraz evcimen. Tarçınlı çörekler. Mor.

Bir yabancınn hayatında iki tam gün için hiç de fena değil.

"Devam et," diyorum, tamamen unuttuğum smoothie'den ilk yudumu alarak.

Nefesini dışarı üflüyor. "Tamam... Annenin kazasından sonra çok yakınlaştık. Evde eğitime başladığımızda daha da yakınlaştık. McMinnville'de bazı ev okulu gruplarının bir parçasısın - harika bir grup çocuk, gerçekten sağlam arkadaşlar. Sorun çıkaran yok."

Evde eğitim aldığımı unutmuşum.

Bu bana neden bu kadar garip geliyor? Bir lise koridorunun içini zihnimde canlandırabiliyorum. Sıralar. Spor salonunu. Kendimi çantamda bir sürü kitapla koridorda yürürken, kafeteryada arkadaşlarımla konuşurken hissedebiliyorum. Belki de bunlar birinci sınıftan kalanlardır? O zamana kadar normal okulda olduğumu söylemişti.

"Neden evde eğitim görüyorum?" Ben soruyorum. "Yani, neden birinci sınıftan sonra başladım? Bu benim seçimim miydi?"

"Bir bakıma. Bazı sorunlar yaşıyordun. Akademik olarak değil, derslerinde her zaman en iyisiydin, ama sen..." Sözünü kesiyor ve kahvesinden uzun bir yudum alıyor. Masaya geri koyarken elleri fincanın etrafında kenetleniyor. "Yanlış insanların arasına düştün ve *onları* hatırlamadığın için o kadar da üzüldüğümü söyleyemem. Seni yanlış yollara sürükleyen insanlar yüzünden seni bir süreliğine kaybettim. Yetişkinlere saygı yok. Kurallara. Sürekli parti. Uygunsuz kıyafetler. Uygunsuz müzik ve televizyon programları. Ahlak yok. Çok ileri gitmeden önce müdahale etmek zorunda kaldım. Yine de evde eğitim senin için çok iyi oldu ve sonunda sen de bunun gerekli olduğunu anladın. Son birkaç yıldır hiç olmadığımız kadar yakınız."

Bu hikayeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Uygun kitaplar. Uygun kıyafetler. Uygun arkadaşlar.
Uygun yaşam.

Burada bir model ortaya çıkıyor.

Çok ileri gitmekle neyi kastediyor? Ne şekilde? Uyuşturucu ya da hırsızlık gibi yasadışı işlere bulaştığımı mı söylüyor? Sormak için ağzımı açıyorum ama elindeki kahve fincanını sıkıca tutması daha iyi düşünmemi sağlıyor. Her ne olursa, her ne yaptıysam, bu konuda hâlâ üzgün olması yeterince kötü.

Yaptığınızı hatırlamadığınız bir şey için pişmanlık duyabilir misiniz?
Yapmalı mıyım?

Smoothie'nden biraz daha içiyorum ve göğsümde oluşan düğümü gevşetmeye çalışarak masaya bakıyorum. Bu hayat detayları beni endişelendiriyor. Ya da mide ekşimesi. Ya da her ikisini de. Keşke şimdiden hatırlayabilsem. Hepsini. Hepsini birden. Tüm hatalarım ve zaferlerimden oluşan bir tsunami, böylece başka birinin versiyonuna güvenmek zorunda kalmam. Arkadaşlarımla gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum.

Sandra başka bir masanın yemek tepsisiyle geçerken hesabı bırakıyor ve ben amaçsızca tekrar smoothie'ne uzanıyorum, ama bu yudum bir tuhaf oluyor. Sanki bütün bir çilek parçası gibi.

Donup kaldım.

Ağzımda, bir kez daha boğazımın arkasından aşağıya inen ve vücuduma yayılan tanıdık bir kaşıntı çiçek açıyor. Kollarımı geri ama orada ne bulacağımı zaten biliyorum.

Bebek kurdeşeni. Sikeyim. *Siktir*, yine mi?

Yumurtalı bir şey sipariş etmedik. Bu neden oluyor?

Wayne'e bakıyorum ve kaşınan boğazımı pençeliyorum. Yardım için sözsüz bir yalvarış.

Oturduğu yerden fırlar. "Gel hadi. Eczane caddenin karşısında. Acele et." Faturaya birkaç yirmilik sıkıştırdı ve beni kaşınarak ve hıçkırarak kapıdan çıkarıp minibüse doğru itti.

Yolcu kapısının yanında duruyorum ve o eczaneye doğru koşuyor. Boynumu, göğsümü kaşıyorum. Ağzımın içini çiğniyorum, durmak bilmeyen kaşıntıyı dindirmeye çalışıyorum. Çok uzun bir süre sonra minibüsün arkasında yeniden beliriyor, yanında getirdiği kapağa bir doz sıvı Benadryl doldurmuş bile. Onu içiyorum ve bir tane daha döküyor, onu da içene kadar dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerimi kapatıp ilk rahatlama belirtilerini bekliyorum ama bu çok uzun sürüyor. Yolcu koltuğuna oturmama yardım ediyor ve açık kapının yanında durup beklerken, beklerken ve beklerken başını sallıyor.

Kapının iç tarafına yaslanarak, "Smoothie'deki çileklerden olmalı," diye geveliyor. "Yumurta değil. İki seferde de yediğin tek şey o."

Kahvaltıda masanın üzerinde duran dilimlenmiş çilekleri düşünüyorum. Çilekler *yüzünden olmalı*? İlk seferinde tahmin mi ediyordu?

Öz babam neye alerjim olduğunu nasıl bilmez?

Yüzümde bir karışıklık olmalı çünkü ekliyor, "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Annenin yumurtaya alerjisi vardı. Senin çileğe alerjin var. Bunu hiç aklımda tutamıyorum. Genelde bana hatırlatıyorsun ama ne yememen gerektiğini hatırlayamıyorsun." Elleriyle yüzünü ovalıyor. "Tanrım, çok özür dilerim. Dışarı çıkmak için çok erken olduğunu biliyordum. Hadi... eve gidelim."

Kapıyı kapatıyor. Son günlerde ikinci kez tüm derimi kaşırken kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Sıcak pembe Nana'nın çantasını ayaklarımın altındaki boşluktan çekip arkaya itiyorum, böylece bacaklarımı esnetebiliyorum.

Wayne tırmanıyor ve minibüsü çalıştırıyor. Hâlâ kaşınarak emniyet kemerimi almak için yana uzanıyorum ve kaldırımdan bana bakan bir kadın görüyorum. Onu tanımıyorum -en azından tanıdığımı sanmıyorum- ama geniş, koyu renk gözleriyle bana bakıyor. Kısa boylu ve zayıftı. Belki kırk yaşında? Kirli sarı saçlarında evde yapıldığı belli olan röfleler var.

El sallıyor, ben de içgüdüsel olarak el sallıyorum.

Minibüs uzaklaşıyor ve kadın neredeyse çılgına dönmüş bir halde telefonunu çıkarıp kulağına götürüyor.

"Merak etme," diyor Wayne, dikkatimi tekrar arabanın çekerek. "Eve vardığımızda uzun süre ayrılmak zorunda kalmayacağız. Evdeki bütün çilekleri atacağım. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Endişe midemi bulandırıyor. Emniyet kemerini yerine oturtuyorum. "Evet... Biliyorum."

ON BİR

DREW

Roane ben daha otoparktan çıkmadan arabasıyla yanımdan geçip gidiyor ve içim pişmanlıkla doluyor. Şerifin suçlama gezisinden kasıla kasıla uzaklaşmak elbette asilce ve boktan bir şey ama her adımda Lola'nın beş hafta önce durduğu yerin burası olduğunu daha iyi anlıyorum. Ve geçmişe dalıp gidiyorum.

çıkarken sağa mı sola mı döndü? Biri onu bırakmayı teklif etti mi?

Ağlıyor muydu?

Sokağına gidebildi mi?

kötüsü de: Yaptığım şeyi yapmamış olsaydım şu anda burada olur muydu?

Okula tekrar ulaştığımda park yeri boştu ve geçmiş sessizleşti. Biri onu görmeden kasabaya bu kadar yaklaşamazdı. Şimdilik onun hayaletinden kaçtım.

Evden yaklaşık bir mil uzakta gökyüzü açıldı ve sağanak yağmur başladı. Çünkü evren son zamanlarda yeterince üstüme gelmemiştir. Hızımı artırmadım. Kendimi eve sürüklüyorum.

Suçlunun sen olduğunu biliyorum.

Bu son beş haftanın ağırlığı beni ezecek. Roane'un yeni kanıtı, her ne , onu aratıyor, arabamı alıyor ve

başka nelerin geleceğini bilir.

Lola'dan asla vazgeçmeyeceğim ama aynı anda hem onun hem de kendim için nasıl savaşacağım? Roane son şüphelilerinin ben olduğumu söyledi. Ve onu tanıyorum, olayların kendi versiyonuna uyması için yeterli kanıtı bir araya getirene kadar durmayacaktır. Sonra ben tutuklanacağım ve Lola hala kayıp olacak. Parmaklıklar arkasından ona nasıl yardım edebilirim?

Hayal kırıklığı içinde yüzümü ovalıyorum. Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Ön kapıyı açtığımda babam merdivenlerden fırladı ve kendini bana doğru fırlattı. Çarpmanın etkisiyle homurdandım. Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni sıkarak canımı çıkarıyor.

"Drew, Tanrım. Nerelerdeydin? Yüz kere aradım," diyor. "Ve neden bu kadar ıslaksın?"

Ona cevap vermeye çalışıyorum ama ciğerlerimde hiç hava kalmamış. Hırıltılı yanıtlam onu şaşırtmışa benziyor çünkü bırakıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Ona el salladım. "Sorun değil. Anlıyorum. Telefonuma cevap vermemek için iyi bir zaman değil." Ne kadar yetersiz bir ifade. Bir an için kayboluyorum, onun merdivenlerde beklediğini, parmaklarını kötü dizlerine vurduğunu ve bana da bir şey olup olmadığını merak ettiğini düşünüyorum. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. "Çok özür dilerim. Telefonum sessizdeydi ve Roane ile karşılaştım. Eve yürüyerek geldim."

"Okuldan mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Tekne iskelesinden."

Yüzü düşer. "İçeri gel. Isın. Ben sana yemek hazırlarken sen de bana neler olduğunu anlat. Baban bu gece geç saate kadar çalışıyor, yani sadece biz varız."

Omuzlarıma sardığım bir battaniye ve aile yemeğinden kalan bir kase hilachayla, o tezgahın karşısındaki taburede otururken ben konuşuyorum. Bay Moore'un sınıfındaki boş koltuk, Sonbahar, dolabımdaki cinayet mesajı, okulu asmam, kayıp araba ve Roane'un Lola hakkında söyledikleri. Hakkını yemeyelim, babam sözümü kesmedi, ben itiraf etsem bile.

Dersi asmak için. *Bu* tür bir onaylamamadan *hoşlanmadığım* için dudakları inceliyor ama tüm yemeğim bitene ve hikayem sona erece kadar hiçbir şey söylemiyor.

Derin bir nefes alır. "Tamam."

Daha fazlasını bekliyorum.

Kulağının arkasını kaşıyor ve aramızdaki siyah granit tezgâha bakıyor. Sonra kâsemi alıp lavaboya koydu ve iç geçirdi. "Okuldan kaçma konusunda ne düşündüğümü zaten biliyorsun, ama bu sefer sana izin vereceğim, çünkü yaşadıklarının haklı olduğunu düşünüyorum. Yine de okulu daha fazla kaçırmamı istemiyorum. Ne olursa olsun hayatını yaşamak zorundasın."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Roane'a artık seninle konuşmamasını söylediğine sevindim. Seni takip etmemeli. Avukatımızı arayacağım, belki karakola şikayette bulunuruz. Sen reşit değilsin, seni öylece alıp sorgulayamaz. Şu anda üzerinde çok fazla göz olduğunu ve Lola'ya ne olduğunu bulmak için baskı hissettiğini biliyorum, ancak bu ona bir ebeveyn veya avukat olmadan sizi sorgulama hakkı vermez. Baban sinir krizi geçirecek."

"Ona söylemek zorunda mıyız?" Yüzümü buruşturarak soruyorum. Babam kollarını kavuşturdu. "Drew."

"Tamam, tamam." Babamdan bir şeyler saklamak istemiyorum ama ikisi arasında o daha çok endişeleniyor. "Stres yapmasını istemiyorum. Zaten her şey bitti. Siz orada olmadan Roane'a tek kelime daha etmeyeceğim."

"Ona ne olduğunu anlatacağım ama yarına kadar bekleyeceğim.

Anlaştık mı?" "Anlaştık."

"Sabah okula giderken seni bırakmamı ister misin?"

Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile. Roane kim bilir ne kadar süre ulaşımımı sağladı. Öngörülebilir gelecekte hiçbir *yere* gitmem mümkün değil.

"Hayır, sorun değil. Max'e sorarım."

"Emin misin? Benim için sakıncası yok."

Muhtemelen beni okula giderken kendisi görmek istiyordur ama polisler arabamı aldı diye işe geç kalmak zorunda kalmamalı. "Hayır, gerçekten. Sorun değil. Max aldırılmaz ve zaten aynı yere gidiyoruz."

Yorgun çizgiler gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırıyor. "Senin için endişeleniyorum, Drew. Sanırım bu uzun zamandır yediğini gördüğüm ilk sıcak yemek. Gece geç saatlere kadar volta attığını duyuyorum. Max haftalardır seni birlikte gördüğüm tek arkadaşın. Yüzme takımı senden çekilmeni istediğinde hiçbir şey söylemedin. Aile yemeklerini hep kaçırıyorsun. Mesafelisin..."

Mesafeli demek daha doğru olur. Herkesin saçmalıklarından bıktım diyebilirdim ama ondan daha az kıbarım. "Ben iyiyim. Bilirsin... işliyorum."

Bana bakıyor.

"Gerçekten," diyorum yüzümü samimiyete benzediğini umduğum bir şekle sokarak. "Ben iyiyim. Üzgünüm ve onun eve dönmesini istiyorum ve herkesin bana ve ona sırtını dönmesi berbat bir şey ama başkalarının ne yapacağını kontrol edemem. Bunu atlatmaya çalışıyorum ama her şey yoluna girecek."

Yalanlar midemdeki et ve patatesleri çalkalıyor ve keşke daha az yeseydim diyorum.

Gerçek şu ki, zar zor uyuyabiliyorum çünkü gözlerimi her kapattığımda nehrin bir kara deliğe dönüşüp onu yuttuğunu hayal ediyorum. Arkama yaslanıp polislerin ne olduğunu anlamasını bekleyemem çünkü onlara güvenmiyorum.

Babam ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturur. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bizim için de zor oldu. Lola bu aile için çok önemli, yani yaz boyunca neredeyse burada yaşadı ve onunla ilgili haberleri beklemek tam bir kabus oldu, bu yüzden anlıyorum..."

Ondan sürekli şimdiki zamanda bahsettiği için onu ne kadar sevdiğimi anlatamam. Bu beni daha az yalnız hissettiriyor. Sanki umut eden tek kişi ben değilmişim gibi.

"Ben ve baban da anlıyoruz ki bu bizim için ne kadar yıkıcı olduysa, senin için daha da kötü" diye devam ediyor. "Ama bu hayatından vazgeçmen gerektiği anlamına da gelmiyor. Lola'yı savunabilir ve aynı zamanda kendinle de ilgilenebilirsin. *Sen hâlâ buradasın.*"

Boğazımın arkasındaki ani acıya rağmen başımı sallıyorum. Bunun onlar için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bir kısmı yanlış anladı.

Hâlâ burada mıyım bilmiyorum. Pek sayılmaz. O gittiğinde bir parçam da gitmiş gibi hissediyorum.

"Biliyorum. Söz veriyorum iyiyim." Uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Gidip kuru kıyafetler giyeceğim ve uyuyabilecek miyim diye bakacağım. Aptal bir gün oldu."

Ocağın üstündeki saate bakıyor. "Saat daha altı."

"Biliyorum. Üzerimi değiştirip yattığımda bir saat daha geçmiş olacak. Ve haklısın, o kadar da iyi uyuyamıyorum." Ayrıca yüzündeki endişeyle arama biraz mesafe koymam gerekiyor.

Ayağa kalkıyorum ve o bana el sallıyor.

"Oh, bekle. Neredeyse unutuyordum." Tezgâha doğru yürüdü, yanında ofis malzemeleri mağazası logosu olan bir çanta aldı ve bana fırlattı. İçinde iki mürekkep kartuşu kutusu birbirine çarpıyor. "El ilanları için. Max seni kütüphanedeki fotokopi makinesinde bulduğunu söyledi, ben de yazıcının mürekkebi bitmiştir diye düşündüm. Bugün eve gelirken senin için biraz aldım."

Çantanın içine bakıyorum ve gözlerimin alev aldığını hissediyorum. Çok basit bir iş, ama karanlığın içinde nazik bir el gibi hissettiriyor. İkimiz de bunun bir işe yaramadığını düşünüürken, bana bu görevimi sürdürmek için ihtiyacım olan şeyi alması, hak etmediğim türden sarsılmaz bir destek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve ona sarılıyorum.

"Bir değil." Beni daha sıkı sıkıyor. "Onu özlüyoruz," diyor. "Biz de Lola'yı özlüyoruz. Bu konuda yalnız değilsin."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. Boğazımda bir yumru yuva yaptı.

Uzun bir dakikadan sonra gitmeme izin verdi. "İyi geceler, Drew." "İyi geceler, baba." Dönüyorum ve aceleyle odama çıkıyorum.

Biz de Lola'yı özliyoruz.

Ailem benim gibi dikkatsiz bir evladı hak etmiyor.

Ne yaptığımı bilselerdi, beni asla affetmezlerdi.

Battaniyeyi omuzlarımdan çekip alıyorum ve iç çekerek yatak odamın kapısını arkamdan kapatıyorum. Mürekkep torbasını yere bırakıyorum ve ışığı açarken battaniyeyi yatağa doğru fırlatıyorum.

Aynı anda iki şey olur.

Işık, yatağın kenarında oturan bir figürü aydınlatıyor. Ve battaniye yüzlerine çarpıyor.

Yarı boğuk bir çığlıkla geriye sıçradım. Figür battaniyeyi yırtıyor ve ben kapıya doğru sarkıyorum. "Autumn?"

Ayağa kalkıyor ve battaniyeyi yere atıyor, ellerini kalçalarına koyarken kazağındaki parıltılar ışığı yakalıyor ve tavanımda dans eden yansımalar oluşturuyor. "Bana bok atma!"

Kalbim boğazımda çarparak ona baktım. Altıma işemek üzereydim ve o battaniyeyle vurulduğu için mi kızgın? İçeri girdikten sonra mı?

"Burada ne halt ediyorsun?" Fısıltıyla bağıriyorum.

"İpucu arıyorum," diyor, çok yüksek sesle.

Bir parmağımı ağzıma götürüyorum. "Babamın seni burada bulmasını istemiyorsan sesini alçaltsan iyi edersin. Şerifin bu aramadan hoşlanacağından şüpheliyim."

İrkilir ama sesini alçaltır. "Sanki artık bana ne olacağı umurunda. Benimle işin bitti, unuttun mu?"

"Buraya nasıl girdin?" Odanın etrafına bakıyorum. Masamdaki her şey dağılmış, yatağımın altından bir şeyler çıkarılmış, tüm tişörtülerimin cepleri ters çevrilmiş ve dolabın kapısı açık. Kıyafetler ve ayakkabılar her yerde. "Peki bu pisliği kim temizleyecek?"

Başparmağıyla pencereyi işaret ediyor. "Dışarıdaki ağaca tırmanmış. Pencereyi açık bırakmışsın. Ve bu pislik tamamen senin, ben yapmadığım için şanslısın.

yatağa bıçak sapla."

Katil.

Kanım kaynıyor. "Siktir git."

Beyaz tahtamı kayıtsızca duvardan alıp masa sandalyemin üzerine koyuyor ve bir yarışma programı sunucusu gibi araştırmamın kanıtlarına el sallıyor. Yapışkan notlarım kalorifer peteğinden gelen hava akımında bana el sallıyormuş gibi uçuşuyor. "Bunun ne olduğunu açıklayana kadar olmaz."

Kahretsin.

Ellerinin Lola'nın tahtasının her yerinde olması bir ihlal gibi geliyor. O benim. Autumn zamanını boş suçlamalar yaparak geçirirken benim yaptığım iş.

Boğazımı temizliyorum. "Neye ?" "Bir sapığın ürpertici duvarına benziyor."

Kayıkla denize açılırken çektiğimiz fotoğrafı panodan kapıyor ve ben de geri almak için öne atılıyorum. Benden uzakta, pencereye doğru tutuyor. "Bu o geceden mi? Bunu sen mi aldın? Senden önce..."

Ona ters ters bakıyorum. "Neyden önce, Autumn?" "Yaptığın şeyi yapmadan önce."

"Ben Lola'ya hiçbir şey yapmadım."

"Sen bir yalancısın."

"Ve sen bir suçlusun. Babanı aramadan önce evimden defol git. Ciddiyim."

Tüm yüzü kızarır. Utanmış gibi değil, Sonbahar gibi. Kelimenin tam anlamıyla içi kaynıyor. "Kanıtım zaten var, o yüzden yalan söylemeyi bırak."

"O zaman babana ver. Merdivenlerden inerken ayağının takılmasına izin verme."

Gülümsüyor. "Ona verdim. Birkaç gün önce."

Saçmalıyor. Öyle olmak *zorunda*. "İyi denemeydi. Elinde işe yarar bir şey olsaydı, haftalar önce ona vermen gerekirdi."

"Kanıtlamamı ister misin?" Cebinden telefonunu çıkarıyor. Ekran aydınlanıyor ve tüm konuşmamızı kaydettiğini görüyorum. Bu beni şaşırtmadı. Buradaki Nancy Drew özentisi muhtemelen bana itiraf ettireceğini ve sonra pencereden ters takla attıracağını falan düşündü.

Sesli mesajlarını tarıyor ve günümü mahvetmek üzere olan birinin edasıyla play tuşuna basıyor.

Hoparlörden tanıdık bir hıçkırık geliyor. "Sonbahar mı?" Lola ağlıyor. İçimdeki hayati bir şey binlerce parçaya ayrılıyor.

"Telefonuna cevap vermemek için en kötü zaman... Ne yaptığına inanamayacaksın. Yapamam... Yapamam bile... O lanet olası bir şeytan. O en kötü insan. Onunla bu kadar zaman geçirdiğime inanamıyorum. Beni hiç sevmedi. Sevebileceğini sanmıyorum. O lanet bir canavar. Ona inanamıyorum..." Bir hıçkırık daha odayı doldurur. "Artık bununla başa çıkamıyorum. O ve ailem arasında... Yapamam. Bununla başa çıkamam. Lütfen beni ara."

Telefon kesildi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yüce Tanrım.

Onun sevebileceğini sanmıyorum.

Yemeğimi kaybedeceğim. Kusmaya başlıyorum ve Autumn'un gözleri o kendini beğenmiş küçük yüzünden fırlıyor. Masadaki çöp kutusunu bana doğru tekmeliyor ve ben de bu hafta ikinci kez yüzüme tutuyorum. Yavaş yavaş midem yatışıyor ve yemek aşağıda kalmaya karar veriyor.

Bu onların yeni kanıtı mı? Şerifin arabamı arama iznini almasını sağlayan şey bu mu? Kalan son şüphelisi olarak beni göstermesi için mi? Onu *öldürdüğümü* düşünmesinin sebebi bu sesli mesaj mı?

Omuzlarım kapıya bastırana kadar geriye kayıyorum ve başımı eğiyorum. "Ne yaptın sen?"

"Ne demek ne yaptım? *Sen* ne yaptın!"

Sesli mesaj zihnimde tekrar tekrar dönüyor. Onu yolun kenarında yürürken, telefonuna hıçkıra hıçkıra ağlarken hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bütün

içine girebileceği olası dehşetler zihnimde canlanıyor. Benim yüzümden.

"Ona zarar vermedim," diye tekrarlıyorum.

"Lanet olsun, yapmadın. Mesajı duydun. Sana canavar dedi. Sen ne yaptın?"

Başımı kaldırıp onun alev alev yanan mavi gözlerini yakalıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Ondan ayrıldım."

Autumn'un ağzı açık kalıyor ve ben ellerime bakıyorum. Utanç vücudumdaki her sinire yerleşiyor.

Ondan ayrıldım. Lola'dan ayrıldım. Ve bu onu öldürmüş olabilir.

"," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum. ". "

Ona ters ters baktım. "Oh, ama onu öldürürdüm?" "Bekle. Bana her şeyi anlat."

Bu yapmak istediğim son şey, ama muhtemelen ben yapana kadar gitmeyecek ve o sesli mesajın kederi ve suçluluğu beni canlı canlı yerken yalnız kalmak istiyorum.

Ayrıca, Autumn da Lola'yı kaybetti. Ve babam haklıydı, bu konuda yalnız değilim. Şu en sevmediğim kişi o, ama Autumn haftalardır o sesli mesajla yaşamak zorunda. Takip ve suçlamalar çok daha mantıklı. Cinayet dolabı hâlâ saçma bir hamleydi.

"İç çekiyorum. Bir kavgaya karıştı-"

"Ailesiyle birlikte. Biliyorum. Senin onu almanı beklerken bana mesaj attı" diyor.

Başımı salladım. "Onu aldığımda hâlâ kızgındı ve yemek alıp nehre gitmek istedi. Biraz hamburger aldık ve tekne iskelesine gittik. Ailesi hakkında dert yandı ve onlar olmadan para toplamanın yolları üzerine beyin fırtınası yaptık. Olayları onun gibi gören tek kişinin ben olduğumu söyledi."

Autumn'un yüzü tekrar kızarıyor ve yatağının kenarına çöküyor. "Yani doğal olarak onu terk ettin."

Bana savurabileceği tüm iğnelemeleri hak ediyorum. "Onu aldığım da bunu yapacağımı bilmiyordum. Gelecekle ilgili küçük yorumlar yapıyordu. Birlikte üniversiteye gittiğimizde. Ailelerimizi terk edip kendi evimize taşındığımızda. Evlendiğimiz *zaman*. Hep *ne zaman*, sanki çoktan karar verilmiş gibi. Sanki hiçbir seçim şansım yokmuş gibi. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

"Sonra nehirde bana kendi çocuklarımız olana kadar bekleyemeyeceğini çünkü onlara ilk arabaları *için* yardım edeceğimizi söyledi ve ben panikledim. Yani, çocuklar mı? Bizim çocuklarımız mı? Daha mezun bile olmadık. Ve... Bilmiyorum, sadece biraz nefes almak istedim. Bana o kocaman gözlerle baktı ve ne dediğini bilmiyorum çünkü kulaklarımda kan hücum ediyordu ve aniden ona bunu istemediğimi söyledim. Büyük bir kavgaya dönüştü. Çok sinirlendim, ona aile dramı için bir yara bandı olamayacağımı söyledim... ve içimdeki hayatı tükettiğini söyledim. Bittiğini söyledim."

Autumn'un yüzü tamamen soldu. "Ve arabadan çıktı." "Ve arabadan indi.

Onu eve götürmeme izin vermesini istedim.

Artık benim sorunum olmadığını, eve yürüyerek gideceğini söyledi. Sonra beni her şeyi bitirmek için bahane aramakla suçladı ve muhtemelen çoktan başka bir kızı ayarladığını söyledi ve hışım la çekip gitti."

"Başka bir kızın var *mı*?"

"Tabii ki yok!"

Şakağını ovuşturuyor. "Ama gitmesine izin verdin."

Başımı salladım. "Çok kızmıştım. Sadece kavga için değil, onu aldattığımı düşündüğü için de. Bir süre park yerinde oturdum, ağladım ve direksiyonu sıktım. Onu üç ya da dört kez aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermedi, ben de eve gittim. Buradan tekrar aradım ve eve sağ salım varıp varmadığını görmek için Snapchat konumunu kontrol ettim. Uzun, çok uzun bir süre nehrin yukarısındaki bakkalın orada olduğunu söylüyordu,

ve sonra kayboldu. Onun için endişelenmekten uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve her şeyi düşündüm: nasıl başladığımızı, neler yaşadığımızı. Korkak olduğumu fark ettim. Bunu düzeltmek istedim. Ama artık çok geçti. Sabah onu kontrol etmek için evini aradığımda babası bana yatağında olmadığını söyledi."

"Aman Tanrım." Autumn telefonunu yanındaki yatağa bıraktı. "Bu yüzden mi sana canavar dedi? Bu yüzden mi ağlıyordu?"

"Evet."

"Gecenin bir yarısı tek başına çekip gitti. Ona zarar vermedin." Ona bakıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor gözlerini devirerek. "Ona fiziksel olarak zarar vermedin."

"Hayır. Baban dinlemeyecek, hele de o sesli mesaj onun anlattıklarını doğrularken."

En azından biraz utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Özür dilerim. Bana davanın artık bir kayıp kişi soruşturması olmadığını söylediğinde, daha fazla üzerine gidemedim."

"Neden üzerine oturdun ki? Madem ona zarar verdiğimi düşünüyordun, neden kaybolduğu gün sesli mesajı ona vermedin? Neden bekledin?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Çünkü sesli mesajında artık bununla başa çıkamadığını söylüyordu. Herkes kaçtığını söylüyordu ve ben de gerçekten kaçmasını umuyordum. Onu bu kadar üzecek her ne yaptıysan senden nefret ediyordum ama gerçekten şiddet uyguladığına inanmak istemiyordum. İnanılmaz bir hikayeyle kapıdan içeri girecek, tekrar ceza alacak ve hepsi bu kadar olacaktı. Ama sonra..."

"Eve gelmedi."

"Aynen öyle. Umutluydum ama bir hafta geçti. Sonra iki. Sonra üç. Sesli mesaj telefonumu yakacakmış gibi hissediyordum. Bunu düşünmeden edemiyordum. Ama seni tüm hayatım boyunca tanıdım ve inanabileceğinin aksine, onunla bir ilgin olduğuna inanmak istemedim.

ortadan kaybolması. Ayrıca, sesli mesajı teslim etmek eve gelmeyeceğini kabul etmek gibi geldi ve ben... bunu yapmadım. Ama sonra çok , öfkeli ve mesafeli oldun ve babam bir şeyler sakladığını düşündü. Bilmiyorum. Beni oturtup kayıp gençlerin bu kadar zaman geçtikten sonra nadiren eve canlı döndüklerini söylediğinde, artık bunu kendime saklamamı haklı gösteremezdim."

Tüm bunlar hakkında benimle konuşmadığı için ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum. Elinde ne yapacağını bilmediği kanıtlarla imkânsız bir durumdaydı.

Ve onunla bu kadar uzun süre yalnız oturmasından nefret ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Şüpheden yararlandığın için. Bitmiş olsa bile minnettarım."

Ayağa kalkıp pencereden dolaba doğru adım atıyor ve çılginca parmaklarını kırmızı düğümlerinin arasında gezdiriyor. "Kahretsin. Gerçekten... gerçekten söylediğinden daha fazlasını bildiğini sanmıştım. Nerede o, Drew?" Bana doğru döndü ve gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Lola'ya ne oldu?"

Göğsüm sıkışıyor. "Hiçbir fikrim yok. Bildiğim her şey o tahtanın arkasında yazıyor ama onu arayan tek kişi ben olduğumda bu gerçekten çok zor. Herkes ya onun kaçtığını ya da benim onu öldürdüğümü düşünüyor."

Sonbahar ırkilir. "Eğer kaçmış olsaydı, şimdiye kadar ulaşmış olurdu. En azından benim için."

"Biliyorum. Eğer kaçmadıysa ve ben de ona zarar vermediysem, o zaman biri onu kaçırmış demektir. Onun evi aramasını engelleyen biri."

Autumn'un bakışları odaksızlaşıyor ve en kötüsünü hayal ettiğini söyleyebilirim. Sertçe yutkunuyor ve gördüğü kâbusu silkeleyip atıyor. "Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayağa kalktım. "Ne?"

"Ciddiyim. Bana ne yapacağımı söyle. Onu nasıl bulacağız ve aynı zamanda babamı senin yakandan nasıl düşüreceğiz?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Etkisiz posterler asıyorum. Sonraki adımlar için pek de parlak bir örnek sayılmam.

Pencere yukarı kayıyor ve ikimiz de şaşkınlıkla sığıyoruz. Max'in fırfırlı kafası içeri giriyor ve bir kulaktan diğerine sırtıyor. "Hey!" diyor, odaya tırmanarak.

Ayağa kalkıyorum. "Tabii, içeri gel. Partiye katıl."

Max beyaz tahtayı yere bırakıyor ve masamdaki sandalyeye oturuyor. "Ne oldu? Baban yarın seni okula bırakacak birine ihtiyacın olduğunu söyledi. Polisler sonunda Trooper'ı mı aldı?"

"Ve... emin olmak için evime girmeye mi karar verdin?"

Gülüyor. "Aramaya çalıştım ama telefonun sessizde falan." "Yani doğal olarak bir sonraki adımınız pencereden içeri girmek oldu?"

Autumn soruyor. "Ön kapı diye bir şey duydun mu?" "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," diye mırıldanıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Her neyse."

"Sen de mi pencereden girdin?" Max soruyor. "Şey, bunu alışkanlık haline getirmedim."

"Gerçekten mi? Eskiden yapardım. Ee, ne var yok? Lola'yı bulacak mıyız, bulmayacak mıyız?"

Onları durdurmak için iki elimi de kaldırıyorum. Bu konuşma başımı döndürüyor. "Bekle. Ne?"

Max uzun bacaklarını uzatır ve ellerini boynunun arkasında kavuştururken ayak bileklerini çaprazlar. "Seni ağaçtan duydum. Lola'yı arayan tek kişinin sen olduğunu söylemiştin, değil mi? Hadi bunu düzeltelim. Ben de varım."

"Sen... Neyin içindesin?"

"Bu, aptal," diyor Autumn, Lola tahtamı yerden alıp yatak başlığına dayayarak. "Bunun içindeyiz. Hadi onu bulalım."

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Beş saniye önce benim kötü bir pislik olduğumu düşünüyordun ve şimdi güçlerini birleştirmek mi istiyorsun? Bugün lanet dolabıma 'Katil' yazmışsın."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Beş dakika önce muhtemel bir sürüngendin. Şimdi ise onun kendini affettirmeye çalışan boktan eski erkek arkadaşısın."

Bu cümledeki "eski" kelimesi beni ürkütüyor. Ama lanet olsun, ben .

Bu son derece rahatsız edici düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. "Tamam... ama onu nasıl bulacağız? Daha fazla broşür mü asacağız?"

Max homurdanıyor. "Evet, çünkü bu çok yardımcı oldu."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Ayrıca, birileri gerçek bilgi için ararsa el ilanları yardımcı olabilirdi," diyorum, homurdanmamaya çalışarak.

"Peki ya resmi ihbar hattı kayıtları? Kızın yüzünü her gösterdiklerinde bu numara haberlere çıkıyor," diyor Max, yumruğunu hayali bir mikrofon gibi kullanarak. "*Bu kızı görürseniz veya şu anda nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa, lütfen beş-oh-üç'ü arayın falan filan.*"

"Evet doğru, peki bunları nasıl ele geçireceğiz? Doğrudan babamın ofisine gidiyorlar," diyor Autumn, ellerini ışıltılı kazağının ceplerine sokarak. "Bize ne söyleyebilirler ki? Gideli çok uzun zaman oldu. Tüm bilgiler artık eski ve babam o gece onu gören herkesle çoktan konuştu."

"Yeni bilgiler yine de yardımcı olabilir," diyorum. "Resmi ihbar hattı medyada yer aldığı için daha fazla erişime sahip olacaktır ve Roane'un odağı tamamen bana kaymışsa yeni ihbarları takip etmediğinden eminim."

"Babamdan yakın zamandakileri gözden geçirmesini istesek nasıl olur?" Autumn soruyor. "Ona sesli mesaj konusunda yanıldığımı söyleyebilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, tamam. Eminim genç kızının ani fikir değişikliği, deneyimli bir polis memurunun soruşturmasının yönünü tamamen değiştirmesi için yeterli olacaktır. Belki ona Terazi burcu olduğumu ve burcumun cinayetle değil diplomasiyle anıldığını da söyleyebilirsin."

Bana kaşlarını çattı. "Sen aptalsın."

"O plan kadar aptal değilim."

"Bende daha iyisi var," diyor Max sandalyede arkasına yaslanarak. Ön ayakları yerden kalkıyor ve kendini yakalamadan önce neredeyse bayılıyor. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Roane'u atlayıp onları kendimiz dinlemeliyiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Sonbahar sorar.

Max sırtıyor ve ben bundan hoşlanmayacağımı şimdiden biliyorum. "Duh. Polis karakoluna giriyoruz."

OceanofPDF.com

ON İKİ DREW

İşte bu kadar. Gerçekten böyle tutuklanıyorum.

Banyo aynasında kendime bakıyorum ve iç çekiyorum. Bok gibi görünüyorum. Gözlerimin altında torbalar. Tenim bir zombiyi bile ürkütecek renkte. Gözlerimin akını kesen kızgın kırmızı çizgiler.

İki yordakçı neredeyse on bire kadar odamdan çıkmadı. Babamların onların evin kenarından aşağı tırmandıklarını duymaması küçük bir mucize. Sonrasında zar zor uyudum. Autumn'un planını düşünmeden edemiyordum.

Dün gece, gerçekleştirmemiz gerekmeden önceki yirmi dört saatlik tatlı tamponla kulağa çok daha sağlam geliyordu. Plan babasının gece vardiyasında olmasına bağlıydı ki bu gece de öyle. Ama şimdi, ortak akıl sağlığımızı yeniden düşünüyorum.

Bu gece ya Lola'ya büyük bir adım daha yaklaşacağım ya da hapis cezası alacağım.

Saati kontrol etmek için cebimden telefonumu çıkarıyorum. Neredeyse on. Nefesimin altında küfrediyorum. Max'in beş dakika içinde beni caddeden alması gerekiyordu. Yüzüme soğuk su çarpıyorum ve biri banyonun kapısını çalıyor.

"Orada iyi misin, hijito?" Babam sesleniyor.

Kahretsin. O endişelenmeden önce cildime biraz renk katmak umuduyla yüzümü havluyla kuruluyorum. "Evet, yatmaya hazırlanıyorum."

Kapıyı açıyorum ve o koridorda sabırla bekliyor. Bana gülümsüyor, ben de ona uymaya çalışıyorum. "Tuvalet mi gitmen gerekiyordu?"

Başını sallıyor ve siyah saçlarını kabartıyor. "Hayır, hayır. Seni kontrol etmek istedim. Son birkaç gündür seni pek göremedim. Son birkaç haftadır, gerçekten..."

"Biliyorum, babam da bundan bahsetmişti. Sadece zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Bana ihtiyacın olursa yanında olacağım, tamam mı?" Bakışları aynı anda hem üzgün, hem kızgın, hem de hareketli. Sanki çok daha fazlasını söylemek istiyor ve sözcükleri tutmak için fiziksel bir çaba sarf ediyor. Binlerce soru sormadan bana destek olmak, benim de ortadan kaybolmadığımdan emin olmak istediğinde bana alan açmak.

Kollarımı ona doladım. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki kaburgalarım acıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. İsteddiği kadar tutunmasına izin veriyorum ve sadece istediği zaman geri çekiliyorum.

"Merak etme baba. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Omuzları biraz gevşiyor. "Konuşmak istiyor musun?" "Henüz değil. Ama konuşacağım."

Senin şeyleri yapmayı bitirdiğimde.

"Tamam. Sadece... unutma, sen umutlardan ve hayallerden oluşuyorsun, hijito. Seni çok uzun zamandır diliyorduk. Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Bir mengene boğazımı sıkıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Omzuma vuruyor ve ben odama girerken merdivenlerden geri iniyor.

"İyi geceler oğlum," diye . Babamın da aşağıdan iyi geceler diye bağırdığını duyuyorum.

"İyi geceler," diye bağıriyorum ve onlardan sakladığım her şey için duyduğum suçluluk duygusunu bastırıyorum. Şimdi bununla uğraşamam. Zamanımız yok.

Kapımı kapatıyorum, kapüşonumu yukarı kaldırıyorum ve battaniyenin altındaki yastık yığınının kıvrılmış uyuyan ben gibi görüldüğünden emin oluyorum. Bunun hep klişe olduğunu düşünmüşümdür, battaniyelerin altındaki sahte insan . Ama içeri bakarlarsa, yatağında bir şey olmalı yoksa mahvolurum. Sanırım klasik olmasının bir sebebi var.

Işığı kapattım ve pencereden dışarı çıktım. Soğuk ciğerlerimi ağrıtıyor ve nefesim bir bulut halinde çıkıyor. Pencereyi arkamdan kaydırarak kapatıyorum ve mutfak penceresinin üzerindeki saçakta dengede duruyorum. Ayakkabılarım buzla kaplı kiremitlere sürtünüyor ama aşağı kaymayı ve fazla gürültü yapmadan arka bahçeye sıçramayı başarıyorum.

Evin yanından geçerken Max Liberty'nin köşesinde rölantide çalışıyor ve benim sürmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyorum. Ama yaklaştığımda sürücü koltuğunun boş olduğunu görüyorum. Ayaklarını gösterge paneline dayamış, yolcu tarafında oturuyor.

Biniyorum ve ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Araba kullanmak isteyeceğini biliyordum, bu yüzden beni bu konuda rahatsız etmeden önce taşındım."

"Sürmek isteyeceğimi biliyor muydun?"

"Evet, aptalca bir şey yapmak üzereyken bir yana, normal bir günde bile kontrol sorunları yaşıyorsun."

olabilir. "Sanki beni tanıyor ." Gülüyor. "Ya da öyle bir şey."

bir gecede sadece Max beni gülümsetebilirdi. Autumn'un sokağına döndüğümde, eğlencem bozuluyor. Hay sikeyim.

Bunu yapmak üzere olduğumuza inanamıyorum.

Autumn'un evi, geniş pencereleri ve ölü bir çimenliği olan avcı yeşili tek katlı bir çiftlik evi. Eski, ezik Volkswagen'i çakıllı garaj yolunda duruyor. Arkasına yanaşıyorum ve ısıltılı sweatshirt'ü içinde endişeyle ön verandada volta attığını görüyorum.

Tek kelime etmeden tırmanıyor ve kendini orta koltuğa bağıyor. Kendim de dahil olmak üzere kimse planımızdan cayamadan arabayı sürüyorum.

Dur işaretine geldiğimizde Lola'nın evine bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Bu gece yatak odası hariç tüm ışıklar kapalı.

"Bunu asla kapatmayacaklar," diyor Autumn arka koltuktan. "Ampul yanacak ve yüz yaşına gelene kadar tekrar tekrar değiştirecekler."

Dikiz aynasından ona bakıyorum ve yanağındaki bir damla gözyaşını silerken yakalıyorum.

Arabadaki atmosfer değişir.

Max daha dik oturuyor. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Autumn kapüşonunu indiriyor ve yüzü çeliğe dönüyor.

Max, "Onu bulduğumuzda kapatacaklar," diyor.

"Tamam," dedim. "Planın üzerinden bir kez daha geçelim. Bunu berbat edemeyiz."

"Tamam, ilk adım. Başla."

"Siz beni parka bırakın," diyor Max. "On buçuğa kadar bekliyorum, sonra eski ankesörlü telefondan 911'i arıyorum. Onlara parkta bir kadını kovalayan ürkütücü bir adam olduğunu söylüyorum, sonra da yaşlı bir kadın gibi çılgılık atıp telefonu kapatıyorum."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Zayıf yaşlı bir kadın gibi çılgılık atma" kısmı yeni.

Autumn gözlerini devirir. "Bu gece vardiyası, bu yüzden çağrı iki yardımcıyı karakoldan çıkaracak. Bu sayede ofiste çok fazla göz olmadan dolaşmak daha kolay olacak. Biraz parkta dolaşacaklar, o yüzden Max, oradan çıkmalısın."

Başını salladı. "Arabaya dönüp ." "İstasyonun bir blok ötesine park edeceğim," diyorum.

"Sonra içeri girip babamın dikkatini dağıtıyorum," diyor Autumn. "İşteyken kişisel telefonuna asla cevap vermez ve bu gece altı kez arayıp Wi-Fi şifresini hatırlayamadığımı, dizüstü bilgisayarın şarj aletinin

Gitti ve Netflix beni dondurdu. Onu ofisinden çıkaracağım ve yüzü morarana kadar şikayet edeceğim, böylece Drew'a onu geçme şansı vereceğim."

Başımı salladım. "İçeri gireceğim, kayıtları bilgisayarından indireceğim, dışarı çıkacağım ve hepimiz Liberty'de buluşacağız."

Autumn öne doğru eğiliyor ve sivri burnunu ön koltukların arasındaki boşluğa sokuyor. "Ofisine son gittiğimde, ana ekranının üst kısmında açık dosyaların olduğu klasörler vardı. 'Scott.L' klasörü ortadaydı, ihbar hattı kayıtları orada olmalıydı, ama aynı zamanda ona e-posta ile gönderiliyorlar, bu yüzden onun yerine indirilenler klasöründe olabilirler. Bilgisayarının şifresi annemin doğum günü. On iki, yirmi sekiz, bin dokuz yüz yetmiş altı. Rakamlar arasında nokta var ve boşluk yok. Unutmaman için sana mesaj attım bile."

Dikiz aynasından yine ona bakıyorum. "Kahretsin, Autumn, dalga geçmiyorsun."

Omuz silkiyor. "Ben bir Başak burcuyum. Her zaman hazırlıklı gelirim."

Terazi burcu esprime mi takılıyor yoksa ciddi mi bilmiyorum.

Kırmızı ışıktaki duruyoruz. Park ileride solda. Polis karakolu çeyrek mil ötede.

Max dışarıya bakar ve emniyet kemerini çözer. "Ben burada ineceğim. Zaten yoldaki tek araba biziz. İyi şanslar. Sonra görüşürüz."

Bardak tutucularındaki ıvır zıvırdan birkaç çeyreklik kapıyor ve sonra caddenin karşısına geçip yola dalıyor. Max'in tek başına kaçışını izlemek aniden bunun yine kötü bir fikir olduğunu hissettiriyor.

"Işık yeşil, Drew."

Gaza bastım. Artık duramayız.

10:25. Beş dakika içinde arayacak.

İstasyonun köşesindeki bir düzine boş sokak noktasından birine yanaşıp Liberty'yi park ederken ellerim titriyor.

Sonbahar kapısını açar. "Arabaların gittiğini görene kadar bekle ve sonra kapıya gel. Ofise giden yol açıldığında kollarımı kavuşturacağım."

Sonra o da gitti.

Eşofmanımın yakasını çekiştiriyorum. Her şey çok hızlı geliyor. Eğer bu işi batırırsam hem Max hem de Autumn benim pisliğime bulaşabilir ve bu yüzde yüz benim hatam olur.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kendine gel, Drew.

Ellerimi gevşetip arkama yaslanıyorum. Bunu yapabilirim. Yakalanmayacağım. Ne Max ne de Autumn. Bizler sinsî gençleriz. Bundan kurtulabilecek biri varsa, o da biziz.

Mavi ve kırmızı ışıklar kavşağı aydınlatıyor. Bir polis arabası karakolun otoparkından fırlıyor ve yolun aşağısında gözden kayboluyor. Dışarı fırlıyorum, arabayı kilitliyorum ve telefonumdan saate bakıyorum.

10:32.

Polisler gitti. Max geri dönüyor. Autumn çoktan içeri girdi. Gitme zamanı.

Parmaklarım cebimdeki USB belleği buluyor ve etrafını sarıyor. Sert plastik kenarlar elimi ısıyor. Bu olmadan, ben bittim.

Otoparkta dağınık birkaç araba var, Roane'un şerif kruvazörü ve beni son getirdiklerinde güzel resepsiyonistin içinden çıktığını gördüğüm beyaz SUV.

Kahretsin. Resepsiyonist. Neden bu saatte ofiste?

Çift camlı kapıdan içeri bakıyorum ve girişi tarıyorum.

Resepsiyon, kapıdan yaklaşık on beş metre uzaklıkta büyük bir yarım daire şeklindedir. Sol tarafta tuvaletler ve üç duvarlı bir oyukta bir kahve istasyonu yer alıyor. Resepsiyonun arkasındaki alan çoğunlukla masalardan oluşuyor ve özel ofisler arka ve sağ taraftaki duvarlarda sıralanıyor. Şerif Roane'un ofisi ilk sırada, neredeyse ön masanın hemen yanında.

Autumn babasıyla kahve makinelerinin yanında duruyor. Roane'un sırtı bana dönük, omuzları gergin. Duruşundan, isteyeceği son şeyin Autumn'un dramıyla uğraşmak olduğu anlaşılıyor ve ah adamım, nasıl hissettiğini anlıyorum. Ona yönelttiği her şeyi hak etmediğinden değil. Kolları iki yanında sallanıyor ve her ne söylüyorsa alçak sesle ve öfkeli bir şekilde söylüyor. Camdan duyamıyorum ama yüzü öfke dolu.

Beklemek zorundayım.

Resepsiyonist masanın arkasında oturuyor ama beni henüz görmedi. Alabama'dan mı ne. Adını hatırlayamıyorum. Belki de hiç bilmiyordum. Sanırım biri bana üniversitede buralı bir adamla evlendiğini söylemişti.

Uzun siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözlerini kısarak önündeki ekrana bakıyor. Kendini nasıl tuttuğu ile ilgili bir şey, herhangi bir soruna neden olursam benimle mücadele edeceğini düşündürüyor. Fırfırlı dantel bluzun canı cehenneme.

O ayağa kalkıyor ve ben geri sığıyorum.

"Şerif Roane," sesleniyor, "size bir fincan kahve daha getireyim mi?"

Dönüyor ve başını sallıyor. "Hayır, teşekkür ederim Savannah. Ben böyle iyiyim. Ama çocuklar o görüşmeden döndüklerinde biraz isteyebilirler."

"Dışarısı soğuk, orası kesin. Yeni bir tencere yapacağım," diyor ama Autumn ve şerife doğru gitmek yerine arkadaki kapılardan birine doğru yürüyor. Orada ayrı bir dinlenme odası var.

Daha önemlisi, masasını terk etti.

Roane Autumn'a döner ve ellerini kalçalarına koyar. Autumn kollarını kavuşturur. İşte benim işaretim. Kapıdan içeri süzülüyorum ve konuşmaları nihayet kulağıma ulaşıyor.

"İnternet bozuldu da ne demek?" Roane diyor ki. "Nasıl bozulmuş olabilir?"

"Nereden bilebilirdim ki? O... durdu. Telefonlarıma cevap verseydin bunu bilirdin."

"Sonbahar. Sana söylemiştim. Bir sürü kişisel aramaya cevap veremem. İşteyim."

"Ve evde internetsiz kaldım. *Ölüyorum.*"

Lobiden olabildiğince hızlı geçiyorum. Neyse ki düz ve eski halı adımlarımı boğuyor.

"Bunun için zamanım yok," diyor Roane. "Yapacak milyonlarca işim var ve bunların her biri burada durup seninle internet hakkında tartışmaktan daha önemli."

"Yani duyduğuma göre işiniz kızınızdan daha mı önemli? Vay be. Sonunda her şey açığa çıktı."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

Aman Tanrım. Bunları uyduruyor mu, yoksa bu gece bizim yararımıza içten içe öfkeyi mi dışa vuruyor bilemiyorum. Ama her iki durumda da işe yarıyor ve Roane'un ofisine giriyorum.

Bu odanın yüzde altmışı lekeli kırmızı ahşap ve yüzde kırkı siyah deriden oluşuyor. Duvarlar bile panelli. *Sofistike ve adli bir görüntü çizmeye çalışıyor* olabilir ama burası daha çok *büyükbabamın oturma odası* gibi görünüyor. Ayrıca? Burası eski Çin yemeği gibi kokuyor.

Karşısındaki sorumlu müdür masasının karşısındaki siyah koltukların yanından geçiyorum ve ofis sandalyesini kenara itiyorum. Autumn'un, annesinin ve uzun zaman önce ölmüş bir aile hayvanının resimleri, isim levhasının ve binlerce uyumsuz kalemin yanındaki sandalyeye bakıyor. Fareyi sallıyorum ve ekran yanıp sönerken şifre kutusunu bana gösteriyor.

Telefonumu çıkardım ve Autumn'un mesajını buldum.

Evil Spawn: 11.28.1976.

Evil Spawn: Boşluk yok. Sadece noktalar. İyi şanslar!

Muhtemelen rehberimdeki adını değiştirmeliyim.

Şifreyi giriyorum ve masaüstü beliriyor. USB'yi cebimden çıkarmaya çalışıyorum. Parmaklarımın arasından kayıyor ve

masaya, üç kaleme ve büyük kırmızı bir dosyaya çarpıp geri alıyorum.

Donup kalıyorum ve zaten hızla atan kalbim boğazıma kaçıyor. Roane ya da Savannah'nın kelepçeleri hazır halde gürültüyle içeri dalmasını bekliyordum. Ama resepsiyon hâlâ boştu. Yarım saniye sonra Autumn "Regl dönemimdeyim, benden ne istiyorsunuz?" diye feryat ediyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

Birkaç dakikalığına iyiyim.

Gerçekten isterse onu vardiyasının sonuna kadar meşgul edebilirdi. Eğer moda tasarımı ona göre değilse, oyunculuğa başlamalı. Hollywood'u fethederdi, her seferinde bir dram.

Lola dosyasını masaüstünün ortasında, tam da Autumn'un söylediği yerde buluyorum ve tıklayarak açıyorum. Ekran bilgi ile dolup taşıyor. İfadelerin olduğu dosyalar, telefonunun bulunduğu yerin resimleri, Trooper'ımın resimleri. Lola'nın kaybolduğunun bildirildiği andan itibaren ellerindeki tüm kanıtlar. Hatta ertesi sabah babası tarafından doldurulan orijinal rapor bile.

Gözlerim her şeyi okumak için yarışıyor ve kendime burada olma nedenimin bu olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Hepsini tarıyorum ama hiç kayıt yok ve zaten çoğu da benimle ilgili. Büyük kötü erkek arkadaş. Bilgilerin hiçbirisi Washington City'nin dışına çıkmıyor bile.

Sonra indirilenleri açıyorum. Son on günde yaklaşık iki yüz şey indirilmiş ve ben beş haftalık kayıtlara bakıyorum. Bu, elemek için binden fazla indirme anlamına gelebilir.

Tansiyonum boynumdaki damarı patlatacak, yemin ederim.

Aramaya basıp "Lola" yazıyorum ama kayıtları bu şekilde adlandırmamış. Klasörünün adıyla tekrar deniyorum ama bu da işe yaramıyor.

"Yeni kahve demliği hazır," diye sesleniyor Savannah ana odadan. "Bir şey ister misin Autumn?"

Kahretsin, zamanım tükeniyor.

"Sıcak çikolatanız var mı?" Sonbahar geri çağırır.

Savannah'nın geri çekilen ayak seslerini duyuyorum.

Yine kurtardım. Eğer bundan kurtulursak, o kıza bir araba almam gerekecek. Lanet olsun, geri verir vermez benimkini alabilir.

Son birkaç gün içinde indirilen dosyalara yeniden odaklanıyorum - eğer bir tane bulursam, belki o kayıtlı isimle arama yapabilirim. Fare sonuçların üzerinde geziniyor ve MP4 olan ya da herhangi bir kapasitede oynatılabilen herhangi bir şey arıyorum. Hangi formatı aradığımı bilmiyorum.

Bum.

S.L.09.29E

Scott, Lola ve kaybolduğu tarih. "S.L." için bir arama yaptım ve toplam beş tane buldum. S.L.09.29A, S.L.09.29B, S.L.09.29C, .L.09.29D, ve S.L.09.29E. Beş hafta için beş dosya. Hepsini masaüstündeki USB simgesine sürükleyip bırakıyorum ve indirilmeleri için sabırsızlıkla bekliyorum.

İşi bitince simge atlıyor. Çıkartıp oturumu kapatıyorum ve sürücüyü tekrar cebime koyuyorum. Neredeyse beklentiyle uğulduyorum. Burada bir şey bana onun nerede olduğunu söyleyebilir.

Ekran kararıyor ve Roane lobide ellerini havaya kaldırırken masa sandalyesini düzeltiyorum. "Hayır, Autumn. Eve gitmek zorundasın. Sabah yönlendiriciye bir göz atacağım ve eve bir pizza göndereceğim ama bunu şu anda yapamam. Aklımda çok fazla şey var."

Ayak sesleri ofise doğru ilerliyor ve ben saklanmak için masanın en ucuna dalıyorum.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

"Ne tür bir pizza?" Autumn'un sesindeki çatlak, artık kontrolün olmadığını ilk işaretidir. Bu onun son çabası. Buradan çıkmak zorundayım.

Seçeneklerimi değerlendirmek için masanın arkasına bakıyorum. Roane'un sırtı bana dönük ama benimle çıkış arasında.

Ben nasıl-

Pencerenin dışında bir şey kıpırdadı ve neredeyse işeyecektim. Max'in paniğe kapılmış yüzü cama doğru bastırıyor.

Pencerenin kilidini açıp çekerek açmaya çalışıyorum ama birkaç santim yukarıda kalıyor. Çömelıyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Fısıldıyorum.

"Seni kontrol ediyorum! Ne düşünüyorsun? Ayrıca, arabamı kilitlemişsin ve burası çok soğuk. Acele et, gidelim."

Ama yapamam. Roane, Autumn ile pizza malzemeleri hakkında tartışıyor. Görünmeden geldiğim yoldan çıkamam. Ve çok fazla gürültü yapmak istemiyorsam, pencere de uygun bir kaçış seçeneği değil.

En azından benim için.

Cebimden USB'yi çıkardım ve anahtarlarıyla birlikte ona uzattım. En azından kanıtlarla yakalanmadığımdan emin olabilirim. "Git arabada bekle. Eğer on dakika içinde çıkmazsam, bensiz git."

"Ne-"

İtirazı üzerine camı kapatıyorum ve Liberty'yi işaret ediyorum. Camın diğer tarafında iki saniye daha duruyor, ağzından "Senden nefret ediyorum" gibi bir şey çıkıyor, sonra da ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

Mandalı yerine atıyorum, camdan uzaklaşıyorum ve masasının karşısındaki deri sandalyelerden birine kayıyorum, sanki saatlerdir burada bekliyormuşum gibi kambur duruyorum. Nabzım enseme atıyor ve bunu gizlemek için çenemi sıkıyorum.

"İyi, Autumn, iyi. Sen ne istersen. Vegan pepperoni olsun, ama artanları yemeyeceğim, o yüzden küçük bir tane alıyorsun," diye homurdanıyor Roane ofisine geri dönerken. Beni fark etti ve kapı aralığında durdu.

Ona gülümsedim. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur şerif."

ON ÜÇ MARY

3. GÜN

Çift doz ilaç bu sefer beni daha da hızlı bayıltıyor. Alnımı yolcu camına dayamış ve ağzımdan çıkan buhar bulutu cama doğru uzanırken uyanıyorum. Minibüs toprak yolda ilerliyor ve etrafımızı saran ağaçlara göz kırpıyorum.

Dağa geri döndük bile.

Gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak boynumu tekrar kaşıyorum. Bulut pencereden kayboluyor ve ben uyurken kafamdan düşen bereyle kalan buğuyu dalgınca siliyorum. Ceketimin cebine sokuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Wayne yolu dikkatle izleyerek soruyor.

"Yorgun. Kaşınıyorum. Sanırım biraz daha iyiyim."

Başını sallıyor. "Çok özür dilerim. Ne kadar söylesem az."

Ona gülümsüyorum ama cevap vermiyorum çünkü bunun nasıl olduğunu hala anlamıyorum. Neye alerjim olduğunu nasıl unuttu? Kahvaltı tabağında yan yana duran çileklere ve yumurtalara bakıp hangisinin beni hasta ettiğini nasıl hemen anlayamadı?

Bir baba kendi kızını neyin öldürebileceğini nasıl hatırlamaz?

Ve dahası, eğer onları karıştırdıysa -son birkaç gündür yaşanan her şeyin stresiyle, sanırım bu çok da uzak bir ihtimal değil- bu öğleden sonra çilekli smoothie sipariş ettiğimde neden aklımda alarm zilleri çalmadı?

Hiçbiri mantıklı değil ve güzel bir gün için kafa karıştırıcı bir son. Sonunda *kendimi* kontrol edebildiğimi hissettim ve şimdi her şey yine bulanık.

O tarafa bakıyor; bir şey söylememi bekliyor olmalı.

"Böyle şeyler olur, değil mi?" Sanırım ondan çok kendimle konuşuyorum. Yüz hatları sarkıyor. "Sanırım öyle."

Yol minibüsün önünde düzleşiyor ve ağaçların arasından yanıp sönen kulübeyi görüyorum.

Wayne iç çeker. "Evim güzel ."

İlerideki köşeden biri dönerken o da garaj yoluna dönmek için yavaşlıyor. Bufalo desenli beyzbol şapkası ve kabarık mavi yelek giymiş yaşlı bir adam bize doğru yürüyor. Gülümsemesi yolu aydınlatıyor. İki elini başının üzerinde sallıyor ve Wayne nefesinin altından homurdanarak ceketimin altındaki V yakaya tekrar bakıyor.

Tekerlekler kabinin merdivenlerine yarım adım kala yalpalayarak durdu. "Neden içeri girmiyorsun?" diyor, parmağıyla emniyet kemerimin mandalına vurarak. "Ben ne istediğine bakarım."

Koltuğumda dönüyorum. Adam araba yolunun sonuna varmış ve elleri yeleğinin ceplerinde orada bekliyor. "Kim o?"

"Bilmiyorum. Bir komşu mi? Arkadaş canlısı görünüyor."

O zaman neden içeri girmek zorundayım? Köprücük kemiğimi görmesini engellemek için mi? Oh, dehşet. Ayrıca, yaşlı adam komşumuz *olabilir* mi? Buraya geliyorsak, Wayne kimin yakınlarda oturup kimin oturmadığını bilmez mi?

Minibüsten çıktım.

Yere doğru eğilirken yaşlı adam bakışlarımı yakalıyor ve elini cebinden çıkarıp bana küçük bir selam veriyor. "İyi günler."

Wayne kapısını kapatır ve birkaç adım sonra ceketini silkerek minibüsün arkasında yeniden belirir. Ağır adımları sessizlikte yankılanıyor. "İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?"

Yaşlı adam yine gülümsüyor. Gri saç tutamları şapkasının altından fırlıyor ve okuma gözlükleri yeleğinin cebinden sarkıyor. Yüzünde kanyon büyüklüğünde kırışıklıklar var. İyi türden. Sanki on yıllarını gülümseyerek geçirmiş gibi.

"Yardıma gerek yok," dedi adam elini uzatarak. Kendimi tanıtmak istedim. "Ben Ben Hooper ve yolun yaklaşık çeyrek mil yukarısında oturuyorum."

Geldiğimiz yönü işaret ediyor.

Wayne boğazını temizler ve Ben'in elini sıkar. "Memnun oldum, Ben. Ben Wayne."

Ben bakışlarını bana çeviriyor. "Peki sen kimsin, sevgilim?"

Bakışlarının bana kaydığını anlamak için Wayne'e bakmama gerek yok. Bakışları kanepenin üzerindeki cızırtılı yorgandan daha ağır. "Bu benim kızım, Mary."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor Ben, bir insandan duyduğum en hafif ve coşkulu ifadeyle. Zahmetsizce rahat ve beni üzecek şekilde mutlu.

Nasıl böyle olunur bilmiyorum. Hiç bu kadar kolay gülümseyebildim mi?

Ben de istiyorum.

"Sen de," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor, başını yana eğiyor ve gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. "Biliyor musun, sende bir şeyler çok tanıdık geliyor. Ne olduğunu anlayamıyorum."

Gözlerini kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Wayne sırtarak, "Bunu çok sık yapıyor," diyor. "O suratlardan birine sahip."

Ben mi?

Ben omuz silkerek "Tamam," dedi ve gülümsemesini Wayne'e geri çevirdi. "Her neyse, bir şeye ihtiyacınız olursa ve dağdan aşağı inmek istemezseniz bana haber verin. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim," diyor Wayne. "Çok nazıksınız. Gerçekten minnettarız."

"Yok, bir şey değil. Komşular ne içindir, değil mi? Bugünlerde topluluk duygusunu kaybettik ve ben bunu geri kazanmak için elimden geleni yapıyorum."

Ah. Bu çok tatlı. Sanırım İhtiyar Ben'i sevdim.

"yardım etmeliyiz," diye devam ediyor, "kendimizi ekranlarla ve internetle izole etmemeliyiz. iPhone'ları kaldırın. Aile değerlerine geri dönün."

Ah, hayır. Beni kaybetti.

" fikirdeyim," diyor Wayne. Bana dönüp bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Bakışlarını anlamlı bir şekilde kulübeye doğru çeviriyor. Omuz silkiyorum ve başparmağımı kapıya doğru sallıyorum. "Kilitli."

Yüzünde bir farkındalık belirir ve elini cebine atar. "Benim hatam. Al bakalım."

Anahtarları yüksek bir kavisle fırlatıyor ve ben boştaki elimle uzanıp hiç düşünmeden havadan kapıyorum. Avucumu ters çevirip şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Hah. Koordineliyim. Bunu da listeme ekle.

Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. İyi bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Çilek alerjisi. Çiçekli ceketler. Ölü anne. Biraz evcimen. Tarçınlı çörekler. Mor. Evde eğitim. İyi yakaladın.

"Bir dakika içinde içeride olacağım. Önce biraz daha yakacak odun almak istiyorum," diyor Wayne. "Git ısın, Mary."

Ben ipucunu alır. "İkinizin de gününüze dönmenize izin vereceğim. Sonunda yollarımızın kesişmesi harika." Kapının kilidini açmak için dönmeden önce bana tekrar gözlerini kısarak bakıyor.

Aynalar koridorunda kendi yüzümü seçemeyeceğimi düşünürsek, tanıdık geldiğimi düşünmesi oldukça ironik.

"Sizinle tanışmak da harikaydı," diyor Wayne arkamdan, "Ve biliyor musunuz? Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız. Yakacak odun, ilk yardım, her neyse. Biz hazırız-"

Kapının gıcırdayarak açılması başka bir şey söylemesini engelliyor ve odun sobasından gelen sıcak hava kaşınan, tahriş olmuş cildime o kadar iyi geliyor ki hemen kapıyı kapatıyorum ve komşu sohbetlerini huzur içinde bitirmelerine izin veriyorum. Kanepeye yöneliyorum ve ateşe yakın oturuyorum. Şimdiye kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Parmaklarım pembeleşip sıcaklığını geri kazanana kadar ellerimi ateşe doğru uzatarak oturuyorum. Ve bununla birlikte başka bir dalga halinde yorgunluk geliyor.

Evin yan tarafından bir gümbürtü duyuyorum. Dinlemek için durdum ve birkaç saniye sonra tekrar duydum. Belki de odunlar dış cepheye çarpıp yuvarlanıyordu? Dürüst olmak gerekirse, umursamayacak kadar yorgunum. Tek düşünebildiğim biraz kestirmek.

Kanepeden kalkıyorum, ceketimi kapının yanındaki askıya atıyorum ve Wayne'in anahtarlarını elektrik düğmesinin yanındaki küçük kancaya asıyorum. Bir an sallanıyorlar ve ben donup kalıyorum.

Başka bir kapının görüntüsü zihnimi işgal ediyor. Yanında bir anahtarlık olan dar beyaz bir kapı. Bu seferki bir kütükteki vidalı bir kanca değil, dört gümüş kancalı ve üstünde beyaz el yazısıyla "Sonsuza Kadar Aile" yazan bir plaket. Gözümü kırıyorum ve kapıyla aramda bir kadın beliriyor. Sırtı bana dönük, anahtarlarını kancaya asmak için uzanıyor. Sanırım önlük giymişti. Deniz mavisi ve şekilsiz. Koyu renk saçları sırtından aşağı sarkıyor ve topuz yapıp çantasını kapının yanındaki kırmızı kanepeye bırakıyor.

Gözümü kırıyorum ve yine kulübenin duvarına bakıyorum. Vay anasını. Bu annemin bir anısı mıydı?

Kapı açılıyor ve Wayne içeri giriyor, beni ürkütüyor. O fark etmedi. Avuçlarını çıplak kollarında gezdirerek titriyor ve minibüste unuttuğum parlak pembe çantayı uzatıyor. "Meraklı insanlar. Buraya komşulardan uzaklaşmak için geldik," diyor sinirli bir şekilde, yüzüme bakmadan önce. "Ne?"

Çantayı otomatik pilotta alıyorum, aklım hâlâ siyah saçlı kadında ve pat diye soruyorum: "Annem hemşire miydi? Yoksa doktor mu?"

Bir adım geri çekilir. "Hayır. Evde seninle kaldı. Neden?"

Hayal kırıklığı içimi sızlatıyor. Sanırım o benim annem değildi. "Sadece ne iş yaptığını merak ettim. Tanıdığımız hemşire ya da doktor var mı? Önlük giyen biri?"

Bana çatık kaşlı bir bakış attı. "Hayır. Neden?"

Omuz silktim. "Bir şey hatırladığımı sanmıştım ama sanırım hatırlamıyorum." Yüzü yumuşadı. "Bugün senin için çok şey oldu."

"Evet, Benadryl eğlenceyi öldürdü."

"Hayır, tüm günü kastetmiştim: İnsanlar, alışveriş, dışarıda olmak."

Ona göz kırpyorum, sorunun alerji krizi değil de evden çıkmak olduğunu düşünmesine şaşıyorum. Eğer o smoothie beni sakinleştirmeseydi, sahilde bir yerde durup yolculuğumuzu olabildiğince uzatmayı isteyecektim. "Evet, o da var."

Kadının görüntüsü tekrar aklıma geliyor. Kadının dış hatlarını çok net görüyorum. Bu bir anı olmalı. Bir arkadaşımın annesi olmalı? Keşke yüzünü görebilseydim, belki bu onu tanımama yardımcı olurdu. Ama o gitti ve enerjimin geri kalanı da gitti.

Wayne uzanıp yüzümdeki birkaç saçı tarıyor. Parmak uçları buz gibi soğuk. "İyi hissediyor musun? Uzanmaya ihtiyacın var mı?"

"Sanırım, evet." Arkamı dönmeye başladım ama bakışlarım onun çıplak koluna takıldı ve kaşlarımı çattım. "Ceketin nereye gitti?"

Tişörtüne bakıyor. "Oh. Arabada unutmuş olmalıyım. Sonra alırım."

Minibüsten indiğinde üzerinde olduğuna yemin edebilirim. Bu aptal Benadryl beynimi mahvediyor. "Yemek hazır olunca beni uyandırır mısın?"

"Tamamdır evlat," diyor ve sobaya biraz daha odun atıyor.

Gürültüyü engellemek için kapımı kapatıyorum ve yeni ayakkabılarımı yatağın yanında tekmeliyorum. Ağır battaniyeler beni içeri çekiyor ve onları üzerime katlayıp yatağa gömüldüğümde, günün geri kalanında yapabileceğimi düşündüğüm en yakın şey bu oluyor. Gözlerim kapanıyor ama beynim durmuyor.

"*Yumurtaları yedin* mi?" Wayne bana yanlış şeye alerjim olduğunu söylemeden önce soruyor.

"*Büyük olsun lütfen*," diyor, son parti tamamen solmadan önce beni kurdeşenle kaplayacak bir şeyden daha sipariş ederken.

Uyumak istiyorum ama kafa karışıklığı üzerime çöküyor.

Bugün olanları ben engelleyemedim ama o engelleyebilirdi. Yani, başka nelere alerjim olabilir? Ne olduklarını hatırlayamazken gıda alerjilerinin kaydını nasıl tutabilirim? Ve o bu görevi yapamayacağını kanıtlamaya devam ederken bunu yapması için ona nasıl güvenebilirim? Ona karşı kendimi savunmaya hissediyorum, ki neyi savunmam gerektiğini hatırlayana kadar bunu yapamam.

Bu arada kaç darbe alacağım? Neleri yememin ve içmemin güvenli olmadığını düşünürken kaç günümü uyuşturucunun neden olduğu bitkinlikle kaybedeceğim?

Sinir bozucu derecede mutlu plaj posterime bakıyorum ve kendimi onun bu babalık işinde daha iyi olmasını dilerken buluyorum. Ama suçluluk duygusu hemen ortaya çıkıyor.

Son birkaç gündür benim için çok şey yaptı. Yani bir alerjiyi karıştırmış. Berbat bir durum ama dünyanın sonu değil. Muhtemelen araba kazasından beri pek uyumuyordur. Bu benimle ilgilenemeyeceği anlamına gelmiyor. İkimiz de bu yeni normale alışmaya çalışıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Bakışlarım Memur Bowman'ın buruşuk kartvizitine kayıyor. Hâlâ lambama dayanıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Her şey yolunda."

Benadryl beni altına çekerken ön kapının açılıp tekrar kapandığını duyuyorum.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

MARY

4. GÜN

Kasım pençelerini içime sokmaya çalışırken nefesim sinirli nefesler halinde çıkıyor. Yemek tabağımı sıkıca kavıyorum ve nehir salıncağını tekrar hareket ettirmek için yere tekme atıyorum. Yakında tam kış olacak - Oregon'da *kış* ne kadar yaşanırsa o kadar, yani çoğunlukla dondurucu yağmur ve havadaki nemden kaynaklanan sürekli bir soğuk. Yakında o kulübeye kapanmak için daha fazla nedenim olacak.

Bu düşünce beni o kadar tedirgin ediyor ki tüm derimi yüzüp nehre atabilirim.

O çukurda uyandığımdan beri *dört* gün geçti ama sanki aylar geçmiş gibi geliyor. Bitmek bilmeyen belirsizlikten mi, Benadryl sisinden mi, yoksa Wayne'in her saniye beni izlemesinden mi bilmiyorum ama çok yorucu.

Dünkü şekerleme hızla on dokuz saatlik bir uyku maratonuna dönüştü. Bu sabah geç saatlerde uyandığımda hayalet kurdeşenler hala cildimde dans ediyordu ve yemek yemek konusunda derin bir tereddüt yaşıyordum.

Ekmeğin güvenli olduğunu biliyordum, bu yüzden öğle yemeğinde tost yedim, ancak bu taco salatasıyla ilgili hiçbir şey beni zar atmaya teşvik etmiyor. Ekmeğin sakinleştirici salınımına odaklanıyorum.

Bir saattir bu kâsenin içindeki her bir malzemeyi analiz ediyor olmam, acaba benim de domatese, peynire ya da marula alerjim var mı diye düşünmem değil...

İhtiyacım olan son şey dört gün içinde üç alerji atağı ve Wayne'in ya da benim bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok gibi görünüyor. İkimiz de alerjilerim hakkında aynı miktarda bilgiye sahipmişiz gibi görünüyor. Ki bu kesinlikle hiçbir şey.

Çatalımın ucundaki domatese kaşlarımı çatarak bakıyorum ve kaseyi yanımdaki koltuğa bırakıyorum. Waybrooke'ta yaşadığım o *normal* ergenlik hissi gülünç derecede ulaşılmaz geliyor ve onu her şeyden çok geri istiyorum. Şimdi her şey boğucu ve yanlış geliyor.

Wayne'in odun kesme sesi arkamdaki bahçede yankılanıyor ama ona dönüp bakmıyorum. Gözünün olduğunu biliyorum. Tanrı korusun, yavaş hareket eden bir su kütlesinin bir metre yakınına bile oturmam. Sadece yakınlıktan bile boğulabilirim. Gözlerimi deviriyorum ve kendimi biraz daha yukarı itiyorum.

"Mary, salıncakta dikkatli ol. Görüldüğü kadar sağlam değil," diye sesleniyor odun yığınının diğer tarafından.

Mary. Adım kulaklarımda çınlıyor, sanki beynim içeri girmesine izin vermiyor. Bir elimi başımın üzerine atıp onaylamak için el sallıyorum.

Muhtemelen kendime ayıracak birkaç dakikam daha var. Birazdan hava kararacak ve sonra kulübeye geri döneceğim. Televizyona ve bu sessiz, eve bağlı hayata geri döneceğim. Yapacak bir şeyler için kaşınıyorum. Hareket etmek için. Gitmek için. Yaşamak için. Hastalıklı bir Regency varisi gibi cızırtılı bir battaniyeye sarılıp kanepede oturmanın ötesinde bir amaca sahip olmak.

Bu lanet kulübeden çok sıkıldım.

Koşuya çıkmak, sahili keşfetmek ya da bir dağa tırmanmak istiyorum. Enerjimi dışarı atmak için her şeyi yaparım ama yapamam çünkü tek yapmama izin verilen şey Netflix izlemek. Odun keserken buraya gelmeme izin vermesi için onu ikna etmek bile bir çabaydı.

"Daha sonra yağmur yağabilir..."

"Akşam yemeğiniz ne olacak?"

"Ormanın bu tarafında çakallar var, biliyorsun." "Dışarıda olmaktan nefret ediyorsun, sana ne oldu böyle?"

Bu evcimenlik özelliğini boğazıma tıkıyor.

İçine kapanık biri olmam gerekiyor, anlıyorum. *Mary* evden hiç çıkmıyor, ama bu doğruysa, neden o kanepede oturup *Schitt's Creek'in* bir sezonunu daha izlemektense bu kulübeyi yakıp kül etmeyi tercih ediyormuşum gibi hissediyorum? Rose'lara karşı değilim, Moira için ölürüm ama buradan gitmek için de ölürüm.

Çirkin ceketimin koluna basılmış minik bir Cezayir menekşesi çiçeğini elime alıp iç geçiriyorum. Bu kulübe sevimli ve huzurlu olabilir ama aynı zamanda cereyanlı, izole edici ve istediğim şeylerden yoksun. Ne olduklarını hatırlamasam bile.

Suya odaklanıyorum ve derin bir nefes alarak soğuğun tekrar ciğerlerime yerleşmesine izin veriyorum.

Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Hafızamdaki boşluklar rahatsız edici, hepsi bu. Belki eski eve geri taşındığımızda daha iyi olur. Wayne'e göre McMinnville çok büyük değil ama bu küçük kasabadan daha büyük. Kendime daha fazla zaman tanımalıyım.

Terk edilmiş yemek kasesine bakıyorum. Eğer o zamana kadar açlıktan ölmezsem.

Belki alerji testi yaptırabilirim ya da Wayne doktorumu arayabilir? Huzur içinde yemek . Midem gurulduyor ve kollarımı vücuduma sarıyorum.

Çevresel görüşümde bir hareket oluyor ve sıcıyorum. Wayne salıncağın ucunda duruyor, baltasını omzuna atmış, başını yana eğmiş. "Seni korkuttum mu?"

Lizzo kalbim göğsümün içinde kasılıyor ama başımı sallıyorum. "Hayır."

Gülümsüyor. "Üşümüş görünüyorsun. İçeri girip sıcak çikolata almak ister misin? Birkaç paket hazır çikolatam var, son kalanını da kullanabilirsin.

"Eğer ilgileniyorsanız süttten biraz alabilir miyim?"

Elveda, temiz hava. Merhaba Netflix. "Evet, tabii. Sorun değil."

Ama aynı fikirde olsam bile, süte alerjim olup olmadığını merak ediyorum. Ya da marshmallow'a. Şekerlemeye alerjisi olan var mı?

Kolunun tersiyle salınımı durduruyor ve alıyor. "Fazla yememişsin."

Ceketimi daha yakına çekiyorum ama soğuk kaslarımı titreyene kadar sıkıyor. "Çok aç değildim."

Wayne bana ikimiz de yalan söylediğimi biliyormuşuz gibi bakıyor ama bir şey söylemiyor. İsteksizce salıncaktan kayıyorum ve bahçede yürüyorum.

Mary Boone kulübede olmayı umursamazdı. Netflix onun en iyi arkadaşı. Onu hiç anlamıyorum.

Ön kapıya yaklaştıkça bir endişe balonu patlamakla tehdit ediyor, ama evin içine adım atıyorum. Birkaç gün dinleneceğim için panik atak geçirmeye gerek yok. Tehlikede değilim. Tanrı aşkına televizyon izliyorum.

Kendime gelmem lazım.

Bir gün geriye dönüp tüm bu endişelere bakacağım ve kendimi bir drama kraliçesi gibi hissedeceğim. Anılar her an geri gelecek ve tüm yapboz parçaları birbirine uyacak. Tekrar kendim gibi hissedeceğim.

Ceketimi asıyorum, kanepeye uzanıyorum ve kumandaya uzanıyorum. Tekrar.

"Bu akşam televizyonda ne var?" Wayne birkaç dakika sonra sehpanın üzerine siyah seramik bir kupa koyarak soruyor. Çikolata kokulu buhar bana karakoldaki sıcak çikolatayı hatırlatıyor ve içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Sıcak çikolata içmek güvenli ve şekerleme eklememiş. "Umarım geçen seferkinden daha ilginç bir şeydir?"

Yüz ifadesi açık ve mutlu, ben de kendime bunun sebebinin *onun* açık ve mutlu olması olduğunu söylüyorum. "Ne demek istiyorsun? Ben de şu kadınla ilgili düşünmüştüm.

Yeni Zelanda'daki pansiyonu kazanmak eğlenceliydi. Özellikle de keçi."

Gülüyor ve yatak odasının yanındaki sallanan sandalyeye oturuyor. "Keçi o filmin *tek* iyi kısmıydı."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Aşağı oka basıp film açıklamalarına göz gezdiriyorum ve klasikler bölümünde oyalanıyorum. Bu filmlerin çoğunun kapakları siyah beyaz, arada bir seksenli ya da doksanlı yıllardan romantik komediler de var. Birkaçında olay örgüsüne dair belli belirsiz ipuçları zihnimde geziniyor ve birkaçının sonunda ne olduğunu neredeyse hatırlayabiliyorum, bu da kısmen rahatlatıcı.

Hiç sonra patlar yukarı ve bir karıncalanma duygu yuvarlanır içimden

Mutluluk mu? Nostalji mi?

Koltuğumda dönüyorum. "Bunu daha önce görmüş müydüm?"

Wayne öne eğilir ve gözlerini kısarak ekrana bakar. "Şu Sindirella olan mı? Kelebek kanatlı ve kitaplı olan mı?"

"Sanırım mı?" Özete tıklıyorum ve okuyoruz.

Gülümsüyor. "Bu annenin en sevdiklerinden biriydi."

Sanırım bu duyguyu açıklıyor. "Sanırım bunu hatırlıyorum."

"Çok uzun sürmeyecek. Her şeyi hatırlayacaksın."

"Yeterince çabuk gelemez." Oynat tuşuna basıyorum. Bu film bugün çaresizce ihtiyaç duyduğum türden bir rahatlık gibi geliyor.

Film oynarken etrafımızdaki oda kararıyor. Ekrandaki zavallı kız bir çocuktan kötü muamele görmüş, elmasıyla öldürücü bir nişan almış bir yetişkine dönüşüyor ve ben filmin içinde kayboluyorum. Her bir kelimeyi ağzıma almaya başlıyorum ve filmin yarısına geldiğimde gözlerim doluyor çünkü bu nihayet benim gibi hissettiriyor. Bunu biliyorum. Bu filmin küçük bir kısmı bana ait.

Sonuna gelene kadar açıkça ağladığımı fark etmiyorum. Müzik yükseliyor, ekrandaki kız da ağlıyor ve aniden artık *bu* kanepede değilim. Büyük kırmızı bir kanepenin ortasındayım, kucağında yaklaşık on tane pofuduk battaniye var, benimle bir başkası arasına kocaman bir kase tereyağlı patlamış mısır sıkıştırılmış. Televizyondan gelen ışık dışında oda karanlık.

antika bir stand. Ekranda *Ever After* oynuyor. Uzun siyah saçlı bir kadın yanımda oturmuş, sevdiği kıza sırtını dönen prenze tanıdık bir yumruk sallıyor. Siyah saçlı kadın bağılıyor, "Bu bölümden nefret ediyorum!"

Hiç de nefret ediyormuş gibi görünmüyor.

Ona baktım ve "Bunu on bin kez izledin, nasıl hala bu filme bu kadar kızabiliyorsun?" dedim.

"Onu ağlatmayı bıraktığında kızmayı bırakacağım. Drew Barrymore bir cevher."

"Buna itiraz edemem."

Bana patlamış mısır fırlattı. Ben de biraz atıyorum ve bana bir kedi yavrusunun tüm öfkesiyle bakıyor. "Sen bir veletsin, biliyor musun? Ortalığı dağıtmayı bırak yoksa bütün kanepeyi temizlemek zorunda kalırsın."

"Sen başlattın!"

"Yalan."

Ve bitti. Kulübedeki kanepeye geri döndüm. Kanepenin kolunu öyle bir kavıyorum ki tırnaklarım dolguya batıyor. Bu kesinlikle bir anıydı. Ve onu tanıyorum.

Yüzünü şimdi *çok* net görebiliyorum. Sıcak gözleri, burnundaki çiller, üst üste üçüncü gün topuz yaptığı saçları. Okul, oğlanlar ve arkadaşlar hakkındaki yüzlerce konuşmada onun sesini duyabiliyorum. Evden gizlice kaçtığım için bana bağılıyor. Beni havuzdan alıyor. Soğuk birayı benden saklıyor ki ABD tarihinden titreyerek çıkmayayım. Dişçi randevularını hatırlatmak ve bana araba kullanmayı öğretmek - kaldırımı çok yaklaştığımda ciyaklamak.

Her şey, hepsi *onda* toplanmıştı.

Şimdi gözyaşları gerçekten dökülüyor. Orada oturup yüzünün bir parçasını o kadar uzun süre inceliyorum ki, Wayne boğazını temizleyene kadar filmin bittiğini fark etmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sallanan sandalyenin yanındaki lambayı yakarak. Odayı ılık bir ışıkla yıkıyor. Gelip oturdu. "Ne oldu?"

oldu mu? Film sizi üzdü mü?"

Yüzümdeki yaşları silebilmek için kumandayı koltuğun koluna koyuyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. "Hayır... Sanırım... *Annemi* hatırlayabilirim."

Tüm vücudu hareketsiz kalır. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve kemiklerimi titreten bir nefes alıyorum. Sonunda her şey aklıma mı geliyor?

Wayne arka cebini karıştırır ve soluk cüzdanını çıkarır. Çevirerek açtı. İçinde şu küçük fotoğraf kılıflarından biri var. En üstteki resimde yeşil bir battaniyeye sarılmış bir bebek var - tahminimce ben. Arkasındakine çeviriyor, resmi kılıfından çıkarıyor ve gülümseyerek bana uzatıyor. "Hatırladığın kişi bu mu?"

Onda annemin resmi mi var? Hatırlayamadığım annemin mi? Ve bunu bana göstermek için *şimdiye* kadar beklemiş mi? Gerçek, doğrulanabilir bir anıya sahip olma fikri çoğunlukla boş olan midemi heyecanla çalkalıyor ve kendimi toparlayarak son gözyaşlarımı da siliyorum. Fotoğrafi yaklaştırıyorum ve süslü bir binada dev bir şöminenin önünde duran iki kişiye gözlerimi kısarak bakıyorum. Şöminenin örtüsü kırmızı ve beyaz çiçeklerle kaplı ve şöminenin önündeki çift, düğün günleri olduğu belli olan bu günde birbirlerine uyan devasa gülümsemeler takınmışlar.

Wayne daha az gri olmasına rağmen kolayca tanınabilir. Aynı keskin elmacık kemiklerine sahip ve kolları parlak beyaz saten ve dantel giymiş solgun bir kadına sarılmış.

Uzun, bal sarısı saçları ve kocaman mavi gözleri olan bir kadın.

Fotoğrafa göz kırpıyorum, önce bir gözümü, sonra diğerini kapatıyorum. Yüzünü koyu kahverengi saçları ve çilleriyle hayal ediyorum ama bu bir yapbozun içine yanlış parçayı sıkıştırmak gibi. İnce narin yüz hatlarını ne kadar bükersen büküyüm, onu kırmızı koltuktaki kadına dönüştüremiyorum.

Yanlış anlamış olmalıyım.

"Eee? Bu o mu? Hatırlıyor musun?" Wayne dikkatle sorar.

Duygu kasırgamı gizlemek için gülümsüyorum. Çok umutlu görünüyor. Ona gerçeği söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. "Evet," diyorum. "Evet, bu o."

Sırıtişı yüzünü böler. "Gördün mü? Sana ne demiştim? Sabırlı ol ve her şey zamanla geri gelecek. Haklı mıydım, yoksa haklı mıydım?"

Gülümsememi ama hâlâ taş gibiyim. "Haklıymışsın."

Kendi kendine başını sallıyor ve sandalyesine geri dönüyor, nefesinin altında bir şarkı mırıldanıyor. Elimi kumandaya götürüyorum ve sessizliği doldurmak için play tuşuna basıyorum.

Ne hissettiğimi anlamak için bir ya da doksan dakikaya ihtiyacım var. Yanlış anladığım için üzüntü mü? Sürekli "yanlış hatırlama" endişesi mi? Ama neden hayal kırıklığından çok korku hissediyorum?

Son dört günün ayrıntıları zihnimde dolaşiyor; rahatlatıcı, destekleyici baba jestleri ve hataların bir karışımı. Wayne'in ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için eczanedeki ilk yardım malzemelerini ve tamponları temizlemesi. Wayne'in yanlış beden kıyafetler alması. Wayne'in panik içinde karakola gelip beni araması. Wayne bana yumurtaya alerjim olduğunu söyledi. Wayne'in yüzünde bir gülümsemeyele doğum belgesi vermesi. V yaka giydiğim için beni uyarması. *Hatırlayamıyorsun. Kuralları bilmiyorsun.* Buradaki ilk gecemizde temiz ve kuru kıyafetlerimizi banyonun dışında bıraktık. *Çileklerden olmalı.*

Kısa süre sonra oynadığım filmin jeneriği ekranı dolduruyor ve dalgınlıkla başka bir filme başlıyorum.

Wayne gülüyor. "*Legally Blonde?* Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

Ekрана göz kırpmıyorum ve Elle Woods'un akşam yemeğinde terk edilirken ağladığını görünce şaşırıyorum. Omzumun üzerinden ocağın üzerindeki saate bakıyorum. Neredeyse gece yarısı olmuş.

Artık uyanık olmak . Ya da bu odada. Ya da kafamın içinde.

Durdurma düğmesine basıp ayağa kalkıyorum. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Bitkinim, Benadryl uyuşukluğu uzak, enerjik bir anı gibi. "Um, hayır, bu gece paçayı kurtardın. Ben yatmaya gidiyorum."

Başını sallıyor. "Tamam. İyi uykular,
Meryem'im." Adım yine kulaklarımda
çınlıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, beni odadan geçerken izlemesini
görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ben kapıyı kapatana kadar gözünü bile kırpmadı. Kısa bir an için kapıyı
kilitlemeyi düşündüm.

Gerçekten kendime gelmem lazım.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

DREW

"Burada ne halt ediyorsun?" Roane homurdanıyor. Masanın etrafında dolanıyor ve sandalyesini geriye itiyor. "Ne zamandır ofisimdesin?"

Bilgisayarının ekranını kontrol edip şifre sayfasında bulduğunda rahatlar.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Birkaç dakika mı? Konuşmak için geldim ama sen Autumn'la meşguldün, ben de burada bekledim. Onun yerine konuşmanızı mı dinleseydim?"

Öfkeyle masasına oturur. "Bir dahaki sefere içeri davet edilmeyi bekle." Ona sahte bir selam veriyorum. "Efendim, evet, efendim."

Pişmanlık anlıktır. Öne doğru eğilir, kollarını gereksiz büyüklükteki masasına dayar ve odadaki hava durgunlaşıp bozulur. "Neden buradasınız?" diye tekrarlar, en sakın, kontrollü, memur ses tonuyla. "Peşinde olduğunuz şey buysa, arabanızı geri alamazsınız. Onunla işimiz bir süre daha bitmeyecek."

Bundan hiç şüphem yok. Bir eğitim tatbikatında "yanlışlıkla" patlatırsa hiç şaşırmam.

Bu zihinsel görüntüyü kovmak için başımı sallıyorum. "Ah, hayır. Aslında tekne iskelesinde söyledikleriniz hakkında konuşmaya geldim. Lola'nın kaybolduğu gece hakkında başka bir şey biliyorum."

Şaşırmış bir şekilde arkasına yaslandı ve küçük gümüş kayıt cihazını eline aldı, çünkü görünüşe göre 1975 yılındayız ve bunun için bir uygulaması yok. Play tuşuna basıyor ve mikrofona "Andrew Carter-Diaz, ek açıklama" diyor ve sonra mikrofonu bana doğru çeviriyor. "Bana söyleyeceğin başka şeyler var mı?"

Beni kaydetmesinden nefret ediyorum ama kendimi bu işe ben bulaştırdım. Fikrimi değiştirdiğimi söyleyip çekip gidemem. Bu onu şüphelendirir ve burası kameralarla dolu. Garip davrandığımı düşünürse, yapacağı ilk şey kayıtları almak ve beni bilgisayarıyla uğraşırken yakalamak olur. O USB'deki her şeyi çözmeden çoktan kelepçelenmiş olurum.

Samimi görünmek zorundayım ve bunu yapmanın tek yolu ona gerçek bir şey söylemek.

"Evet, biliyorum."

"Ve bunu ebeveyn gözetimi olmadan, avukatınız olmadan ve kendi özgür iradenizle mi yapıyorsunuz?"

"Öyleyim."

Arkasına yaslandığında sandalyesi inliyor. "Devam edin."

Ondan nefret ediyorum. Aynı anda bu kadar çok polis klişesi olmak zorunda mı? "Nehirde bana Lola'nın neden arabadan indiğini sormuştun."

"Ben yaptım."

Tekrar yaşarken göğsümde acı dalgalanıyor. Yüzündeki ifade. Kapının çarpma sesi. Benden uzaklaşırkenki görüntüsü. Bir nefes alıyorum. "Ben... her şeyi bitirdim. Bu yüzden dışarı çıktı ve ben de bu yüzden peşinden gitmedim."

Lanet bir pislik gibi.

Roane çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Lola'dan ayrıldınız mı? Neden?"

Bu kısımdan nefret ediyorum. "Çünkü ben bir aptalım. Çünkü evlenmekten bahsediyordu ve ben panikledim. Beni aldatmakla suçladı ve birbirimize girdik.

bir kavga. Hışımla çekip gitti. Arabayla eve döndüm. Bütün hikaye bu." "Onu aldattın mı?"

İrkildim. "Tabii ki hayır."

"Eğer ondan sadece sen ayrıldıysan, bu gizlilik de neyin nesi? Neden bunu bana ilk konuştuğumuzda söylemedin?"

"Çünkü bunun için kendimden nefret ediyorum. Son konuşmamız bir tartışmaya dönüştü, sonra da ortadan kayboldu. Kimsenin onu bu şekilde incittiğimi bilmesini istemedim."

"Neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü Lola'yı incittim, ama herkesin düşündüğü şekilde değil. Ve ben ondan ayrıldığım için kendimi hırpalarken, tüm kasaba onu öldürdüğüme karar verdi. Ben... Ben gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü haklısın, hepsi benim hatam. İlişkimizi bitirmemiş olsaydım, hışımla çekip gitmeyecekti ve bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı."

Son kısmı yüksek sesle söylemek boğazımı yakıyor.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama elini kaldırıyor. Yüz ifadesi o ciddi polis bakışından üzüntüye dönüşüyor, belki de pişmanlık? Tekrar oturuyorum.

"bakalım. İkiniz gençsiniz, geleceği düşünmek için çok gençsiniz ve bu tür bir konuşma pek çok insanın, özellikle de sizin yaşınızdaki çocukların soğukkanlılığını kaybetmesine neden olur. Lola'nın ailesinden alamadığını düşündüğü destek için size başvurması mantıklı, ancak on yedi yaşında ona hayatınızı vaat etmek sizin sorumluluğunuzda değildi. Dürüst olmak gerekirse, biraz çıldırmamış olsaydın daha çok endişelenirdim."

Başımı salladım. "Küçük bir çıldırmadan bahsetmiyoruz. Bu sadece Lola'nın kalbini kırmamla ilgili olsaydı, o zaman tabii. Ama onu orada tek başına bıraktım. Bunun için bir mazeret yok."

"Burası güvenli bir kasaba. Nehirden eve dönebilmeliydi."

"Ama , değil mi?"

"Hayır, yapmadı." Roane'un gözleri kısıldı ve gerçekten ne demek istediği yerine oturdu. *Eğer* benim söylediğim gibi çekip *gittiyse* eve güvenli bir şekilde dönebilmeliydi. Çünkü Washington City mükemmel bir cennet. Burası *güvenli* bir şehir. Yani *ben* yalancı olmalıyım.

Ben bir şey söylemeyince kayıt cihazını bana yaklaştırıyor. "Bir kez daha, Drew. Lola'dan ayrıldıktan sonra ona ne oldu?"

Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar bitkin bir halde burnumun kenarını sıkıyorum ama yine de sorusuna cevap veriyorum. "Arabadan indi ve yola doğru koştu. Ben de eve gittim."

"Gerçek bu mu? Hepsi mi?"

Elimi . "Sahip olduğum tek gerçek bu."

Parmağıyla küçümseyici bir hareket yaparak kayıt cihazını kapatıyor. "Bunu benimle paylaştığına sevindim. Bunu rapora ekleyeceğim."

Ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler. Habersiz geldiğim için özür dilerim." "Geç oldu. Doğruca eve git, tamam mı?"

"Elbette."

Karakoldan çıkıyorum ve ön pencereleri geçer geçmez koşarak bloğun etrafını dolaşıyorum. Autumn ve Max Liberty'nin önünde yan yana duruyorlardı. Yüzleri panikten rahatlamaya dönmüştü.

"Lanet olsun, Drew. bittiğini sanmıştım," diyor Max.

Sonbahar babasının ofis penceresini işaret ediyor. "İçeri girdiğinde neredeyse altıma yapacaktım. Ne oldu?"

"Konuşarak kurtuldum."

"Nasıl?" diye soruyorlar hep bir ağızdan.

"Fark etmez. Biri bizi o USB ile yakalamadan önce buradan çıkmalı ve kayıtlarda ne olduğuna bakmalıyız."

Autumn yolcu kapısını açarak, "Hadi benim eve gidelim," diyor. "Babam dörde kadar vardiyada. Ev boş."

Başımı sallıyorum ve sürücü koltuğuna geri dönüyorum. Max arka koltuktan anahtarları bana uzatıyor - en azından arabaya binmesi gerektiği konusunda homurdanıyor

kendi lanet arabası, ama biz onu görmezden geliyoruz.

Autumn'un evinden biraz uzağa, insanların çöp konteynerlerini koydukları bir sokağa park ediyorum ve komşular bizi görmeden aceleyle kaldırımdan aşağı iniyoruz.

Bizi içeri buyur ediyor ve bir elektrik düğmesine tokat atıyor. Tepedeki ışıklar, tonozlu tavanları, bir divanı, iki puf koltuğu ve şöminenin üzerinde bir televizyonu olan geniş bir oturma odasını aydınlatıyor. Daha önce Autumn'un evine hiç girmemiştim. Hep Lola'nın evine giderdik. Mutfağın gölgesi sağa doğru uzanıyor, ama o ışıkları kapalı bırakıyor ve kanepeye uzanıyor. "Bu çok stresliydi."

Max kendini puflardan birine atıyor ve sırık gibi vücudunun yarısı sandalye tarafından yutuluyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Gizli ajan gibiyiz. Adamım, çok heyecanlıyım. Bütün gece ayakta kalabilirim. Yorgun bile değilim."

"Güzel, çünkü bu kayıtları dinlemek için muhtemelen bütün geceye ihtiyacımız olacak," diyorum. "USB'yi bana ver."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Sende sanıyordum?"

Yüzümdeki tüm kan çekildi. "*Kaybettin* mi?"

Bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum."

Onunla mücadele edersem ciğerlerinin nasıl hırıldayacağını hayal ediyorum. "Bunun için seni öldüreceğim. Roane'un sonunda beni tutuklamak için gerçek bir nedeni olacak."

Autumn gözlerini devirir ve ayağa kalkar. "Siz ikiniz çok sinir bozucusunuz. Ben dizüstü bilgisayarımı getireyim. Kanepeye kan bulaştırmamaya çalışın."

Ona dik dik bakıyorum. "O USB'yi bana ver yoksa seni yumruklarım."

"Gizli ajanlığımı öldürüyorsun." Cebinde bir şeyler arar ve iki parmağıyla çıkarır. "İşte. Mutlu musun?"

kaptım. "Bu bize bir şey söylediğinde daha mutlu olacağım."

"Ben de," diyor Autumn, elinde mor, mavi ve siyah galaksi kapaklı bir dizüstü bilgisayarla yeniden ortaya çıkarak. Onu oturma odasının ortasındaki minder üzerine koyuyor.

ve ona USB'yi veriyorum. Kayıtlar yüklendi ve oynat tuşuna bastı.

Bilgisayar hoparlörleri odayı mızımız bir genç sesiyle dolduruyor. "Selam, selam, selam. İhbar hattı mı? Sizin için bir ipucum var. Alışveriş merkezini kontrol et. Çok kendini beğenmiş biri. Umarım hiç-"

Autumn atlama düğmesine basıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Bir sonraki kayıt çalıyor.

"Hey, oradaki. Biliyor musun, şu Lola denen kız Teksas'ta. Teyzem onu burada görmüş. Rodeo turuna katıldı. Onu Rodeo Austin web sitesinde görebilirsin-"

Atla. Evet, doğru. Lola rodeoda. Ölmeyi tercih eder.

Autumn inliyor ve duraklatma düğmesine basıyor. "Peki buradaki plan nedir? dinleyecek miyiz? Beş haftalık şaka çağrılarını sıralamak biraz zaman alacak ve saat on biri geçti bile."

Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum. "Al. Kayıtları telefonlarımıza indirebilir ve paylaşabiliriz. Her birimiz bir set alırsak, üç kat daha hızlı bitirebiliriz."

"Güzel. Yakala." Max telefonunu odanın öbür ucuna fırlatıyor ve Autumn telefon yüzüme çarpmadan onu havada kapıyor.

On beş dakika sonra kanepedeki yerine dönmüş, kulaklıklarını takmış, ilk haftadan kalma binlerce S.L.09.29A kaydını dinliyor. Max pufuna uzanmış, S.L.09.29B ve S.L.09.29C'yi dinliyor ve ben de kanepenin diğer tarafında, bir çalma listesindeki düzinelerce "D" ve "E" dosyasına bakıyorum. Her birimizin bir not defteri var ama içimden bir ses bu gecenin karalanmış notlardan çok atlamalarla geçeceğini söylüyor.

İnsanların Lola'yı kasabada dolaşırken ya da Dairy Queen'in yemek salonunda yemek yerken gördükleri konusunda ısrar etmelerini dinliyorum. Aynı adam, kızın uzaylılar tarafından kaçırıldığını gördüğünü söylemek için altı farklı kez arar. Üç ayrı yaşlı kadın arayıp onu bulmamızı umduklarını söylüyorlar.

Onunla. Autumn'un vegan pizzasının teslim edilmesinin hızlı kesintisi dışında, saatlerce hareket etmiyoruz. Bazı arayanlar isimlerini veriyor, bazıları telefon numaralarını bırakıyor, ama çoğu saçma sapan şeyler söyleyip telefonu kapatıyor. İnanılmaz derecede sinir bozucu ama ihbar hattı dedektifliği bir maratondur, koşu değil.

Sabahın üçüne doğru beynim sıkıntı ve insan seslerinden oluşan bir bulamaç haline geliyor. Bay I'm-So-Pumped-I-Could-Stay-Up-All-Night doğrudan horluyor ve Autumn uyukluyor, sonra en az her beş dakikada bir kendini uyandırmak için kanepede pozisyon değiştiriyor. Ayağa kalkıyorum ve sırtım binlerce kez çatırdıyor. "Hepimiz burada uykuya dalmadan önce bu geceyi bitirelim."

Autumn bana bakıyor ve bir kulaklık çıkarıyor. "Hmm?"

"Babamlar uyanır ve ben odamda olmazsam kızarırım. Ayrıca, Roane vardiyasından eve gelir ve hepimizi burada bulursa ne olacağını hayal edebiliyor musun?"

O titriyor ve Max ikimizin de irkilmesine neden olan boğazını titreten bir ses daha çıkarıyor.

Autumn telefonunu ve dizüstü bilgisayarını toplar. "Bu iyi bir nokta. Bunu yarın okuldan sonra tekrar ele alabiliriz. Saat birde vardiyaya dönecek."

İşe yarar bir şey çıkana kadar bırakmanın bir seçenek olmadığına dair inancı beni gülümsetiyor. "Yine de USB'yi saklıyorsun. Ne olur ne olmaz diye mi? Burası karakoldan çalınan verileri arayacağı son yer."

"Evet, tabii ki." Max'e doğru başını sallar. "Onu da eve götür lütfen. İhtiyacım olan son şey babamın Max'le gizlice dolaştığını düşünmesi."

Başımı sallıyorum ve homurdanarak doğrulana kadar ayağına tekme atıyorum.

"Nerede... ne?" diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. ", Çavuş Uyku Apnesi. zamanı." "Ha?"

". Senin. Arabana."

Kendini ayağa kaldırması tam beş dakika, ön kapıya ulaşması ise üç dakika sürer. Yine de soğuk onu uyandırır ve

Liberty'ye vardığımızda, beni bırakabilmek için elleriyle anahtarları tutmaya çalışıyordu.

Uyuyan kasaba etrafımızdan kayıp gidiyor. Kulaklarımda yüzlerce kayıt çınlıyor.

O kötü çocuk.

Bu kasabada kimse bana baktığında bir genç görmüyor. Ya da bir insan. Bir tehdit görüyorlar. Bir uyarı. Kırmızı bir bayrak. Lola'nın yerinde kaybolmasını diledikleri birini. Sanırım evimde tekrar kendimi evimde hissetmemin tek yolu onu bulmam. Bunu düzeltmek zorundayım.

Max benim evimin birkaç ev ötesinde kaldırıma yanaşıyor ve ben kapının koluna uzanıyorum.

"Hey, Drew?"

Ben de ona baktım. "Öyle mi?"

Gözleri yorgunluktan düşüyor ama gülümsüyor. "Tüm bunları yaptığın için oldukça harikasın, biliyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Bu," diyor kucağımdaki telefonu göstererek. "İstasyon, harita, kayıtlar ve posterler; Lola için yaptığın her şey."

"Herkesin verdiği biri için yapacağı şeyi yapıyorum." "Belki de. Ama herkes bu kadar önemsemez."

Arabadan inip uzaklaşmasını izlerken sözlerini kafamda evirip çeviriyorum.

Kahretsin, umarım yanılıyordur. Umarım her şeyden çok yanılıyordur çünkü bundan daha azını yapmayı hayal bile edemiyorum.

Evimin arkasından dolanıyorum. Tüm ışıklar kapalı, yani temizim. Tırmanmak için arka bahçedeki ağacı kullanıyorum ve pencereden geri kayıyorum. Odam rahatsız edilmemişti. Sahte Yastık-Drew hâlâ battaniyenin altında ve babamların içeri girdiğine dair hiçbir iz yok. Pencereyi arkamdan kaydırarak kapatıyorum ve daha fazla sürpriz ziyaretçiyi engellemek için kilitliyorum.

Masanın altındaki havalandırmadan pompalanan ısı ellerimi ısıtırken karıncalanmalarına neden oluyor. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp yastıkları kenara iterek yatağa giriyorum ve rahatlamış bir iç çekişle telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum.

Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum.

Çok geç oldu. Uyumam ve beynime bir mola vermem gerekiyor ama gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Lola. Onu bulmamı bekliyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve kulaklığımı sarılıyorum. Bir başka arayanın sesi kulaklarımı dolduruyor, dün sabah Lola'yı havada uçarken gördüğünde ısrar ediyor, ardından kahkahayı basıp telefonu kapatıyorlar.

Uyumam biliyorum. Ama bırakamıyorum.

OceanofPDF.com

ON ALTI

DREW

Bir sarsıntıyla uyandım ve neredeyse kafamı komodine çarpacaktım. Gördüğüm rüyanın parçaları zihnimden siliniyor; toprak zemin, toprağa sürtünen tırnaklar. Bir ürperti kollarımdaki tüm tüyleri kaldırıyor ve kendimi oturmaya zorluyorum.

Koluma bir kablo dolanıyor. Çekiştirdiğimde battaniyenin altından telefonum çıkıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bir gece öncesini hatırlayana kadar yavaşça gözlerimi ovuşturuyorum. Kayıtları dinlerken uyuyakalmış olmalıyım.

Yerden hızlı şarj aletinin ucunu almak için dönüyorum, bitmiş pilimin ben hazırlanırken günü geçirmeye yetecek kadar enerji vermesini umuyorum. Telefonu komodinın üzerine koyuyorum ve gözümü kısarak pencereden dışarı bakıyorum. Güneş ışığı camdan içeri süzülüyor. *Çok fazla* güneş ışığı.

Komodinin üstündeki saat 12:30'u gösteriyor. Hay sikeyim.

Ölü telefon alarm yok demektir. Okula çok geç kaldım.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve küfrediyorum.

Hem de çok.

Artık bir anlamı var mı bilmiyorum, çünkü babalarım muhtemelen yoklama bürosundan otomatik "Çocuğunuz... *Andrew Carter-Diaz*... bugün okula gelmedi" çağrısını almışlardır. Ben de

bok gibi hissediyorum. Gözlerim ağrıyor, başım ağrıyor, kaslarım . Tek istediğim kulaklığımı takmak ve bütün gün hareket etmemek.

Ama Roane'un yüzü gözümün önüne geliyor. Şerifin ne istediğim umurunda bile değil. Okulu kaçırdığımı duyarsa, şehri terk etmediğimden emin olmak için kapımı çalacaktır.

Temiz bir kot pantolon, lacivert bir tişört ve geçen yıl Lola'nın Noel hediyesi olan siyah "Brooklyn'e Kadar Uyumak Yok" Beastie Boys kapüşonumu giyiyorum. "Uyumak yok" kısmı bugün için uygun görünüyor.

Telefonumu banyo lavabosunun yanındaki prize götürüyorum. Şimdiden yüzde on beşe ulaştı. Çıkmadan önce yirmi beşe çıkarabilirsem gün sonuna kadar dayanabilir ama okuldan sonra kayıtların geri kalanını dinleyeceksek tekrar şarj etmem gerekecek. Şifremi giriyorum ve tüm cevapsız aramalarım ve kısa mesajlarım geliyor.

Babalarımın her birinden neden okulda olmadığımı soran birer telefon ve sesli mesaj geliyor. Diş fırçamı ağzıma sokuyorum ve her birine uyuyakaldığımı ve şimdi hazırlandığımı söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Max ve Autumn'dan da benzer mesajlar alıyorum. Max'in ilk mesajı bu sabahtan, evimin önünde olduğunu ve hâlâ bir araca ihtiyacım olup olmadığını merak ettiğini söylüyor. Görünüşe göre yaklaşık on beş dakika beklemiş ve vazgeçip okula gitmeden önce tırmanıp pencereme vurmuş.

Kahretsin. Hızlıca bir düzine kafa koparan emojiyle birlikte bir özür yazıyorum ve neredeyse anında ekranda o üç küçük nokta beliriyor.

Max: Dostum ölü gibi uyuyordun Ben:

Üzgünüm. Seni duymadım bile

Kesinlikle. Seni anlıyorum. de zar zor kalktım. İkinci kez ertelemeye bastığımda annem içeri daldı.

Neyse ki her iki babam da ben okula gitmeden çok önce işte oluyorlar, yoksa ben de aynı kaderi paylaşacaktım.

Ben: kulağa doğru geliyor

İstersen öğle yemeğinde çıkıp gelip seni alabilirim? Yoksa kaçıyor musun???

Yapamam. Roane kıcıma tekme basar.

Tamam, orada olacağım. Bugün üçüncü öğle yemeğim var.

Ona bir başparmak işareti gönderiyorum, yardım etmeye hiç bitmeyen istekliliği için minnettarım ama aynı zamanda üçüncü öğle yemeği, kayıtları dinlemek ve telefonumu şarj etmek için fazladan otuz dakikam olduğu anlamına geldiği için. Lavabonun yanına geri koyuyorum ve fırçalamayı bitiriyorum.

En azından beni bırakacak biri var. Okula bir milden fazla yol var ve bırakın yürümeyi, yüzümü yıkayacak kadar bile enerjim yok. Kaydı hoparlöre verdim. Çoklu görev de olabilir. Su ısınırken bir sonraki kaydı oynatıyorum.

"Evet, ihbar hattı burası mı?" diye soruyor bir kadın. "Benim adım Diana ve sanırım o kızı dün Eugene'de gördüm. Bir grup üniversite öğrencisiyle birlikteydi ama çok daha yaşlı görünüyordu, saçları turuncuydu ve o-"

Atla.

"Burası isimsiz. Şu Lola denen kız . Bakmayı bırak, onu ve üzgün ailesini sürekli haberlerde görmek can sıkıcı."

Atla. Gerçi bu, üçüncü dönem siyasi çalışmalar dersimdeki tiki golf takımı kaptanına benziyor. Eğer ihbar hattını arayıp Lola'nın ortadan kaybolmasının *kendisi için ne* kadar büyük bir rahatsızlık olduğundan şikayet ettiğini öğrenirsem, Jetta'sının lastiklerini gizemli bir şekilde kesilmiş bulabilir.

"Sana söylüyorum. O bir başkası tarafından kaçırıldı-"

Gözlerimi deviriyorum ve yüzüme ılık su çarpıyorum. Atla.

"Merhaba. Benim adım Meredith Hoyt. 911'i aradım ve bilgi vereceklerini söylediler ama her ihtimale karşı bu numarayı da Google'da arattım. Sanırım şu kayıp kızı gördüm, Lola'yı? Waybrooke'taki bir lokantadan bir adamla çıktı ve o olduğundan emin değilim ama-"

"-Haberlerdeki resimdeki jean ceketin aynısını giyiyordu. Çiçekli kolları olan."

Donuyorum, çenemden ve kollarımdan aşağı su damlıyor.

Az önce halüsinasyon mu gördüm? Hâlâ uyuyor muyum? Yansımama göz kırpmıyorum. İmkânı yok. Yanlış duymuş olmalıyım.

Yüzümü kurulum ve kaydı geri sarıyorum.

Meredith Hoyt'un titrek sesi yine küçük banyomu dolduruyor. "...haberlerdeki resimdeki jean ceketin aynısı. Çiçekli kolları olan."

Duraklat tuşuna basıyorum çünkü kalbimin durduğunu düşünüyorum.

O ceketle ilgili binlerce anı zihnimde uçuşuyor. Okulda. Sahilde. Mutfak masamda. Havuzda. Solmuş jean kumaşı, Lola'nın kumaş mağazasından kendi seçtiği pembe altın düğmeler. Autumn'un geçen yılki moda tasarımı final projesinin bir parçası olarak pembe altın iplikle özenle diktiği özel çiçekli kollar.

Lola için yaptı. Etiketin içine baş harflerini bile dikmiş.

Lola bunu her yerde takıyordu, kaybolduğu gece de dahil.

Gerisini duymak için tekrar oynat tuşuna bastım.

"Koyu renk saçları vardı, çenesine kadar kısaydı ve üzerinde bir kot pantolon, ceketin altında siyah bir tişört ve beyaz bir şapka vardı," diye devam etti kadın ve bir an öksürdü. "Adamla birlikte gitti. Daha yaşlı. Kırklı yaşlarda mı? Babası olabilir mi? Oldukça uzun boyluydu, keskin bir yüzü vardı ve boyası dökülmüş büyük gri bir minibüs kullanıyordu. Plakasını alamadım. Bu öğlen civarıydı. Aslında birkaç dakika önce. Yemin ederim tıpkı ona benziyordu."

Lanet olsun. Kayıttaki tarih ve saati kontrol ettim. Arama yirmi dört saat önce gelmiş.

Lola dün hayattaydı. Bir yabancıyla birlikte bir lokantanın önünde duruyordu ve elimde kanıtı var. Meredith Hoyt iletişim bilgilerini bırakıyor ve kayıt duruyor. Bir sonrakine geçmeden önce duraklatmak için çabalıyorum çünkü her ne ise, önemli değil. Bu arama kadar önemli değil.

Ellerimi makyaj masasına dayayıp düşünmeye çalışıyorum. Haftalardır kayıp ve ürkütücü bir minibüste bir adamla mı takılıyor? Hiçbir şey.

Boyası dökülmüş, sıradan bir minibüsten hiç iyi bir şey çıkmaz. Ve birlikte olduğu adam kesinlikle babası değil, peki o kim?

Peki neden eve gelmedi?

Midem bulanıyor. Belki gelemez. Belki eve gelmesine izin vermeyecektir.

Şu anda onunla birlikte mi? Hepimiz onun nerede olduğunu merak ederken son beş haftada ne oldu?

Ayna, gözlerimdeki vahşi bakışı yakalıyor. Sanırım yine hasta olabilirim.

Şarj aletini duvardan söktüm ve Waybrooke'u aramak için bilgisayarına koştum. Haritada sahilin aşağısında, Floransa yakınlarında bir yer çıkıyor. Buradan birkaç saat uzaklıkta. En azından hâlâ Oregon'da. Ya da dün oradaydı. Bunca zaman sonra bu kadar yakınsa, muhtemelen bölgeyi ya da eyaleti terk etmek gibi bir planı yoktur. Belki hâlâ bir şansı vardır.

Ama şimdi ne yapmam gerekiyor? Elimde bir ipucu var ama onunla ne yapacağım? Autumn'u arıyorum ama cevap vermiyor. Max'i arama zahmetine girmiyorum çünkü telefonunu asla sessize almaz ve sınıfta çalarsa günün geri kalanında elinden alır.

Telefonumun ekranına bakıyorum, Meredith'in aramasında duraklamışım. Bir dakika yedi saniye her şeyi değiştirdi. Başka seçeneğim yok. Roane'a ihtiyacım var. Bilgisayarına girdiğimi bilecek, ama ceketinin eşkalini tanıyacak ve ne yapacağını bilecek. Lokantadaki insanlarla konuşma ya da polisleri oraya gönderme yetkisi var. Belki başka biri minibüsü görmüş ve plakasını almıştır ya da güvenlik kamerasındadır. Lola'ya giden ekmek kırıntılarını takip edebilir.

Eve gelebilir.

Her şey bitebilir.

Umut, nabzımın boğazımda atmasına neden oluyor. Ona dinletmeliyim.

Kayıp broşür dosyamı açıyorum ve alttaki bilgileri yeniden yazıyorum. Altını çizim. Kalınlaştırım. Yazı tipini büyütün.

İsim: Lola Elizabeth Scott

Yaş: 17

Saç rengi: Koyu

kahverengi Göz rengi:

Yeşil

Son görülme tarihi: 29 Eylül 12:17

Waybrooke, Oregon'da bir lokantada 40 yaşlarında bir adam. Uzun boylu, keskin yüzlü. Gri, soyulmuş boyalı bir kamyonet kullanıyor.

Broşürdeki resmi siliyorum ve yerine masaüstü fotoğrafımı koyuyorum. Sahildeki fotoğrafımız. Sadece o görünsün diye kırıyorum. Kot ceket gün gibi ortada. Yazdır tuşuna basıyorum, ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum ve telefonumun şarj aletini çantama atıyorum. El ilanını baskı tepeşisinden kaptığım gibi evden çıktım.

Kapıyı kilitlemek için bile durmadım. Sadece koşuyorum.

Mahalleme kadar. Şehir merkezine.

Kaldırımda yayalardan kaçarken nefes nefese kalıyorum. İnsanlar bana yavaşlamam için bağıyor ama ben sırt çantamın askılarını ve yeni el ilanını vahşi gözlü bir hayvan gibi tutarak karakolun kapısından içeri girene kadar koşmayı bırakmıyorum.

Zavallı Savannah oturduğu yerden fırladı ve elini kalbine götürdü. "Bu da ne-" diye bağıyor ama ben çoktan masasına gelmişim.

"Şerif henüz gelmedi mi? Bu acil bir durum," diyorum nefese kalarak.

Roane ofisinin kapısında belirir, hala ceketini giymektedir. İçeri yeni girmiş olmalı. "Drew? Burada ne işin var? Neden okulda değilsin?"

"Fazla uyudum." Savannah'nın masasının etrafında döndüm. "Sana bir şey göstermem gerek."

Bana o bakışı attı. *Aptal gibi davranıyorsun* bakışı. Ama kenara çekilip beni ofisine aldı ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. "Otursana."

Dün geceki sandalyeye oturup sırt çantamı yere bırakıyorum. Güneş ışığı pencerelerden süzülüyor ve tam yüzüme vuruyor. Gözlerime gelmemesi için öne doğru eğiliyor ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Roane ceketini silkerek çıkarır ve masasının üstündeki dağınıklığı bir yığın haline getirir. "Senin için ne yapabilirim, Drew? İfadene ekleyeceğin başka bir şey var mı?"

Göğsüm hâlâ kabarıyor. "Hayır. Lola'yla ilgili bir ipucum var."

Roane'un kaşları havaya kalktı ve yerine . "Dinliyorum."

"Güzel. Bunu yapmaya devam et." Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Meredith Hoyt'un mesajını başlatıyorum. Sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor ve onun hikâyesini dinlerken onu izliyorum. Yeni broşürü masasının üzerinde kaydırıyorum, zamanı ve adamın anlattığı detayları işaret ediyorum. Bittiğinde, vurgulamak için tekrar oynatıyorum. Ceketten bahsettiğinde durduruyorum.

"Bu o. Tarif mükemmel uyuyor," diyorum parmağımı fotoğraftaki cekete doğru uzatarak. "Tam burada. Bu o."

Çok uzun, çok sessiz bir dakika boyunca el ilanının üzerindeki fotoğrafa bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Hatırlıyorum. Autumn'un o şeyi bitirmesi bir ay sürdü." Dirseğinin yanındaki deftere bazı notlar alıyor ve benim ilana yazdıklarımı neredeyse kelimesi kelimesine kopyalıyor gibi görünüyor. "Ama aynısı olma ihtimali nedir? Pek çok insanın jean ceketı var. Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyoruz."

"Birçok insanın pastel çiçekli kolları olan ve etiketine Lola'nın baş harfleri dikilmiş el yapımı özel ceketleri mi var? Hatta muhtemelen sizin evinizde de bu kumaştan parçalar vardır."

Bir kahkaha ve başka bir şey yazıyor. "Muhtemelen öyle."

"En azından oraya gitmeyi gerektirmeli, değil mi? Ceket tek başına yeterli olmayabilir ama belki lokantada ceketı giyerken çekilmiş vardır? Ya da aracın? Ya da yanındaki adamın?"

Notlarına bakarak kendi kendine başını sallıyor, sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Lokantadaki kadına nasıl ulaştın? Bunlardan birini mi buldu?" diye soruyor ve kaleminin tersiyle masasının üzerindeki el ilanını işaret ediyor.

Evet, onları posta güverciniyle lanet sahile gönderdim. "Hayır, ihbarı o yaptı-"

Cümlemin geri kalanı dudaklarımda ölüyor ve hatamın ağırlığı beni sandalyeme, kör edici güneş ışığına geri sürüklüyor. *Siktir, siktir, siktir.*

Roane gözlerini yavaşça bana kaldırıyor, yüzü her saniye daha da kızarıyor. "Neyi?"

Sikeyim. "Ben ah..."

"İhbar hattı kayıtlarını kastediyor olamazsın, değil mi Drew? *Bizim* resmi, polis tarafından izlenen ihbar hattı bilgilerimizi? Çünkü bu kanıtları çaldığın anlamına gelir ve o kadar aptal olmana imkân yok, değil mi?" bağırarak ayağa kalkar ve ofis sandalyesi hızla geri fırlayıp arkasındaki panelli duvara çarpar.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. *Hay sikeyim.*

"Bilgisayarıma nasıl girdin?"

Bunu kurtarmak zorundayım. Ben aptal ağzımı açmadan önce beni dinliyordu. "Roane, hantal olduğunu biliyorum ama dikkatini vermeni istiyorum, tamam mı? Bilgiye nasıl ulaştığının bir önemi yok. Önemli olan ne bulduğum-"

Bana ters ters bakıyor. "Ne yaptın, pencereden mi girdin? Dün gece bir şeyler olduğunu biliyordum. Haftalardır benden ve bu soruşturmadan kaçıyorsun, babalarının ve avukatının arkasına saklanıyorsun ve sonra aniden duygularını paylaşmak için mi geliyorsun? Saçmalık. İş üstünde yakalandın ve her şeyde yaptığın gibi bundan da yalan söyleyerek sıyrıldın."

"Hayır. Sana Lola hakkındaki gerçeği söyledim ama bunların *hiçbir* önemi yok Roane. Önemli olan tek kişi Lola. Kaydı tekrar dinle. Bu onun jac'i. _."

"Lanet olası gençler," diye mırıldandı kendi kendine. "Güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğim ve seni ofisimden çalarken kameraya yakaladığımda işin bitecek."

El ilanını buruşturup bana doğru fırlattı. Göğsümle yakaladım ve ona bakakaldım. Ona bir ipucu veriyorum ve o da kenara mı atıyor? Elbette.

Dün gece için kızgınlım. Her neyse. Tutuklayın beni. Umurumda bile değil. Ama kimden geldiğini beğenmediğiniz için geçerli bilgileri atmayın.

"Roane, lütfen. Bu kadınla konuşmalısın. Sana yalvarıyorum."

Öne doğru uzanıyor ve bir an için telefonumun play tuşuna basıp Meredith'in hikayesini tekrar dinleyeceğini sanıyorum ama yanılıyorum. Onun yerine telefonu odanın diğer ucuna fırlattı. Kapıya çarpıp düşüyor ve içi boş bir sesle halıya çarpıyor. "Ben şerifim. Bir kayıp vakasında baş şüpheliden emir almam."

Omuzlarım çöktü. "Bu konuda gerçekten bir şey yapmayacak mısınız?"

Kollarını kavuşturur. "Bu sis perdesi saçmalığına inanmıyorum. Onu en son gören kişi sendin ve şimdi de elindeki tüm bu kanıtlar onun ürkütücü bir minibüste garip bir adamla sahilde olduğunu mu gösteriyor? Hadi ama evlat. En bariz cevap genellikle doğru olandır. Sen söyle, hangisi daha akla yatkın? Erkek arkadaşıyla kavga etmesi ve işlerin çok ileri gitmesi mi, yoksa çok özel ceketıyla birlikte onu sahildeki bir lokantada öğle yemeğine davet eden bir yabancı tarafından kaçırılması mı?"

"Roane, ben-"

"Ekibim eninde sonunda ihbar hattı çağrılarını sıralayacak, yani bu gerçek bir ipucu çıkarsa? Hallederiz. Ama bence bu saçmalık. Waybrooke'tan gelen aramayı sen de yapmış olabilirsin. Endişeli bir erkek arkadaşmışsın gibi davranmaya çalışıyorsun ama en başta onu sen tehlikeye attın."

Tüm mücadele beni terk ediyor. Tavana bakana kadar başım geriye düşüyor. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Neden bunun onu o gece olduğuna karar verdiği şeyden saptıracağını düşündüm?

Eğer Roane baştaysa, Lola ölmüş sayılır.

Sırt çantamı kaptım ve telefonumu yerden aldım. Haftalardır sahip olduğum ilk umudu barındıran bu şeyi avucumun içinde çeviriyorum. "Birisi

Roane, eğer bunu araştırmazsan ve kız ölürse, kimse seni affetmez."

"Bu kadar dramatiklik yeter, Drew. Ted Bundy özentisi birini aramıyoruz. Nehir kenarında öcü gibi dolaşan bir seri katil yok. Buralarda öyle şeyler olmaz."

"Lolanın hayatı üzerine bahse girer misin?"

Sadece bir saniyeliğine bocalıyor. Dönüp ofisinden çıkıyorum ama tabii ki son sözü söylememe izin vermiyor.

"Ailene önümüzdeki birkaç gün içinde bol bol aile fotoğrafı çektirmelerini söyle evlat," diye sesleniyor arkamdan, yarım düzine polis memurunun ve Bayan Savannah'nın bakışları kapıdan çıkarken beni takip ederken. "Seni uzun, çok uzun bir süre hapishane hücresinin dışında son kez görüyor olabilirler."

OceanofPDF.com

YEDİ

MARY

5. GÜN

Sürüne sürüne yatağıma gidip yastığımın yanına oturuyorum. Bilmediğim her şeyin muazzam ağırlığından rahatsızım. Kırmızı kanepeli kadının kafamda neden bu kadar yer kapladığını bilmiyorum. Wayne'in cüzdanındaki fotoğraftaki sarışınla ilgili neden hiçbir anım yok bilmiyorum. Neden sürekli yanlış detayları hatırladığımı ya da bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Bir şeyin açık ve net bir şekilde bana ait olmasını istiyorum.

Listemi tekrar gözden geçiriyorum. Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. İyi bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Çilek alerjisi. Çiçekli ceketler. Hemşire ve esmer olmayan ölü anne. Biraz evcimen. Tarçınlı çörekler. Mor. Evde eğitim. İyi yakaladın.

Ben buyum işte. Değil mi?

Bacaklarımı battaniyenin altına sokuyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum. Kahverengi saçlı kadın zihnimde bir serap gibi süzülüyor. Görüntüsünü çekeştiriyorum, onu izlediğim bir filmde, sarışın kadınla kol kola ya da ortak bir çitle ilgili bir komşu sohbetinde göstermeye çalışıyorum. Herhangi bir şey

Ama hiçbir şey uymuyor ve yüzü göğsümde bir sızı bırakıyor.

Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Uyku bir nehir gibi üzerime akıyor, o kadar hızlı ki gözlerimi kapattığımı bile hatırlamıyorum.

Softbol sahasının kenarındayım, formamın içinde kıpırdanıyorum, sıramı almak için sabırsızlanıyorum. Bileğimi oynatıyorum ve elimdeki sopayı döndürüyorum. Bugün bir topun canına okuyacağım ve bunun için çok heyecanlıyım. Kelly'nin sırtına bakıyorum, üçüncü atışı yapıp üçüncü kaleye doğru sektirerek gönderirken hala kalede. Soluk soluğa birinci kaleye ulaştı ve şimdi zamanı geldi. Gülümsüyorum. Bunun için yaşıyorum. Baskı. Gözler üzerimde. Üç takım arkadaşım da kalelerinde gergin, koşmaya hazır. Ne olacağını biliyorlar.

Kale arkasına doğru yürüyorum, Koç geçerken omzumu alkışlıyor ve tribünlere bakıyorum. Tam orada, her zaman olduğu gibi en ön sırada. Üzerinde hâlâ iş üniforması var, saçlarını ensesinden topluyor ve bana göz kırıyor. O da ne olacağını biliyor ve yüzündeki gurur şimdiden belli oluyor.

Sahaya çıkıyorum ve saha karışıyor.

Waybrooke'a yaptığımız geziden dönerken Wayne ile arabadayım, Benadryl sersemliğimle camı buğulandırıyorum. Ağaçlar üzerinde beliriyor, her nefes alışında daha da yaklaşıyor, ta ki minibüsün tepesine değene kadar. Dallar aracın boyasını sıyrıp camları tırmalarken telaşla doğruluyorum.

" oluyor?" Wayne'e soruyorum.

Bana gülümsüyor ve tüm dişleri sivri. "Her şey yolunda." Dallar camı kırıyor. Ben yok oluyorum.

Bir toplantıda tanıdığım bir kızla oturuyorum. Önümüzdeki bankta ayaklarını benimkilerin yanına uzatıyor. Aynı payetli Converse'leri giyiyoruz ama onunki gümüş, benimki siyah. Spor salonu sesle dolup taşıyor, binlerce ses hepsi ciğerlerinin en tepesinde çığlık atıyor. Bir öğretmen

Spor salonunun ortasında bir mikrofon sallıyor, etrafı okul ruhuyla coşan öğrencilerle çevrili. Arkasında, büyük bir tribün setinin tepesinde, üzerinde kırmızı harflerle Freshman yazan uzun bir kağıt tabela var. Birinci sınıfların solunda beyaz harflerle bordo bir tabela, ikinci sınıfların sağında ise siyah ve altın rengi bir tabela var.

"Sizi duyamıyorum, son sınıflar!" diye bağıyor, bizim bölüme bakarak. Salonun benim tarafım çığlıklarla inliyor.

Aynı ayakkabıyı giyen kız gülererek, "Okul ruhu aptalcadır, ama lanet olsun ki bulaşıcıdır" der.

Daha fazla katılamazdım.

Spor salonu kaybolur, yerini loş bir mutfak alır.

Metal tabureli bir adada oturuyorum. Kahverengi saçlı kadın bana bakıyor ve altın rengi plastik bir tabağı tezgâha doğru itiyor. Tabaktaki parça belli belirsiz bir pastaya benziyor, üzeri şekerlemeyle kaplanmış. Üstünde bir dizi siyah parıltılı "17" mum yanıyor, ama her şey eriyormuş gibi bir tarafa eğiliyor ve ben gülüyorum. Asla bir fırıncı ya da herhangi aşçı olmadı, gerçekten ama her doğum gününde deniyor. Ne olsun ya da ona ne kadar tavır yaparsam yapayım.

Yumuşak, nefesli bir sesle mutlu yıllar şarkısını söylemeye başlıyor ama bazı kelimeleri değiştiriyor. Her zamanki gibi. "Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, sen muhteşem ve mükemmelsin, annnnnn ve ben de seni çok seviyorum!"

Mumları üflüyorum ve üstündeki krema parçasını siliyorum. "Asıl şarkıyı biliyorsun, değil mi?"

Alınmış gibi yapıp elini göğsüne götürüyor. "Doğduğun günden beri yanlış söylüyorum, tatlı şey. Şimdi de değiştirecek değilim. Ben çok yaşıyım. Yolumda ilerliyorum."

Ağzıma bir parça çikolatalı kek tıktırıyorum. "Otuz dokuz yaşındasın. Yaşlı değilsin. Şimdi bu canavarlığı yememe yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Benim kaba kıcımın aksine çatalını salladı ve bir ısırık aldı. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Göğsümdeki mutluluk hissi tüm bedenime yayılıyor ve gülümsüyorum. "Seni seviyorum anne."

Ben kelimeleri söyledikçe mutfak kararıyor. Bulanıklaşıyor. Gri tonlara gömülüyor.

Kek kendi içinde kıvrılıyor, küfleniyor, küçük siyah mantarlar filizleniyor ve çürüyerek tezgâha yayılıyor. Ellerine dokunuyor, tenini küfe çeviriyor. Gülümsüyor ve gözleri tekrar kafasının içine gömülüyor.

", bebeğim?"

Çılgılık atıyorum ve kafası yarıyor, Wayne'i ortaya çıkarmak için bir kostüm gibi soyuluyor.

Bakıyorum.

Hep bakıyorum.

Yatağında doğruldum, nefes nefese kaldım. Yumruklarım yorganıma dolanıyor ve neredeyse kumaşı yırtıp tüyleri ortaya çıkarıyorum. Gözlerimi ne kadar sıkı kapatırsam kapatayım, o hâlâ orada. Rüyamdaki kadın.

Onu sayısız anıya karışmış olarak görüyorum. Sokağa çıkma yasağını çiğnediğim için bana bağıırıyordu. Softbol maçlarımda tezahürat yapıyor. Mezuniyet balosu için saçımı yapması. Araba kullanmak ya da aynı ay içinde kaybettiğim iki telefon için benimle kavga etmesi. Mutfağı darmadağın edip evi yanık tereyağı ve tavuk kokusuyla doldurduktan sonra oturma odasının zemininde yediğimiz Tayland yemeği sipariş etmek. Onunla birlikte tüm hayatımı görüyorum, diğer insanlarla ve henüz tam olarak ulaşamadığım yerlerle bağlantı kurarken kenarları bulanık, ama o gün gibi açık. Ve onu zihnimde bu kadar net görmek gözlerimi yaşartıyor. Sanki içimin en derinlerinden geliyormuş gibi hissettiren yağlı, sıcak gözyaşları.

Yarı keder, yarı korku olan acı dolu, inatçı gözyaşları. Çünkü artık son derece önemli iki şey biliyorum.

Annem ölmedi. Ve

Wayne bana yalan

söyledi.

Ölmediyse neden bana öldüğünü söylesin ki? Wayne'in fotoğrafındaki sarışın kim? Annem olmadığını bildiği halde neden bana annem olduğunu söyledi? Onu hatırlıyormuş gibi yaptığımda yüzündeki sevinçli düşünüyorum. Ona bir *yalanı* hatırladığımı söyledim ve o da *sevinçle* tepki verdi. Neden? Neden hayatımı yanlış hatırlamamı istiyor?

Ve belki de en endişe verici soru: Eğer annem hakkında yalan söylüyorsa, başka ne hakkında yalan söylüyor?

Rüyamdaki toplantıyı hayal ediyorum. Gerçekten evde eğitim mi alıyordum? Bu bir birinci sınıf anısı mıydı ve ben sadece kendimi spor salonunun yanlış tarafında mı hayal ettim? Yoksa gerçekten de lise son sınıf öğrencisiyim ve Wayne bunu bilmemi istemiyor mu?

Tekrar ediyorum, devlet okuluna gidip gitmemem neden önemli olsun ki?

Şimşek gibi çakan bir fikir, Endişelenme posterine gözümü dikip bakmama neden oluyor. Ya bu bir velayet durumuysa? Başka ebeveyn yok, evde eğitim, ıssız bir yerde kalmamızı gerektiren tadilatlar

-Tüm bu detaylar beni diğer insanlardan uzak tutuyor. Wayne mahkemeyi kaybetti ve beni aldı mı? Beni annemden uzaklaştırdı mı?

Peki bunların benim bir çukurda uyanmamla ne alakası var?

Hafızamı kaybetmeme mi?

Son dört buçuk günün tüm kötü hisleri, nefes alan canlı canavarlar gibi üzerime geliyor, "sana söylemiştim" ve "beni dinlemeliydin" diye fısıldıyor. Şakaklarımda zonklayan bir ağrı var. Gözyaşlarından mı, panikten mi yoksa adrenalinden mi bilmiyorum ama acıyor.

Doğruluyorum, gözyaşlarımı yüzümden siliyorum ve ciğerlerime hava girip çıkmaya zorluyorum. Paniğe karşı savaşıyorum, böylece bunu çözebilirim. Gerçeklere odaklanmalıyım. En kolay olanla başlıyorum.

Gerçek: Wayne annem hakkında yalan söyledi.

Bunu gizlemenin bir yolu yok. Direkt yalan söyledi. O bir hemşire. Evde oturan bir anne olduğunu söyledi. Yanlış kariyer.

Yanlış yüz. Bana onun öldüğünü söyledi ve ben bunun doğru olmadığını iliklerime kadar hissediyorum. Peki neden yalan söyledi? Onu görmek istemeyeyim diye mi?

Gerçek: Çilek alerjimi unuttu.

Kendi karısının neye benzediğini unuttuğunu da eklediğimde, söylediği her şeyi sorgulatan basit bir hata. Uzak bir baba mı? Bir süredir ortalarda yok muydu? Beni onu cezalandırmak için mi kaçırdı ve bu arada alerji geliştirdiğimi bilmiyor muydu?

Gerçek: Evden çıkmaktan nefret eden, evde eğitim görmüş bir ev kuşu olduğumu söyledi.

Sanırım ben bir sporcuyum. Sadece bu da değil, dikkatleri üzerine çekmeyi başaran rekabetçi bir atlet olduğumu düşünüyorum. Ben moral mitinglerinin ve okul ruhunun aşığıyım. Hafızamdaki boşluklar okul, arkadaşlar, kahkaha ve eğlence ile doluyor. Kanepede Netflix ve mutfak masasında derslerle değil. Evde eğitim, neden gerçek bir okula geri gizlemek için mi? Annem beni bulamasın diye mi?

Gerçek: Kim olduğuma dair belgeli kanıtı var.

Doğum belgem ondaydı. Sosyal Güvenlik kartım. Eski kimliğim. Küçüklüğümden bugüne kadar olan fotoğraflar. Velayeti kaybetmek, onunla birlikte çektiğimiz tüm fotoğrafların neden daha eski, yenilerinin ise sadece bana ait olduğunu açıklayabilir. Ama geri kalanı duruyor.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Tahmin yürütüyorum ve bunların hiçbirini beni gerçek cevaplara yaklaştırmıyor. Aklıma başka görüntüler de geliyor. Wayne'in karakoldaki paniklemiş ifadesi. İlk gece banyo kapısının arkasındaki temiz kıyafetler. İyileşmem için gereken her şeye sahip olduğumdan emin olmak için aldığı devasa ilk yardım malzemeleri çantası. Sabırla alışveriş yapmama izin vermesi ve bana tarçınlı rulo sipariş ederken yüzündeki gülümseme. Film seçimlerimle dalga geçmesi. Bana battaniye getirmesi. Başka bir tepki verdiğimi gördüğünde eczaneye doğru son sürat koşması. Hafızamı geri kazanacağıma dair bana her güvence verdiğinde gözlerindeki sevgi.

Bana sesini yükseltmedi. Bir kere bile. Aslında, düpedüz nazik ve istediğim her şeyi ve daha fazlasını verdi.

Beni rahat ettirmek için elinden geleni yaptı. Bazen çok fazla endişelendi ama yine de endişelendi. Önemseyen bir ebeveyn gibi.

Son birkaç günün özenli babasını, beni kaçırap kafamı yalanlarla dolduracak türden bir adamla bağdaştıramıyorum. İyi insanlar gençleri kaçırmaz, kendi çocuklarını bile. Peki neler oluyor?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, avuçlarımın topuklarını morluklarım itiraz edene kadar onlara bastırıyorum. Saçmalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hangisi daha olası? Beyin sarsıntısı geçiren ve rüyalara çok fazla önem veren kafası karışık bir genç olmam mı... yoksa kaçırılmış olmam ve bir sosyopat tarafından sahte anılarla kaşıklı besleniyor olmam mı? Söylediği her şey birbiriyle çelişen rüyalar *hariç*. Zaten yarı kabus olan rüyalar. Peki bunların gerçek olduğunu kim söyleyebilir?

Ayrıca, beyin sarsıntımı teşhis edenler sağlık görevlileriydi. Bir araba kazası geçirmiş olabileceğimi söyleyenler de onlardı. Bu Wayne'den gelmedi; sadece karakolda doğruladı.

Wayne'in benim için yaptığı onca şeyden sonra, birkaç tanıma anının bu hayatımızı rayından çıkarmasına izin vermek inanılmaz derecede adaletsiz hissettiriyor. Sırf kafam karışık diye Wayne'i korkunç, akla hayale gelmeyecek şeylerle suçlamaya gerçekten hazır mıyım?

Buna verecek bir cevabım yok. Hiçbiri için bir cevabım .

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Rüyalar muhtemelen saçmalıktı. Bir şeyler hatırlamaya o kadar hevesliydim ki muhtemelen her şeyi anı olarak nitelendirirdim. Dört gün önce kendi adımları bile hatırlayamayacak kadar anlamsız bir şekilde vurulduğum gerçeği, beynimin sağladığı herhangi bir şeye inanmayı zorlaştırıyor. Yarın uyandığımda o sarışın kadının kim olduğunu tam olarak bilebilirim ve tüm bunlar çok daha anlamlı hale gelebilir.

Gerçek şu ki, gerçekten zor bir hafta geçiriyorum ve bu hafıza bulmacası düşündüğümünden daha zorlayıcı olduğunu kanıtlıyor. Bu dünyanın sonunun geldiği anlamına gelmez. Ve eğer öyleyse...

Masanın ucuna bakıyorum. Memur Bowman'ın kartviziti ay ışığında parlıyor.

Yalnız değilim.

Her şey yolunda. Her şey-

Oturma odasındaki ağır ayak sesleri dikkatimi kapıma çekiyor. Saat neredeyse sabahın dördü. Wayne neden hâlâ uyanık?

Ayak sesleri odamın dışında kesiliyor ve battaniyenin altına girip yüzümü yorganımla örtüyorum. İstediğim son şey, tüm bunları karmaşanın merkezindeki adamla tartışmak. Eğer yalan söylüyorsa, konuşmanın bir faydası olmaz. Ve eğer yalan söylemiyorsa, bu onu her şeyden daha çok incitecek. Ki bu da istediğim son şey.

Nefesimi yavaşlatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Kapım gıcırdayarak açılıyor. Metal menteşeler, kapı tokmağı duvara vurana kadar vınıyor. Bu küçük seslerin omurgamdan aşağı gönderdiği endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Oda sessizleşiyor.

Birkaç kalp atışı daha ve hafif adımlar atan ağır botların yumuşak güm *güm* seslerini duyuyorum.

Otururken yatağın ayağı ağırlığının altında gıcırıyor.

Damarlarım boynumdaki deriden dışarı fırlamak üzere. Ne halt ediyor bu?

Konuşmuyor. Hareket etmiyor. Orada sessizce oturuyor.

Uyurken beni izliyor mu? Uyanık olduğumu biliyor mu? Gecenin bir yarısı neden yatağımda oturuyor?

Nabzım çok yüksek. Eminim duyabilir. Nefes almıyorum. Hareket etmiyorum. Panik beni kavırıyor. Üstünlük onda ve bu kulübede benimle birlikte hangi Wayne'in olduğunu bilmiyorum - özenli baba mı yoksa kaçıran mı?

İnanılmaz derecede uzun bir süre sonra yatak tekrar gıcırdar. İç çekerek ayağa kalkıyor ve odadan çıkıyor. Yatak odamın kapısı tekrar kapanıyor ve birkaç uzun sessizlikten sonra gittiğinden emin olmak için yorganımın etrafına bakıyorum.

Oda boş.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum ve yatağın içinde eriyorum.

Bu da neydi böyle?

OceanofPDF.com

SEKİZ

MARY

5. GÜN

Ne zaman tekrar uykuya daldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir an duvara bakıp evin sessizliğini ve arada sırada uzaktan gelen çakal seslerini dinliyorum, sonra sırtüstü yatıp pencereden giren zayıf güneş ışığına göz kırpıyorum.

Saat neredeyse sabahın 10'u.

Başımı kaldırıp dışarı bakıyorum. Kalın bulutlar gökyüzünü kaplıyor. Bir fırtına yaklaşıyor olmalı.

Bakışlarım yatağın ayak ucuna düşüyor. İçimi bir endişe kaplıyor ve kollarımı kendime doluyorum. Dün gece çok garipti. Hatta ürkütücüydü. İstilacı mı hissettirdi? Kapıyı çalmadı. Uyanık olduğumu bildiğine dair herhangi bir işaret vermedi, yani... ne? Beni uyurken izlemek için odama mı geldi?

Burada olduğumuz her gece bunu yapıyor muydu?

Kaza onu için mi garip davranıyor? Her iki şekilde de, bu hoşuma gitmedi.

Dışarıdan gelen sesler dikkatimi çekiyor. Sanırım garaj yolundan geliyorlar.

Elime geçirdiğim ilk kıyafetin etiketlerini sökerek ikinci el mağaza çantasına uzanıyorum: Bir çift siyah tayt ve uzun bordo ekose düğmeli bluz. Uykuya daldığım siyah V yakasız tişörtün üzerine bunları giyiyorum ve kapımı dinliyorum. Oturma odasının diğer tarafı sessiz, ben de dışarı bakıyorum. Wayne burada değil.

Sürünerek ön kapıya doğru ilerliyorum, pencereden Wayne ve Memur Bowman'ı gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Bowman açık arabasının kapısında gülümseyerek duruyor. Wayne hemen yanında, elinde bir kağıt parçası tutuyor. Ön kapı hâlâ biraz açık, sesleri içeri giriyor.

"Minnettarım Bay Boone. Gerçekten minnettarım. Eğer bir şey duyarsanız ya da onu görürseniz, lütfen hemen broşürdeki numarayı arayın. Karısı anlaşılabilir bir şekilde üzgün ve biz bu olayın mutlu sonla bitmesini umuyoruz."

Wayne başını sallayarak el ilanını ona doğru uzatır. "Elbette. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Komşularla tanışmak bir yana, henüz eşyalarımızı yerleştirme fırsatımız bile olmadı."

"Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Mary'ye selamımı söyle, olur mu? Yakında onu tekrar kontrol etmeye geleceğim. Zaten muhtemelen arabası hakkında bir kez daha konuşmamız gerekecek. Ne arabanın ne de kaza yerinin izini bulamadık. Daha fazlasını hatırladığını ve bize bir yön gösterebileceğini umuyorum."

Wayne'in tereddütü o kadar kısa ki neredeyse kaçıracaktım. Ama orada. Sonra gülümsüyor ve adamın elini sıkıyor. "Bana uyar. İyi günler dilerim."

"Sen de. İrtibatta olacağız." Bowman tekrar aracına biner ve uzaklaşır.

Wayne'e neler olduğunu sormak için kapı koluna uzanmaya başlıyorum ama yüzü değişiyor. Rahat gülümsemesi kayboluyor ve elindeki kâğıda bakarak öfkeleniyor. Kağıdı avuçlarının arasında bir top haline getiriyor ve öfkeyle eve doğru yürüyor.

Donup kalıyorum. Neden bilmiyorum ama öyle. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum. Bu kadar değil. Ve hepsi bir kağıt parçası yüzünden mi?

Dönüp odama koşuyorum. Paravan kapısının açıldığını duymadan yarım saniye önce kapım tıkırdayarak kapandı. Wayne mutfığa girdi.

Tavaların şangırtısını ve gaz ocağının *tık tık tık* sesini duyana kadar beni gizlice izlerken yakalayacağından ne kadar korktuğumu fark etmiyorum. Bir dakika sonra tavaya bir şey düşüyor ve cızırdıyor. Rezene sosisinin kokusu kapımın altından geliyor ve bunun tanıdık olması omuzlarımı rahatlatıyor.

Her şey *yolunda*.

Bunu kanıtlamak için kapıyı açtım ve hiçbir sorun yokmuş gibi mutfığa girdim. Sanki dün gece beni uyurken izlememiş gibi. İzlemiş olması umurumda değilmiş gibi.

Wayne bana gülümsüyor. Parlak, açık, mutlu bir gülümseme, dışarıdaki öfkeden kesinlikle eser yok. "Günaydın, güneşliğin. Seni yataktan kaldırmak için kahvaltıyı burnunun dibinde tutmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Bir an için ona göz kırpıyorum, duygularının tersine dönmesiyle sarsılıyorum, ama adaya oturuyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Evet, bunun için üzgünüm. Uykuya dalmakta zorlandım. Bu kadar geç uyumak istememiştim."

Spatulayı bana doğru sallıyor. "Bunun için endişelenme. Uzun birkaç gün oldu. Biraz fazla uyumak dünyanın en kötü şeyi değil. İyileştikten sonra tembelliği alışkanlık getirmeyeceğiz. Ne de olsa boş durmak ölüme giden kısa bir yoldur."

Ne? Ona bakıyorum ve omzunun üzerinden bana göz kırpıyor.

Oh. Bu bir şaka mıydı? Hayatımdaki her şey boş gibi görünüyor, bu yüzden bu Allah'ın belası kulübede yapacak başka bir şey yokken uyuduğum için beni pek yargılayamaz.

Yanıt vermediğimde, "Sevdiğin sosislerden daha fazla yapıyorum," diyor.

Tekrar gülümsemeye çalışıyorum. "Biliyorum. Odamdan kokusunu aldım."

Tekrar sobaya dönüyor ve benim gözlerim kapıya kayıyor. Ya da daha doğrusu kapının ardındaki boş araba yoluna. Ayağım taburenin küçük basamağında zıplıyor. "Şey... biraz önce garaj yolunda birinin sesini mi duydum?" diye sordum. Yavaşça, dikkatlice.

Onu test ettiğimi biliyorum ama ne gördüğümü bilmemesi garip bir şekilde önemli gibi geliyor. Eğer Bowman olduğunu söyler, bana broşürü gösterir ve ne olduğunu anlatırsa, hiçbir şeyim kalmaz. Aşırı tepki vermeyi bırakabilirim ve

-

"Oh, o mu?" diyor bir sosis köftesini çevirirken. "Okul bağış kampanyası için kurabiye hamuru satmaya çalışan bir minibüs annesiydi. Ona ihtiyacımız olmadığını, yakında buradan gideceğimizi söyledim."

Yalan balyoz gibi çarpıyor. Dönüyor ve yüzüme karşı yalan söylerken bana gülümsüyor. Vücudumdaki her molekül alarm verirken gülümsememi korumaya çalışıyorum.

Neden yalan söylüyor? Neden Bowman'ın ziyaretini bilmemi istemiyor?

Keşke dışarı çıksaydım. Keşke Memur Bowman beni görseydi ve konuşmaya başlasaydık. Keşke kapıyı dinlemeseydim ve gitmesine izin vermeseydim.

Dalmış olmalıyım çünkü önüme bir tabak dolusu sosis, çırpılmış yumurta ve bir çatal koydu. Yumurtalara bir an için göz kırpıyorum ve paniklemiş sesinin üç gün öncesinden bana geri döndüğünü duyuyorum. *"Kahvaltıyı otomatik pilotta hazırladım. Yumurtalar benim içindi, onları yiyemeyeceğini hatırlamayacağın aklımın ucundan bile geçmedi..."*

Bir sosise saplıyorum, çatalım tabağı sıyrana kadar zihnimdeki tüm düşünceler bir endişe kasırgası gibi dönüyor. Her şeyi içime çektim.

Wayne adanın diğer tarafında duruyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Aç mısın?"

"Evet. Sanırım öyleydim."

Kendi kahvaltısını bitirmeden benim tabağımı alıyor ve sosis tavasıyla birlikte lavaboya koyuyor. Adaya geri döndüğünde yemeğine dokunmuyor. "Çok güzel haberlerim var."

Bana bir kez olsun doğruyu söyleyecek misin? "Öyle mi?"

"Bu sabah müteahhitten bir telefon aldım. Öğleden sonra döşemeleri bitireceklerini söyledi. Sadece temizlik yapıyorlar ama öğlene kadar hiç orada olmamışlar gibi görünecek."

Ona bakıyorum.

Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki öne doğru eğildi. "Eve gidebiliriz."

Bir korku dalgası beni neredeyse taburemden düşürüyordu. En başta bizi kulübeye zeminler getirdi. Ve şimdi döşemeler bitti. Bu da gitmek istediği anlamına geliyor.

Beklediğim an geldi. Bu izole cehennem çukurundan çıkıp insanların arasına karışacağım. Gerçek evime. Hafızam için bu kulübeden daha iyi olabilecek yerler. Mutlu olmalıyım, ama tek hissettiğim ezici bir panik.

Ya başka tür bir izolasyona doğru gidiyorsak? Evde eğitim görüyorum, bu yüzden uzun süre kimseyi görmeyebilirim. En azından burada, Memur Bowman beni nerede bulacağını biliyor. Beni eve götürdüğünde hatırladığım hiç kimse nerede olduğumu bilmeyecek.

Wayne izin sürece.

Parmaklarımın uçları soğuyor. Gözlerinin yüzümde olduğunun farkındayım, bu yüzden sırtıyorum. Olmamı beklediği mutlu, kayıtsız kızı gibi. Mary eve gideceği için heyecanlanırdı. "Bu harika bir haber."

O da gülümsüyor. "Heyecanlanacağınızı biliyordum. Birazdan toparlanıp yola çıkabiliriz. Saat on birde yola çıkabilirsek öğleden sonraki trafiğin bir kısmını atlatabiliriz."

Bir saatten az kaldı.

Gülümsememi koruyorum ama içimden Memur Bowman'ın geri gelip beni kontrol edeceğine dair söz verdiğini duyuyorum. Wayne gülümsüyor ve kabul ediyor. Sanki burada olacaktınız gibi. Garaj yolu ile ev arasında bir telefon almamıştı, yani müteahhitler onu verandadan arayıp haberi vermemişlerdi. Yakında ayrılacağımızı biliyor olmalıydı ama Memur Bowman'a bir şey söylemedi.

Ayrıca, bütün bir evin zeminini ve mutfak dolaplarını beş gün içinde nasıl değiştirdiler?

Burada bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor.

"Mary? Ne diyorsun? Çıkmak ister misin?"

Hayır.

"Tabii, evet. Bana uyar." Kötü hisler içinde boğulmuyormuşum gibi davranabilmek için kendi kafamın içinden çıkmaya çalışıyorum.

Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Eve gidiyoruz. Sorun yok.

Tezgâhtaki diğer tabakları topluyor ve kahvesini bitirip fincanı lavaboya koyuyor. "Neden odadaki eşyalarını hazırlayıp yola çıkmıyoruz? Bulaşıklarla işim biter bitmez sana bir kutu getireceğim."

Başımı sallıyorum ve adadan kalkarken bakışlarım şöminenin yanındaki, son birkaç günün yakılabilir malzemelerinin biriktiği sepete takılıyor. Donmuş sosis kutuları. Kağıt havlu ruloları. Bir yumurta kartonu. Çeşitli diğer karton yiyecek kutuları.

En üstte de buruşturulmuş beyaz bir kağıt parçası.

Arkamı dönüyorum. "Aslında, eve gitmek için toparlanıp hazırlandığına göre, bugün yeterince işin var. Bırak bulaşıkları ben yıkayayım."

Başını yana eğiyor. "Çok düşüncelisin Mary. Teşekkür ederim."

Lavaboda onun yerini alıyorum ve o da doğruca ön kapıya yöneliyor. "Senin için bir kutu getireyim. Yüklemek çok uzun sürmez. Senin küçük dolambaçlı yolun sayesinde az eşya topladık."

Göz kırpıyor. İrkilmemeye çalışıyorum.

Çizmelerinin altındaki çakılların çıtırdadığını duyar duymaz yanık yığınınâ kâğıt parçasını kapıyorum. Onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor, çünkü bunun minivanlarla ya da bağış kampanyalarıyla bir ilgisi olmadığı kesin. Onu sütyenimin içine sokuyorum ve lavaboya koşup elimden geldiğince hızlı bir şekilde her şeyi yıkıyorum. Ben sosis tavasını durularken Wayne yeniden ortaya çıkıyor ve bana mikrodalga fırın büyüklüğünde bir kutu uzatıyor. "Bu mükemmel olur. Fazla yiyeceğin yok."

Ellerimi kurulayıp mırıldanarak teşekkür ederek doğruca odama götürüyorum ama aklım göğsüme bastıran cızırtılı kâğıtta. Memur Bowman'ın ziyaretinin gizemi tam anlamıyla beni kaşındırıyor. Kutuyu yatağın üzerine bırakıyorum, büyükannemin tüm aldıklarını içine atıyorum ve sonra dinliyorum. Odasında bir şeyleri kaydirdiğini duydum. Dolaptaki askılar olabilir mi? Kapımı tekmeleyerek yarıya kadar kapatıyorum, battaniyemin üzerinde düzleştirirken kağıdı kutunun arkasına saklıyorum.

Ben Hooper'ın nazik, komşu yüzü büyük kırmızı harflerle bana bakıyor.

KAYIP.

Komşu yaşlı adam için "Beni gördünüz mü?" tarzı bir ilan. İsim. Doğum tarihi. Boy, kilo, göz rengi. Ve en son ne zaman görüldüğü. Öğleden sonra yürüyüşünde. İki gün önce.

Nefesim çok hızlı geliyor. Ciğerlerime tıslayarak girip çıkıyor.

Bowman'ı garaj yolunda görüyorum, Wayne'e *onu* görürse aramasını söylüyor.

Komşumuzdan bahsediyordu. Nefes
al. Nefes. Nefes. Nefes. Nefes.

Wayne'in yardımcı olamadığı için özür dilediğini duyuyorum. Çünkü bırakın komşularla tanışmayı, eşyalarımızı yerleştirmeye bile fırsatımız olmadı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Garaj yolunda bana bakarken gülümseyen Ben'in yüzünü görüyorum.
Sende bir şeyler çok tanıdık geliyor. Ne olduğunu anlayamıyorum.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes.

Nefes. Wayne diyor ki, "*O suratlardan birine sahip.*

Ve sonra hiç nefes alamıyorum.

Tatlı, yaşlı bir adam bizi yolun kenarında karşılıyor, beni tanımaya çalışır gibi bana bakıyor ve sonra eve varamadan ortadan kayboluyor? El ilanında öğleden sonra yürüyüşünde kaybolduğu yazıyordu, gecenin ilerleyen saatlerinde değil. Yürüyüş sırasında. Yani bizimle konuşması ile yandaki evine dönmesi arasında kayboldu.

Wayne bir kez daha yalan söyledi. Ve hemen ayrılma planları yaptı.

Bowman'ın gitmesine izin vermemeliydim. Otomatik olarak komodinime dönüp kartvizitini aradım. Kartvizit yoktu.

Belki *de* her şey yolunda
değildir. Belki de hiç olmadı.

NINETEEN

DREW

Karakolun kapıları arkamdan bir tokmağın kesinliğiyle kapanıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Şerif Roane camın arkasından bana bakıyor. Ona parmağımı gösterdim ve bastım gittim.

Bunu Lola'ya nasıl yapabildi? Onu nasıl böyle tehlikeye atabilir? Kanıtlar onun hayatta olduğunu gösteriyorsa ne çaldığım kimin umurunda? Ayrıca, yirmi dört saat önce Waybrooke'ta olsaydı ve ben de burada olsaydım, bu benim adımları temizlemeyi çıkarmaz mıydı? Roane son şüphelisinin ben olduğumu söyledi ama bu kayıt bunun doğru olmadığını kanıtlamaz mı?

Waybrooke'tan gelen aramayı sen de yapmış olabilirsin.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu kadar kolay görmezden gelebilmesinin sebebi bu. Roane hiçbir zaman ciddi bir suçlu araştırmak istemedi; bir kaçağı bulmak istedi ve bu işe yaramayınca doğrudan "erkek arkadaşı kilitlemeye" gitti. Bu kayıt onun anlatısına uymuyor.

Yani biri takip ettiğinde çok geç olacak. Bunun olmasına izin veremem.

El ilanımı düzeltmek ve telefonumu kontrol etmek için köşede duruyorum. Saat neredeyse bir. Max birazdan beni için okuldan ayrılacak, ama düşünemiyorum

Başarısızlığın ağırlığı üzerimdeyken bir sonraki adımı düşünmeye başladım.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Kayıt konusunda hata yapmadan önce onu yakalamıştım. Belki de USB'yi isimsiz olarak istasyonun posta kutusuna bırakmalıydım. Belki o zaman harekete geçerlerdi. Ya da belki Autumn'a vermeliydim. Bilgi ondan gelseydi belki inanırdı. Döndüm ve dur işaretine tekme attım.

Boş ver onu, Roane takip etmeyecekse başkası etmeli. Belki üç kişi.

Yeni keşfettiğim kararlılıkla kaldırımdan aşağı inmeye başladım. Okul görünene kadar son beş bloğu koşarak geçiyorum. Otoparka ulaştığımda binadan çıkan Max'i görüyorum. Tişörtünün floresan sarısını gözden kaçırmak imkânsız. Baş eğik, elinde telefon. Cebimden telefonumu alabilmek için yavaşça yürüyorum ve eminim ki bir mesaj geliyor.

Selam dostum. Yola çıkıyorum.

Yukarı bak.

Max beni fark etmeden önce yarım saniye gözlerini kısarak ekrana bakıyor. Ellerini havaya kaldırdı. "Buraya nasıl geldin?" diye bağıyor aramızdaki arabaların üzerinden.

Sorusunu duymazdan geliyorum ve onunla Liberty'nin kaputunun yanında buluşuyorum, nefesim kesiliyor. "Autumn nerede? Bir şey buldum."

Max hiçbir soru sormuyor, sadece geri dönüyor ve okulun kapısına doğru hızla yürüyor. "Belki hâlâ kafeteryadadır," diyor omzunun üzerinden.

İşte oraya gidiyoruz. Koridorlar çocuklarla dolu. Gözlerini üzerimde hissediyorum. Bakışlar. İki kez bakıyorlar. Laboratuvar projelerinde birlikte çalıştığım insanlar, eski takım arkadaşlarım, eski arkadaş gruplarımızın üyeleri, ben yanlarından geçerken durup bana bakıyorlar. Bugün, görmezden gelmek daha kolay. Bugün Lola'yı bulacağım ve her şey normale dönecek.

Okulun diğerk tarafına doğru ilerlerken uzun mavi dolapların ve açık sınıf kapılarının yanından geçiyoruz. Kafeteryanın çift kapısına ulaşıyoruz. Her kapının yanında iki büyük pencere var. Max ilkinin önünde duruyor ve burnunu kareli güvenlik camına dayıyor.

"Sanırım onu arkada görüyorum," diyor.

Tabii ki Autumn'un kızıl saçları gözüme çarpıyor. Üzerinde büyük boy beyaz bir kazak var ve pek uyumamış gibi görünüyor.

Çöpünü toplayıp arkasındaki çöp kutusuna atıyor, sonra da bir sonraki derslerine gitmek için ayrılan çocukların arasına karışıyor. Kapıdan yaklaşık yirmi metre uzaktayken bizi fark ediyor ve kaşları havaya kalkıyor. Kulağından kablosuz bir kulaklık çıkarıyor ve daha fazla kayıt dinleyip dinlemediğini merak ediyorum.

O kapıdan çıktığında bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve başımı arkamızdaki koridora doğru sallıyorum. Burası kendimize saklamak istediğimiz şeyleri konuşabileceğimiz bir yer değil. Bulabildiğimiz ilk boş sınıfa giriyoruz ve burası Tarih 12 odası oluyor. Bay Moore bu saatte öğle yemeğinde olmalı.

Gözlerim yine Lola'nın boş masasına gidiyor.

" oluyor?" Sonbahar yarı konuşarak, yarı fısıldayarak soruyor.

Buruşturulmuş broşürü ön sıradaki öğrenci masalarından birine koyuyorum ve telefonumu üzerine yerleştiriyorum. "Bir tanık buldum."

Bana göz kırpmıyorlar ve Max'in ağzı açık kalıyor. Meredith Hoyt'un kaydını oynatıyorum. Ceketten bahsettiğinde ikisi de neredeyse senkronize bir şekilde yaklaşıyorlar.

Bittiğinde, elimdeki ilana dokunuyorum. "Lola'nın tarifine tam olarak uyan bir kız -kısa kahverengi saçlı, yeşil gözlü, çiçekli ceketli- dün bir lokantada görüldü."

Max elleriyle yüzünü ovalıyor. "Lanet olsun, Drew. Yani... Uzun zaman oldu ve düşünmeye başladım..."

O ölmüştü. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sanki bunu düşünmüş olmaktan utanıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. "Sanırım herkes düşündü," diyorum, onu rahat bırakarak. Autumn gözlerini Lola'nın resminden ayırmıyor. Dehşete düşmüş görünüyor. "Bu ne anlama geliyor? Yaşlı bir adamla mı birlikte? Neden? O da mı Tehlike mi?"

Birinin onu zorla tuttuğunu düşünerek midem bulanıyor. "Lola telefonu olmadan, kimseye haber vermeden öylece çekip gitmez."

"Peki şimdi ne olacak? Bunu babama götüreceğiz, değil mi?" diyor, bileğindeki lastikle gür saçlarını at kuyruğu yapıyor.

Çenemden öfkeli bir seğirme geçiyor. "Hayır, ben zaten karakola gittim. Bu konuda hiçbir şey duymak istemedi. Kayıtları çaldığımı anladığı anda beni kovdu. Her şeyi uydurduğumu, kışımı kurtarmaya çalıştığımı düşünüyor."

"Ne oluyor lan?" Max bağılıyor, sonra arkasından artık boş olan koridora bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Bunu neden yaptın ki? Ofisinden çaldığın bilgileri ona vermek sana sadece daha fazla bela getirir."

Omuz silkiyorum. "Bunun daha büyük bir suç olmasını istemiyor. Aslında '*Ted Bundy*'yi aramıyoruz' falan dedi."

"İstasyondan biri yakında kasetleri dinleyecektir, değil mi?" Max soruyor. "Onların kendi kopyaları var. Bunu duyacaklar ve onun peşine düşecekler, değil mi?"

Autumn'a bakıyorum. Gözlerindeki kasvetli bakış göğsümdeki duyguyla eşleşiyor. İkimiz de başka tarafa bakıyoruz.

"O zamana kadar çok geç olabilir," diyorum. "Bu adamın kim olduğu, onunla ne yaptığı ya da bölgede ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yani bunca zaman sonra hâlâ Oregon'da olması bir mucize ama bu orada kalacakları anlamına gelmez. Özellikle de birinin onu gördüğünü düşünürse. Ve eğer şerif beni tutuklarsa, kimse bu kayıtları dinlemeyecek."

"Kahretsin," diyor Max. "Peki ne yapacağız? Avukatını mı arayacağız? Medyayı mı arayalım? Şerifin kafasının üstüne mi çıkalım? Yani, şimdi ne seçeneğimiz var?"

Roane'un nesi var?"

"Karışıklık istemiyor. Bir gençlik aşkının trajik bir hal alması, kaçırılmasından daha kolay."

"Ama öyle oldu," diyor Max öfkeyle. Aynı anda hem hiçbir şeye hem de her şeye kaşlarını çatıyor. "Bu saçmalık. Lola'yı savunmasız bırakıyor çünkü o... ne? İşini yapamayacak kadar tembel olduğu için mi? Siktir et o adamı."

Autumn irkilir ve masadan bir adım geri çekilir.

Ona doğru uzandım. "Özür dilerim. Biliyorum o senin baban ve-"

Bir elini kaldırdı. "Yapma. Özür dilememelisin. Lola'yı bulmak için elinden geleni yapmadığına inanamıyorum. Onu bebekliğinden beri tanıyor. Bayan Scott'la birlikte bu okula gitmişler. Arkadaşının kızının, *benim* en iyi arkadaşımın, bir yabancıyla birlikte olduğunu duyunca Waybrooke'a bizzat gitmesi gerekirdi. Bu kasette potansiyel bir görgü tanığı var ve bu seninle ilgili elindeki her şeyden daha önemli. Sahte olduğunu düşünse bile, yine de emin olmalı."

"İşte bu yüzden Waybrooke'a gitmemiz gerekiyor,"
diyorum. "*Ne?*" dediler aynı anda.

Sonbahar'a dönüyorum. "Eğer baban Waybrooke'a gitmeyecekse, bizim gitmemiz gerek. Lola'nın gri bir minibüste yaşlı bir adamla birlikte olduğunu biliyoruz. Bu lokantaya gittiğini de biliyoruz. Gidip onları birlikte çıkarken gören başka biri var mı bakalım. Eğer bilgi toplarsak, sonunda o kadar çok kanıtımız olacak ki polis artık bizi bir kenara atamayacak."

"İşte şimdi konuşmaya başladık," diyor Max omzuma vurarak. "Elini zorla."

"Şimdi gidebiliriz. Birkaç saat içinde orada oluruz,"
diyorum. "Ben sürerim."

Autumn ellerini önünde kavuşturmuş, Lola'nın fotoğrafına tekrar bakıyor. Tek kelime bile etmiyor.

"Ne?"

"Böyle bir şeyi kendimiz nasıl yapabiliriz ki? Neden birileri bizimle konuşsun ki? Peki ya okul ne olacak? Gün ortasında çıkamayız. Başımız belaya girer. Zaten derse geç kaldım. Ve bunun o olduğunu kim söyleyebilir? Bir sürü insanın kot ceketı var..."

Yüzümdeki güvensizliği görmüş olmalı ki susuyor. Gitmemek için konuşmaya mı çalışıyor yoksa Lola'nın bir yabancı tarafından kaçırılması fikri onu o kadar korkuttu ki eve gidip vegan pepperonisiyle saklanmak mı istiyor bilmiyorum ama bunun için vaktimiz yok.

"En iyi arkadaşının kaybolmasıyla ilgili bir ipucu bulmuş olabilirim ve sen devamlılık kaygısı mı taşıyorsun? Bu çiçekli, pembe altın ceketlerden insanlar için kaç tane yaptın, Autumn?" Parmağımı ilana doğru uzatarak soruyorum. "Gelmek istemiyorsan, gelme. Buna mecbur değilsin. Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım. Ama burada oturup bana bunun bir ipucu olmadığını söyleme çünkü onu takip etmekten çok korkuyorsun."

Kısa bir an için benimle dövüşmeye hazır görünüyor. Ona korkak dediğim için mi yoksa hatalı olmaktan nefret ettiği için mi bilmiyorum ama her iki durumda da o cevap verecek kadar düşüncelerini toparlayamadan sınıftan çıkıp otoparka doğru ilerliyorum.

Ben koridorun sonuna varmadan Max'in uzun bacakları bana yetişiyor. "Bilgin olsun, benim açımdan korku yok. Gerekirse Ted Bundy'nin suratına yumruk atarım."

Baş ağrımı tekrar bastırıyorum. "Başlama, Max. Bir seri katilin peşinde değiliz, polisleri yerimize geçmeye zorlayana kadar bilgi topluyoruz. Bu kadar. Yumruklama olmayacak."

"İyi. Peki ya Roane? Kasabadan ayrıldığınızda çok kızacak, değil mi?"

"Muhtemelen, ama şansımız yaver giderse kimse gittiğimizi anlamadan Waybrooke'a varıp geri döneriz," diyorum.

Kapılardan geçip otoparka doğru ilerlerken saatimi kontrol ediyorum. Saat neredeyse 1:30. Uyumayalı günler olmuş gibi geliyor.

Max Liberty'nin kilidini açıyor ve sürücü koltuğuna atlayıp arabayı çalıştırıyor. Hoparlörlerden bir Post Malone şarkısının kalıntıları yükseliyor ve ben arabaya binerken o radyoyu kısmak için uğraşıyor. "Benim hatam," dedi.

"Dur bakalım, seni sofu pislik!"

Autumn kızarmış ve öfkeli bir şekilde bize doğru koşuyor. Kollarımı kavuşturdum ve koltuğumda geriye yaslandım.

Birkaç adım durur. "Ben de geliyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Okul ne olacak? Günün ortasında çekip gidersen mükemmel devamsızlığını mahvedeceksin. Korkunç."

"Kapa çeneni. Açıkça çıldırıyordum. Bu konuda pislik yapmana gerek yok."

Evet. Muhtemelen yapmamıştır.

Omuz silkiyorum. "Tamam. Ama biz gittikten sonra kaçamazsın. Ya yüzde yüz içeride olacaksın ya da burada kalacaksın. Lola'nın nerede olduğunu bulma şansımız varsa, korkacak ya da geri dönecek vaktimiz yok. Anlaştık mı?"

Elimi uzattım.

Autumn elimi sıkıca kavriyor ve sallıyor. "Anlaştık. Hadi gidip Lola'yı bulalım."

Max sürücü koltuğundan eğilir. "Atlayın ezikler, hafiyelik yapmaya gidiyoruz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, gerçekten," diyor eliyle okulu işaret ederek. "İçeri girin. Güvenlik görevlisi geliyor."

Dönüp bakıyoruz ve okulun güvenlik görevlisinin kafasını sallayarak otoparka doğru yürüdüğünü görüyoruz.

Kapımı kapattım, Autumn arkaya doluştu, kendini tekrar orta koltuğa bağladı ve Max park yerinden geri geri çıktı. Arka camdan dışarı bakıyorum ve güvenlik görevlisinin okulun içinde kaybolduğunu görüyorum. Belki de kaçışımızı ofis personeline bildirecek kadar umursamıyordur, ama son zamanlardaki sicilimi düşünürsek... bu pek olası değil.

"Ön büroya kampüsten ayrıldığımızı söylerse telefonlarımız patlamaya başlayacak," diye mırıldanıyorum, daha kolay görmezden için benimkini sessize alıyorum.

Autumn ayakkabısının bağını bağlamak için ayağını orta konsola dayıyor. "Kimin umurunda. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Mesela şimdi ne yapmamız gerektiği gibi."

Max ana caddeye dönüyor ve hepimiz otoyola çıkarken önünden geçtiğimiz polis karakoluna bakıyoruz. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağını indiriyor ve iki ön koltuk arasındaki boşluğa doğru eğiliyor. "Waybrooke'a vardığımızda ne yapacağız? Lokantaya gidip etrafa mı soracağız? Ya kimse Lola'yı hatırlamazsa? O zaman ne olacak?"

Bu soruların hiçbirine bir cevabım yok ve Max'in yola odaklanması bana onun da bir fikri olmadığını söylüyor.

"Plan nedir, özellikle?" diye devam ediyor. "Çünkü şehre girsek ve ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz olmazsa-"

Hayal kırıklığı elimi yumruk yapıyor. "Bilmiyorum! Tamam mı? Yarım saattir bu planı tasarlıyorum. Sadece en son görüldüğü yere gitmek istiyorum. Bunun ötesinde ne yapacağımı bilmiyorum. Belki onları bekleyen kişi bugün çalışıyor olur ve oradan devam edebiliriz."

Autumn arka koltuktan homurdanıyor. "Bu bir plan değil." "Daha iyi bir şey bulabileceğini sanmıyorum."

Elini iki koltuğun arasında açıyor. "Tamam, telefonunu ver."

Yan gözle bakıyorum. "Neden?"

"Daha iyi bir plan mı istiyorsun? Ver şu lanet telefonunu bana." Gözlerimi deviriyorum ama veriyorum.

Autumn bir dizinin üzerinde dengede tutuyor ve Max'in arka koltuğundaki dağınıklığı karıştırırken ihbar hattı kaydını oynatmaya basıyor. Bir kâğıt parçası ve bir keçeli kalemle doğruluyor ve diğer dizinin üzerinde düzeltiyor. Atılmış bir İspanyolca testine benziyor. Autumn Meredith'i karalıyor

Hoyt'un iletişim bilgilerini kaydın sonundan aldım ve telefonumu geri verdi.

"Orada ne yapıyorsun?" Max dikiz aynasından ona bakarak sorar.

"Şşşt," diyor parmağını kaldırarak. Telefonunu eline alıyor, numarasını altı-yedi yıldızla engelliyor ve sonra kadını arıyor. "Polis departmanından gelen aramalar her zaman Arayan Kimliği Yok olarak gelir."

Vay anasını. İhbar Hattı Meredith'i mi arıyor? Polis gibi mi davranıyor? Bu çok kötü bir fikir.

"Bunu yapabilir mi?" Max fısıldar.

"Polis memuru kılığına girdiğimiz için tutuklanacağız," diye mırıldanıyorum yüzümü kapatarak.

Arabanın sessizliğinde, kadın telefonu açtığı anda duyuyorum.

"Alo?"

Autumn boğazını temizleyerek, "Merhaba, Bayan Hoyt? Ben Washington Şehri polis departmanından Savannah Bateman," diyerek şerifin sekreterini kusursuz bir şekilde taklit etti.

Max bana bakakaldı.

"Washington City mi?" diyor kadın.

"Evet, hanımefendi. Lola Scott'ın kaybolmasıyla ilgili olarak telefonla yaptığınız ihbarla ilgili olarak size ulaşmaya çalışıyorum. Memurlarımız çünkü kayıtları inceledi ve ihbarınızın büyük önem taşıdığına inanıyoruz. Bu akşam Waybrooke'a giden bir memurumuz var. Onlarla birlikte oturup resmi bir ifade vermek ister misiniz?"

Sessizlik.

Autumn koltuğunda kayar. "Bayan Hoyt? Orada mısınız?"

"Ben...evet. Gerçekten o muydu? Lokantadaki?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz. İfade vermek ister misiniz?"

Daha fazla sessizlik. Sanırım bunu yapabilirim. "Memurunuz ne zaman şehirde olacak?"

Autumn parmaklarını bana şıklatıyor. Telefonumu elime alıyorum ve hızlıca GPS'e Waybrooke yazıyorum. Ona 4:30 varışlı ekranı gösteriyorum.

"Muhtemelen saat beş civarı, trafiğe göre aşağı yukarı," diyor.

"Konuştuğumuz gibi yoldalar."

"Bu işe yarar," diyor Meredith. "Onlarla nerede buluşacağım?"

"Lokantaya ne dersin, böylece gördüklerini bize anlatabilirsin?"

"Orada olacağım."

Hat kesildi ve Autumn bana baktı. "Tamamdır."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Bunun işe yaradığına inanamıyorum. Bu güneyli aksanı da nereden çıktı?"

"Birinin yeterince konuştuğunu duyduğunuzda bunu anlıyorsunuz. O ofiste kaç öğleden sonramı ödev yaparak geçirdiğimi biliyor musun?"

Max bir kahkaha atıyor. "İnanılmazsın."

Autumn başka tarafa bakarken kızarmasının sıcaklığı arabayı dolduruyor. Max de uzaklara bakıyor, önündeki tamamen boş otoyola odaklanmış durumda.

Boğazımı temizliyorum, bu her ne haltsa ortasında çok rahatsız oluyorum ve konuşmayı elimizdeki göreve geri yönlendiriyorum. "Peki Meredith lokantaya gittiğinde üniformalı bir polisle değil de bir grup gençle karşılaşınca ne olacak?"

Autumn, "Biliyorsam ne olayım. Ama tanıgın bize gelmesini sağlamak, etrafta dolaşıp sahte babasıyla bir kız gören olup olmadığını sormaktan çok daha iyi bir fikir gibi geldi."

Evet, iyi. Sanırım Meredith'in yapabileceği en kötü şey bizimle konuşmayı reddetmek. "Bas gaza, Max."

Bana sahte bir selam veriyor ve gaza basıyor. ", kaptan."

Otoyoldan sahile doğru hızla ilerliyoruz, her mil beni nihayet Lola'ya yaklaştırıyormuş gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ

DREW

Önümdeki masanın üzerinde kırmızı plastik bir tuzluk çeviriyorum. Burası kırmızı, siyah ve beyaz nostaljiyle birlikte tarçınlı çörek gibi kokuyor. Hepsini çıplak ellerimle kırmak istiyorum. Duvardaki saate tekrar bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. 5:42.

Meredith Hoyt neredeyse kırk beş dakika gecikti.

Max yanıma oturuyor, neredeyse kabinin sonundaki geniş pencereye uzanıyor ve Autumn başparmağını çılgınca bir tempoyla sahte mermer masaya vuruyor. Bir yığın plastik menü onun elinin değmediği yerde duruyor ve garsonun hostes masasından bize yine kem gözlerle baktığını görüyorum. En az bir düzine kez gelip bir şey isteyip istemediğimizi soruyor ve ben birini beklediğimizi söyleyerek onu kovuyorum. Yalan söylediğimizi ya da burayı soymak üzere olduğumuzu düşündüğünden eminim. Devasa kirpiklerini bize fırlatıyor ve neredeyse boş olan ön tezgahı siliyor. Sadece üç dolu masadan biriyiz.

Tuzluk devriliyor, küçük kristaller menülerin üzerine dökülüyor ve garson kız dağınıklığı görüp beni gözleriyle ateşe vermeden önce tuzluğu yere siliyorum.

Çalkalayıcıyı masanın ortasına doğru itiyorum ve ellerimi kucağında kavıyorum. Nerede bu kız?

Ön kapı çaldı ve hepimiz döndük. Tekrar. Bu lokantaya her gelişimizde olduğu gibi.

Eşikte bir kadın duruyor. Kısa , ince yapılı, kirli sarı saçlarında çizgiler var. Lola'nın annesinin yaşlarında. Yanında kimse yok. Gergin bir enerjiyle kabinleri tarıyor.

Bingo.

Diğerlerine beklemelerini söyleyip kabinden çıkıyorum. Ona doğru yürüdüğümü gördüğünde bana zar zor bakıyor.

"Meredith Hoyt?" Ben soruyorum.

Donup kalıyor ve kara gözlerini bana diyor. "Evet?"

Birden bu kadar geç kaldığı için şükranla doluyorum, yoksa ne söyleyeceğimi bilemeyebilirdim. Şimdi emin olduğum için kelimeler kolayca geliyor.

"Beklediğiniz kişi olmadığımızı biliyorum. Benim adım Drew, ben ve arkadaşlarım sizi Lola için aradık. Onu bulmanın anahtarının siz olabileceğinizi düşünüyoruz. Bize bir dakikanızı ayırırsanız her şeyi açıklayacağım." Autumn ve Max'in beklediği masayı işaret ediyorum.

Onlara bakar ve sonra kollarını kavuşturur.

"Sizi buraya gelmeniz için kandırdığım için gerçekten üzgünüm," diye ekliyorum. "Sana gerçeği söylersek bizimle buluşmayı kabul edeceğini düşünmedik ve bu bir ölüm kalım meselesi olabilirdi."

Bana bunu soracak kadar meraklanacağını umarak bu sorunun geçmesine izin veriyorum. "Yaşam mı ölüm mü?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Sanki sinirlenmiş gibi

kendi merakına. Ve bize. Çoğunlukla bize.

"Polis için Lola'nın kayboluşuyla ilgili bilgi topluyoruz," diye açıklıyorum. "Bir çeşit... mahalle nöbeti gibi. Kayıp ilanları asıyor, telefon görüşmeleri yapıyor ve polisin onu bulmasına yardımcı olacak ipuçlarını takip etmeye çalışıyoruz."

"Kayıp kızı tanıyor musun?" Ayaklarının üzerinde kayıyor. Henüz kaçmadı, bu iyiye işaret olmalı. "Arkadaşın falan mı?"

"Evet, onu tanıyoruz," diyorum, Lola'nın sadece arkadaşım olduğunu itiraf etmekten dikkatle kaçınarak, eğer artık öyle bile olsa. "Hepimiz Lola'yla birlikte büyüdük. Autumn'un babası Washington Şehri şerifi ve o ve Lola uzun zamandır en iyi arkadaşlar-"

Meredith'in bakışları tekrar daralır. "Bekle. O *şerifin* kızı mı? Neden babası yerine o burada?"

Harika bir soru. Hiç tanımadığım birinin önünde şerife hıyar demek uygun olur mu? Eğer biraz olsun inandırıcı olmak istiyorsam muhtemelen hayır.

"Bu gerçekten uzun bir hikaye ve bizimle bir dakika oturabilerseniz size her şeyi anlatacağız. Lütfen? İstedığınız zaman gidebilirsiniz. Bunu size karşı kullanmayacağız. Lola'yı arama çalışmalarında çok şey oluyor ve soruşturmaya yardımcı olmak için hepsini bir araya getirmeye çalışıyoruz. Sizin hikayeniz de bunun bir parçası."

Kollarını açıyor ve kapıya bakıyor. Ama yüzündeki merak ateşini görebiliyorum.

Sonunda, "Beş dakika. Ama bu konuda mutlu değilim."

"Ben olsam ben de olmazdım," diyorum ona dürüstçe ve masaya doğru ilerliyorum.

Autumn'un yanındaki koltuğun kenarına yerleşiyor, ben de Max'in yanına kayıyorum. Neredeyse oturur oturmaz garson kız masamıza geri dönüyor. Meredith'e içten bir gülümseme veriyor ama yan gözle hepimizi süzüyor. "Merhaba, Meredith. Bu üçünün beklediği kişi sen miydin? Geldiğin için çok mutluyum."

Meredith ona gülümsüyor. "Merhaba Sandra. Nasılsın?"

"Şikayetim yok." Masanın etrafına bakıp özellikle beni süzüyor, gerçi onu diğerlerinden daha fazla kızdıracak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "Artık içki siparişlerinizi alabilir miyim?"

Kendim için bir kahve sipariş ediyorum ve Meredith'inkini de ödemeyi teklif ediyorum. O da teşekkür ederek gülümsüyor. Autumn onu el sallayarak uğurluyor, suyla mutlu oluyor ve Max hayatıyla ilgili büyük bir karar veriyormuş gibi menüsünü inceliyor. "Şu dev tarçınlı ekmeklerden birkaç tane alabilir miyim?"

Sandra kaşlarını çatı. "Onlardan sadece sabahları var."

"O zaman neden menünün tüm gün kısmında?" diye soruyor, parmağıyla sayfanın neredeyse yarısını kaplayan bir fotoğrafı göstererek. Ona ters ters bakıyor ve ben de menüyü elinden çekip alıyorum. "İyi, iyi," diyor. "Ben bir tabak patates kızartması alacağım."

Sandra bunu , menüleri benden alıyor ve bir kızgınlık dalgası içinde masadan kalkıyor.

Tamamen anladığım bir şey. "Bir *tabak* patates kızartması mı?"

Omuz silkiyor. "Ne? Paylaşacağım. Öğle yemeğini atlamıştık, unuttun mu? Açlıktan ölüyorum."

Autumn gözlerini deviriyor. Sandra rekor bir sürede kahvelerimizi getirdikten sonra tekrar mutfağa gidiyor. Meredith ellerini önündeki kırmızı fincana doluyor ve neden bizimle oturmaya karar verdiğini açıklayacakmış gibi kahveye bakıyor.

"Bütün gün vaktim yok," diyor, etrafımıza bakıyor, zamanında gelseydi üç çeyrek saat daha vaktimiz olacağı gerçeğini görmezden geliyor. Bakışları Sonbahar'da kalıyor ve ifadesi üzgün ve düşünceli bir hal alıyor. "O kayıp kız gerçekten en iyi arkadaşın mıydı?"

Düşüncelerim bir *anda* değişti. Onun en iyi arkadaşıydı. Bu küçük geçmiş zaman parçası göğsüme bir ağırlık saplıyor.

Autumn şaşırmış görünüyor, sanki bu konuyu daha önce anlatmamı beklemiyormuş gibi, ama Meredith'e gülümsüyor. "Evet. Lola'yı küçüklüğümüzden beri tanırım."

Meredith kahve fincanını sahte mermer masanın üzerinde çeviriyor. "Peki ya sen? Kızı nereden tanıyorsun?" diye soruyor.

Zihinsel olarak geçmiş zamanını tekrar düzeltiyorum - kızı nereden tanıyorum - ve sonra neden adını kullanmak yerine ona "kız" demekle ısrar ettiğini merak ediyorum. "O benim kız arkadaşım," diyorum sonunda.

Autumn boğazını temizliyor ve bir an için benimle çelişeceğini düşünüyorum ama çelişmiyor.

Meredith'in gözleri acımayla yumuşuyor ve bundan nefret ediyorum. Ama bu önemli. "Bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışıyoruz," diyorum. "Onun bu lokantada olduğunu biliyoruz, ama gördükleriniz hakkında paylaşabileceğiniz her şey bir sonraki adımda nereye gideceğimizi anlamamıza yardımcı olacaktır."

"Özür dilerim. Bunu neden *yaptığını* hâlâ anlamıyorum." Autumn'a döner. "Ne tür bir mahalle bekçisi kayıp bir kızı araştırır? Baban neden burada oturmuyor? Neden ihbarı takip etmedi?"

Onun yerine cevap vermek istiyorum ama Meredith'in dikkati tamamen Autumn'da. Ona baş şüpheli *olduğumu* söylemek bu işi bitirir. Gerçeği duyarsa Meredith ve elindeki ipucu yok olur.

Sonbahar hüznle gülümsüyor. "Babam ne yazık ki yanlış yolda. Lola'nın kaybolmasında memleketten birinin parmağı olduğunu düşünüyor ve başka hiçbir teoriyi dikkate almıyor. Çok inatçı ve biz de Lola'nın bunun bedelini ödemesini istemedik. Buraya gelip bilgiyi kendimiz alırsak belki dikkatini çekeriz diye düşündük."

"İşin içinde kimin olduğunu düşünüyor?"

"Uygun biri. Bu onun için kolay bir hikaye, bu yüzden doğru olmasını istiyor. Gerçekte ne olduğunu bilmemiz gerek. Ve sen de yardım edebilirsin, değil mi? Onu gördüğüne emin misin?"

Cümlesinin sonunda, Autumn'un sesi o kadar umut dolu ki onu ileriye doğru sürüklüyor. Sanki evrenin anahtarını elinde tutuyormuş gibi Meredith'e doğru eğiliyor.

Meredith'in gözleri parlıyor. "Sanırım yaptım, evet."

Garson kız masamıza kocaman bir tabak patates kızartması bırakıyor ve Max onları kendine doğru kaydırıyor. "Bize anlatabilir misin?" diye soruyor, sonra da

ağzında dokuz tane var.

Meredith ona orada oturduğunu unutmuş gibi bakar, ama dürüst olmak gerekirse, adam kendini bir köşeye sıkıştırmıştır. Başını sallıyor. "Yardım etmek isterdim ama paylaşacak daha fazla şeyim var mı bilmiyorum. Zaten aradığım şeylerin dışında yani."

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturuyorum. "En baştan başlayıp tüm deneyimi gözden geçirebilir misin? Düşündüğünden daha fazlasını biliyor olabilirsin."

"Tamam. Öğleden sonra izinliydim ve bir arkadaşım ile öğle yemeği yemeye geldim. Biraz geç kalmıştım ve aceleyle kapıya doğru koşuyordum ki onu otoparkta gördüm."

Sonbahar pencereden dışarıyı işaret ediyor. "? Hangi noktada?"

"Şuradaki. Girişin yanındaki," diyor el sallayarak. Max'in arabasının yanındaki boş yeri işaret ediyor.

Bu düşünce beni koltuğuma mıhladı. Lola dün tam oradaydı.

Meredith kahvesini yine iki eliyle tutarak, "Minibüsün yolcu kapısının dışında duruyordu," dedi. "Boynunu kaşımıyor olsaydı onu fark etmezdim. Sersemlemiş görünüyordu ve bir an için uyuşturucu düşündüm ama sonra kurdeşen döktüğünü fark ettim. Babası koştu-"

Autumn, Max ve ben aynı , "Bu onun babası değil," diyoruz.

Aramıza bakıyor. "Tamam... yanındaki *adam* eczaneden koşarak geldi ve sanırım ona biraz Benadryl verdi. Kendini iyi hissetmediği için gerçekten üzgün görünüyordu ve minibüse binmesine yardım etti. Beni izlerken görünce bindi ve hızla uzaklaştı."

"Ve öylece gitmelerine izin mi verdiniz? Kim olduğunu biliyordusanız neden hemen polisi aramadınız?" diye sordum. Çaresizlik sesime sızıyor ve niyetimden daha öfkeli çıkmama neden oluyor. Kollarını kıpırdatıyor ve ben de özür dilemek için ellerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim. Sana kızgın değilim. Anlamaya çalışıyorum."

Meredith gözlerini bana dikeyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Polisi daha önce arardım ama o olduğunu bilmiyordum. Emin değildim. Acı içinde bir kız gördüm ve iyi olduğundan emin olmak için onu izledim. Yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama onu nereden tanıdığımı çıkaramadım. Minibüs uzaklaşırken bana gülümseyene kadar bir türlü çıkaramadım. Televizyondaki tüm fotoğraflarda gülümsüyordu. İşte o zaman o olduğunu anladım."

"Sonra ne oldu?" Çok yüksek sesle soruyorum. Çok yoğun. Tekrar. Kendimi arkama yaslanmaya zorluyorum ve ellerimi bacaklarımın altına sokuyorum. "Nereye gittiler?"

Kahvesinden uzun bir yudum daha alıp bitiriyor ve yolun yukarısını işaret ediyor. "Şu yöne doğru gittiler. Kasabanın içinden geçtiler, sonra kuzeye, sahile döndüler."

"Emin misin?" Sonbahar sorar.

"Kesinlikle. Kuzeye gittiler. Tek bildiğim bu."

Sessizlik kabini doldurur. Autumn pencereden dışarı, Meredith'in tarif ettiği yöne bakıyor. Max bir avuç patates kızartması daha yer.

Bu yeterli değil. Kuzeye giden otoyolda körü körüne bir minibüs . O otoyoldan ayrılan yüzlerce küçük kasaba ve yol var. Buranın kuzeyinde herhangi bir yerde olabilir ve eyaletin yaklaşık yarısında olduğumuza göre, Washington'a varmadan önce kat etmemiz gereken çok yol var. Ya da bir benzin istasyonuna varacak kadar kuzeye gidip sonra Meksika'ya geri dönmüş olabilirler.

"Kuzey" bir ipucu değil.

"Minibüs hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordum. "Herhangi bir çıkartma ya da park kartı? Oregon plakası var mıydı? İçinde bir şey var mıydı? Kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Meredith duraklar, artık boş olan fincanına bakar. Düşünürken kaşları birbirine çarpıyor. "Hiç çıkartma hatırlamıyorum. Sanırım Oregon plakası vardı ama gerçekten hatırlayamıyorum. Sadece kızı hatırlıyorum. Onun yüzünü görmeden duramıyorum."

"Başka *bir şey* var mı?" Autumn bastırıyor ve yüzündeki çaresiz ifade bana bu potansiyel çıkmazın ağırlığını benim kadar hissettiğini söylüyor. "Herhangi bir şey?"

Yüzü aydınlanıyor. "Oh, aslında, evet. Nana'lara gitmişlerdi."

"Ha?" dedik hepimiz birden.

"Nana's. Nana'nın Favorileri. Yolun yukarısında bir ikinci el dükkanı. Mücevher gibi bir yer. Birinin Nana's'a gittiğini her zaman anlayabilirsiniz çünkü yanında logosu olan parlak pembe alışveriş çantaları vardır. Lola'yla birlikte minibüste bir Nana'nın çantası vardı. Lokantaya gelmeden önce oraya gitmiş olmalılar. Belki bunu zaman çizelgene ekleyebilirsin?"

Autumn ve ben bakışıyoruz ve o sırtıyor. "Evet, bu işe yarar," diyor.

Garson kız gelip Meredith'e kahvesini tazelemek isteyip istemediğini sorar ama Meredith avucunu fincanın üzerine koyup başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak."

Garson başka bir masaya gitmek üzere ayrılıyor ve Meredith bize hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Keşke sizin için daha fazla cevabım olsaydı. Keşke onları takip etmeyi falan akıl edebilseydim... O olduğunu düşünmüştüm ama açıkçası siz buraya gelene kadar emin değildim."

"Çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim," diyorum ona gülümseyerek. "Lola kaybolduğundan beri elimize geçen en iyi ipucu bu."

Kabinden kayarak çıkıyor ama masanın ucunda duraksıyor. "Buraya kadar geldiğinize göre hepiniz arkadaşınızı bulmaya yatırım yapmışsınız. Bundan sonra üçünüzün de kaybolduğunu duymak istemiyorum, bu yüzden aptallık etmeyin, tamam mı? Bu bilgiyi profesyonellere götürün ve bırakın onlar ilgilensin."

Bir battaniye mırıldanıyoruz, "Evet, hanımefendi." Çantasını göğsüne bastırıp lokantadan çıkmadan önce her birimize dokunaklı bir bakış atıyor.

Max bir patates kızartmasını masaya fırlatır. "Bummer, huh? Bu hiç yardımcı olmadı."

Autumn patates kızartmasını ona geri fırlatır ve göğsünden seker. "Hey, aptal, dinliyor muydun ki? Az önce bize bu kasabada başka birinin Lola'yı görmüş olabileceğini söyledi. Bu nasıl yardımcı olmaz?"

Max aynı kızartmayı ona geri atıyor ve saçına takılıyor. "Her zaman her konuda bu kadar zeki olmak zorunda mısın?"

Kızartmayı tekrar fırlatmadan Autumn'un elinden tokatla alıyorum. "Hey, bu garson zaten bizden nefret ediyor. Buradan kovulmayalım. Zaten başımız yeterince belada."

İkisi de kollarını kavuşturup bana kaşlarını çatıyor ama duruyorlar.

"O mağazaya kesinlikle gitmeliyiz ama önce burada bir şeye ihtiyacımız var."

"Biraz daha patates kızartması?" Max sırtarak sorar. Tabakta hiçbir şey kalmamıştı. "Daha fazla kanıt. Her bilgi kırıntısını toplamalıyız ki her şeyi Roane'a getirip onu kanıtlara boğabiliriz. Elimizdeki tek şey lokantadaki bir kadının anlattığı bir anekdota bunu yapamayız. Somut kanıtlara ihtiyacımız var yoksa zaman çizelgesi değil, bir hikaye hazırlamış oluruz."

Autumn telefonunun ekranına bakarak başını sallıyor. "Haklısın. Gitmeden önce Lola'nın burada olduğunu *kanıtlamamız* gerekiyor ama ucuzluk dükkânı altı buçukta kapanıyor."

Kahretsin. Çok yakında.

Lokantanın etrafına bakıyorum. "Burada kamera var mı?"

"Yukarıda," diyor Autumn, sol omzumun üzerinden işaret ederek. Koltuğumda dönüyorum ve banyoya giden koridorun üzerine monte edilmiş küçük siyah bir kamera görüyorum. "Görüntülere nasıl ulaşacaksın?"

"Büyü mü?"

Max yüzüme gülüyor. "Evet, tamam. Sana iyi şanslar. İşemem lazım."

Kucağımdan atlıyor ve lanet olası bir jimnastikçi gibi muşambanın üzerine düşüyor. Huysuz Sandra hostes masasından onu izliyor ve ona öyle bir bakış atıyor ki, bu bakışlar onu sikleyen herkesi soldurabilir.

Max koridorda kayboluyor, o da bana ve Autumn'a doğru adım atıyor ve küçük sipariş defterinden bir parça kâğıt koparıyor. Masanın üzerine bıraktı.

"Hesap için hazır mısınız?" diye soruyor. Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi.

Cüzdanımı çıkardım. Son el ilanlarından sonra üzerimde o kadar para yok ama hesabı ve iyi bir bahşışı karşılayacak kadar param var. Onun ruh halini yumuşatmayı umarak paramı masaya koyuyorum. Autumn da üstüne bir beşlik atıyor, sanki o da aynı fikirdeymiş gibi gözüme çarpıyor. Sandra tek kelime etmeden hepsini kasaya götürüyor.

Para üstüyle döndüğünde ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Gerisi senin için."

Elinde kalanlara bakıyor ve sanki bu onu mutlu ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor, ama bu onu heyecanlandırmıyor. "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, ayağa kalkarak. "Acaba bize bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Kollarını kavuşturuyor. "Ne?"

"Dün burada bir kız gördün mü? Öğle yemeği saatinde? Bizim yaşlarımızda, yeşil gözlü, çilli, kısa koyu kahverengi saçlı." Elimi çenemin altına götürüp uzunluğunu ölçüyorum. Buraya yaşlı bir adamla gelmiş olabilir. "Aceleyle mi çıktı?"

"Sana ne bundan?" Sandra soruyor.

Kendini tutuş şekliyle ilgili bir şey koruyucu hissettiriyor. Sanki kimden bahsettiğimi biliyor ve yabancılarla onun hakkında konuşmak istemiyor, bu hem heyecan verici hem de sinir bozucu. Tabii ki Lola garsonu etkileyecekti.

"Kayıp ve biz de onu bulmaya çalışıyoruz," diyor Autumn. "Merak ediyoruz da, güvenlik sisteminizde ona ait herhangi bir görüntü var mı?"

Sandra kameraya bakıyor, sonra da bize dik dik bakıyor. "Siz çocuklar neyin peşindesiniz bilmiyorum ama içeri girdiğinizden beri sizden kötü hisler alıyorum. Size onun ya da babası hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim-"

"Bu onun babası değil!" diyoruz ikimiz de bıkkınlıkla.

"Ben bu işe karışmayacağım. Eğer gerçekten kayıpsa, polis görüntüleri almak için arama emri çıkartabilir ama bir avuç rastgele çocuğa hiçbir şey teslim etmeyeceğim. Gitmeniz gerekiyor."

"Lütfen," diyor Autumn en yumuşak, en Disney prensesi sesiyle. "O olabilir-"

Sandra başını sallar ve Autumn'u sözünün ortasında durdurur. "Hayır, bunu seninle yapmayacağım. Çık dışarı. Dalga geçmiyorum."

Sikeyim.

Ona iyi günler diliyorum ve Autumn ona teşekkür ediyor ama ne için olduğunu bilmiyorum. Sandra yardımcı olmadı ya da hoş davranmadı. Kötü hisler mi? Eğer biri hakkında kötü hisler edinecekse, belki de bu kişi dün öğle yemeği verdiği adam kaçıran kişi olmalıydı.

Lokantadan çıktık ve Liberty'ye doğru yürüdük. Yolcu kapısını çekene kadar Max'in yanımızda olmadığını hatırlamıyorum. Kapı kilitliydi. Anahtarlar onda.

"Hâlâ mağazamız var," diyor Autumn. "Bundan sonra nereye gideceğimizi biliyoruz."

Kabul etmek istiyorum ama fiziksel kanıt toplayamazsak Roane kılını kıpırdatmayacaktır. Eğer onu zorlayacaksa şüpheyi yer bırakmamalıyız. Bu da muhtemelen şansımızın tükendiği anlamına geliyor.

Max on dakika sonra kendi kendine ıslık çalarak ön kapıdan çıkana kadar soğuk otoparkta bekliyoruz. Yürürken telefonunu elinde evirip çeviriyor. *Neşeli* görünüyor. Ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"Beni ne kadar seviyorsun?" diye sorar.

Tek görebildiğim yüzündeki o gülümseme. "Yeterince uzun sürdü. Burada biraz acelemiz var, unuttun mu? Ucuzluk dükkanı on dakika içinde kapanacak."

Boğazını temizliyor. "*Dedim* ki, beni ne kadar seviyorsun?" Ona ters ters baktım.

Takdir edilmemekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve telefonunun bir tuşuna basıyor. Benimki cebimde titriyor. "Beni mi arıyorsun?" Diye soruyorum ama ekrana baktığımda çalmadığını görüyorum. Resimli mesajlar gönderiyor. Bir sürü resimli mesaj. İlkini açıyorum ve şaşkınlıkla bir adım geri çekiliyorum.

Lola.

Bir düzine grenli siyah-beyaz fotoğrafa göz gezdiriyorum. Çenesine kadar kesilmiş koyu renk saçlar, çiçekli kollu ceket, beyaz şapka ve bir kabinde karşısında oturan tuhaf adam. Bu gece oturduğumuz lanet kabinin aynısı.

Birkaçında gülümsüyor ama adamın yüzü her zaman kameraya dönük. Öyle olmasa bile, görüntü kalitesi berbat. Kimsenin buradan onu teşhis edebileceğinden şüpheliyim. Sanki biri gri tonlamalı bir fotoğrafı çiziklerle kaplı yağlı bir büyüteç altına tutmuş gibi görünüyor. Başını doğru yöne çevirdiğinde keskin burnunu zar zor seçebiliyorum.

"Bunu nasıl... nasıl aldın? Sandra sana kasetleri gösterdi mi?" diye sordum.

Gülüyor ve Liberty'ye binmek için kapısını açıyor, beni ve Autumn'u cevabını duymak için içeri girmeye zorluyor. Oturmadan önce arka cebinden bir muz çıkardı ve kapıyı çarparken bir ısırik aldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bize yardım etmesinin imkânı yok. Bunu en başından beri biliyordum."

"O zaman nasıl?"

"Siz tatlı bebek melekler gibi sorarken ben de banyonun karşısındaki dolapta güvenlik sistemini buldum ve dünkü öğle yemeği görüntülerini bulana kadar geri sardım. Birkaç fotoğraf çektim, mutfaktan bir şeyler atıştırdım ve oradan çıktım. Dedim ya, dedektiflik."

Onu sırtından alkışladım. "Seni çok seviyorum."

Bana gülümsüyor ve bir an için babama çok benziyor. İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor ve bunu üzerimden atmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Autumn'un başı ön koltukların arasından fırlıyor, tüm vücudu heyecanla titriyor. "Görmek istiyorum."

Telefonumu uzattım ve arka koltuktan gülümsedi. "Bunu gerçekten yapıyoruz. Onu bulacağız."

Ben de gülümsüyorum. "Önce Nana'yı bulacağız."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Wayne'in geri kalan eşyalarını toplamama yardım etmek için odama geldiğinin biraz farkındayım. "Endişelenme, Mutlu Ol" posterini yuvarlıyor ve kutunun kenarına sıkıştırıyor. Ayakkabılarımı bana doğru tekmeliyor. Kanepedeki sarı yorgani kutumun üstüne atıyor, ceketimi bana fırlatıyor ve sonra dışarıda, merdivenlerden minibüse doğru tökezleyerek iniyorum. Her şey çok uzakta gibi geliyor, sanki tüm dünya bir adım geri gitmiş gibi ve artık mantıklı olan hiçbir şeye ulaşamıyorum.

Vücudum uyuşuyor. Kasım ayının soğuk ısırığını gömleğimde bile hissetmiyorum.

Wayne kutumu minibüsün arkasına koydu. Ben'in broşürü en alttaki çorabın içine güvenli bir şekilde sıkıştırılmış. Neler olduğunu bilmiyorum. Wayne bir polis memuruna yalan söyledi. Bana yalan söyledi. Kartvizitimi çaldı. *Beni* çalmış olabilir. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Minibüse binip Wayne'in bizi gideceğimiz yere götürmesine izin vermekten seçeneğim yok. Gidecek başka bir yerim yok.

Ama kafamın içinde onunla gitmemem için bağırın bir ses var.

Sizi ikinci bir yere götürmelerine asla izin vermeyin.

Bu düşünce beni donduruyor. Durduğumda Wayne bana doğru geliyor. Şaşkınlıkla dönüp beni omuzlarımdan yakalıyor ama parmakları kollarıma biraz fazla sert giriyor. "Mary, nereye gittiğine dikkat et lütfen."

Özür dilerim diye mırıldanıyorum ve geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. Merdivenlerden yukarı çıkışını izlerken, ellerinin hayaletinin parmak izi şeklinde morluklar oluşturduğunu hissediyorum. Birkaç saniye sonra başka bir kutuyla geri dönüyor, bu seferki tencere ve tavalarla dolu ve daha önce hiç görmediğim bir spor çantası. Onları minibüsün arkasına atıyor ve diğer birkaç kutunun beklediği oturma odasına geri dönüyor. Spor çantası kayıyor ve kaymaya başlıyor. Onu yakalamak için uzanıyorum, minibüsün açık arka kapısına adım atıyorum ve buz gibi bir anı yüzüme çarpıyor.

Boş minibüsün içindeyim, arkada derinlerde.

Toprak bir yolda ilerliyorum.

Köşeyi dönerken yan duvara yuvarlanıyor. Yüzünü halıya ve çam iğnelerine bastırdı.

Karanlık
pencereler.

Ve panik.

Nefesim kesiliyor ve tüm görüntüler silinip gidiyor. Fırtına öncesi sabah yerini alıyor, minibüsü zayıf güneş ışığıyla dolduruyor, Wayne yanıma geliyor ve buradaki ilk gecemize ait kişisel belgelerin olduğu kutuyu spor çantasının yanına, minibüse itiyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Çok hızlı. Çok fazla. Gülümsemeye zorluyorum. "Evet, çanta beni şaşırttı.

Neredeyse düşüyordu."

Yere bakar. "Sorun değil. Sadece battaniye ve ıvır zıvır var." Yolcu tarafını işaret ediyor. "Git minibüste bekle. Kemerini bağla. Evin yanından dolanıp bodrumdan birkaç eşya alacağım ve sonra buradan çıkacağız. Sadece birkaç dakika sürer."

Bir gerginlik göğsümü sarıyor ve zar zor nefes alana kadar sıkıyor. Tanrım, biraz havaya ihtiyacım var ve o minibüste onun yanında oturma düşüncesi ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Geçici de olsa bir alternatif için yalvaracak kelimeler bulmaya çalışıyorum. "Bunun yerine nehir kenarında bekleyebilir miyim?"

Bana gülümsüyor. "En sevdiğin salıncağa veda etmek ister misin?" Başımı salladım.

"O şeyi çok seviyorsun." Saatine bakar. "Tamam, ama sadece bir dakikalığına. Ve sadece ceketini giyersen. Ölümü burada yakalayacaksın."

Tekrar başımı sallıyorum, çünkü bu noktada yapabildiğim tek iletişim bu ve ben ceketin kollarını kollarımın üzerinden geçiremeden o eve geri dönüyor. Parmaklarımı ceketin eteklerinde düğümlüyorum ve yürürken nefesimi saymaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Çünkü Ben Hooper kayıp. Ve Wayne bana annem hakkında yalan söyledi. Ve Bowman'ın burada olduğu konusunda. Bizi buradan sebepsiz yere aceleyle çıkarıyor ve parmakları kollarıma giriyor ve onun yanında güvende olmadığım hissinden kurtulamıyorum.

Ama gidecek başka yerim yok. *Gidecek* başka kimsem yok. Annemi kırmızı kanepeli kadın olarak hatırlıyor olabilirim ama onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum. Yaşlı güzel komşu kayıp. Bowman gitti. Ve ben de gitmek üzereyim, dışarı çıkmama bile izin vermeyen bir adamla.

Nehir salıncağının kenarına oturuyorum ve salıncak altımda gıcırıyor. Son beş gün zihnimde tekrarlanıyor. Wayne'in karakolun girişinde bana aceleyle bakışı. Güvende olduğumu ama aynı zamanda onu hatırlayamadığımı gördüğünde yüzündeki rahatlama. Beni bu dağa geri götürmek için nasıl yalvardığı. Beni şehre geri getirme konusundaki tereddütleri. Israrı

Bana aldığı taytlar yanlış beden olunca iki saat yol gidip tayt alıyoruz.

Çilekleri kesiyor, sonra da alerjim olmayan yumurtaları yediğim için beni suçluyor.

Bana çilekli smoothie ısmarlıyor.

Dikkat çekmeye başladığımız anda lokantadan aceleyle çıktık.

Evdeki yenilenmiş zeminler, bir şekilde beş gün içinde tamamlanan zemin ve dolaplara dönüştü.

Annem diye yutturmaya çalıştığı yabancının fotoğrafı.

Eğer o doğum belgesi ve tüm fotoğraflarımız olmasaydı, neredeyse-

Korku damarlarımda patlıyor. Şimdi gerçekten nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Hareket edemiyorum.

Çünkü düşünce kendini tamamlıyor: Neredeyse Wayne'in yanlış kıza sahip olduğu için her şeyi yanlış anladığımı düşüneceğim.

Yüzümden kan çekiliyor. Burnumun ucu buza dönüşüyor ve başım dönerken nehre doğru yuvarlanacakmışım gibi hissediyorum.

Aman Tanrım. Ya...

Ya o benim babam *değilse*? Ya ben Mary *değilsem*?

Ya bu benim adım *değilse*?

Salıncaktan fırlıyorum ve su hattı boyunca ilerliyorum çünkü tüm vücudum hareket etmek için kaşınıyor. Çamur yeni beyaz ayakkabılarıma yapışıyor, yanlarını eziyor. Gökyüzü suyun üzerinde çalkalanıyor, nehri gri ve düşmanca bir renge büründürüyor.

Ya ben Mary

değilsem? Ya ben

Mary değilsem? Ya

ben Mary değilsem?

Soru zihnimi kemiriyor. Şakaklarımı tutuyorum. Mary Boone değilsem ben kimim?

Wayne için eve bakıyorum ama görünürde yok. Minibüs bodrum kapısının yanına park etmiş ama *onu* göremiyorum.

Sağ tarafımda, odun yığınıyla ağaç çizgisi arasında bir dal kırılıyor. Ona doğru dönüyorum, yarı yarıya onun orada durup bana baktığını görmeyi bekliyorum. Ama muşamba kaplı odun yığını ve ormandan başka bir şey yok.

Esinti yön değiştiriyor, akıntıya karşı kıvrılıyor. Ormandan serin ve ıslak bir hava ve beraberinde iğrenç bir koku getiriyor. Bozuk et ya da eski yumurta gibi, ama çok daha kötü. Sanki orman çürüyormuş gibi kokuyor ve içgüdüsel olarak geri çekilip suya adım atıyorum. Su sıçraması sessizliği bozuyor ve ileride bir şey hareket ediyor. Bakışlarım salıncağın üzerinden ötesindeki ağaçlara doğru kayıyor ve bir hayvanla göz göze geliyorum.

Bir çakal.

Yaklaşık bir metre uzakta, kıpırdamadan duruyordu. O kadar hareketsiz ki arkasındaki dalların arasına karışmış. Ağzının etrafındaki tüyler kanla pembeleşmiş ve ağzında bir şey var.

Kalbim durdu. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve Wayne paniğimin anlamsız olup olmadığını merak ediyorum, çünkü çürümüş et gibi kokan bir dağda parçalanarak öldürülmek üzereyim.

Gözlerimi o şeyden ayırmadan, parmaklarımın uçları ayaklarımın etrafındaki buz gibi suya batana kadar çömeliyorum ve bir kavanoz büyüklüğünde, ancak bir ucunda uzun sivri bir uç bulunan bir kayaya takılana kadar dipte dans ediyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, parmaklarımdan su damlıyor, taş yanımda hazır. Çakal gerçekten bana doğru koşarsa onunla ne halt edeceğimi bilmiyorum ama tekrar ayağa kalktığım anda ağaçların arasından kaçıyor.

Bu sırada çiğnediği her şeyi düşürdü.

Zavallı kalbim kaybolur kaybolmaz yeniden atmaya başlıyor ama bakışlarım düşürdüğü şeye odaklanıyor. Odun yığınının diğer tarafı tamamen çamur içinde, ama çakal yere büyük bir çukur kazmış gibi görünüyor. Ayaklarımı sudan çekiyorum

ve salıncağa doğru bir adım atıyorum, yaklaşırken bile orada ne olduğunu öğrenmek istemediğimi biliyorum.

Salıncağın dışından dolanarak yerdeki şeye bakıyorum. Muhtemelen ölü bir sincap ya da onun gibi iğrenç bir şey.

Bacaklarım koşmak için kaşınıyor. Taşımı alıp buradan defolup gitmek için, ama deliğe doğru ilerlemeyi durduramıyorum. Koku ve kan... Vücudumdaki tüm korku orada ne olduğunu anlamaya çalışıyor ki ona tepki verebileyim.

Birkaç adım ötede durdum. Delik beni çekiştiriyor, içine bakmam için yalvarıyor ve...

Onu bir anda, tüm ayrıntılarıyla görüyorum. Bir saniyelik görüntüler, korkunç bir dövme gibi sonsuza dek beynime kazındı. Kısmen kirlenmiş bir yüzün yan tarafında hayvan dişlerinin ısırık izleri. Kan. Yırtılmış deri. Açık süt rengi gözler. Parçalanmış bir boyunda dev yaralar. Bufalo desenli şapka yarı açıkta. Bir kol delikten dışarı çıkmış. El kayıp.

Çakal tarafından bir metre uzağa atılmış.

Tanıdık yüzüne bakarken asit boğazımı yakıyor, dişlerimin arkasına sıkışıyor ve geri .

Çakal Ben Hooper'ın cesedini çıkarmış.

YİRMİ İKİ

DREW

Nana's Favorites adında bir yerden ne beklediğimi bilmiyorum ama bu o değil. Küçük bir binanın önünde duruyoruz, dış cephesi kumsal gibi ahşap ve kirli beyaz panjurları solan ışıkta bile berbat görünüyor. Panjurlardan birinin arkasından bir kuş uçup okyanusa doğru havalanıyor ve Max'in ödünü koparıyor.

"Kahretsin," diyor, kuş gittikten çok sonra eğiliyor. Max kuşları sevmez.

Autumn gülüyor ve bunu öksürüğe çevirmeye çalışıyor, mağazanın içindeki ışıklar kapanıyor ve bembeyaz saçlı, sıcak pembe gözlüklü yaşlı bir kadın elinde anahtarlarla dışarı çıkıyor. Hepimizi kapının önünde görünce donup kalıyor ve gülümsemeye başlıyor. "Merhaba! Korkarım siz çocuklar yarın tekrar gelmek zorundasınız. Dükkân sabaha kadar kapalı."

Kapıyı kilitlemek için döner.

Koltuğumdan telefonumu ve kayıp broşürümü alıp ona doğru yürüyorum. "Aslında buraya alışveriş yapmaya gelmedik. Birini bulmamıza yardım edebileceğinizi umuyoruz?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, anahtar hala kapıda. "Affedersiniz?"

Ona isimlerimizi söyleyip kâğıdı uzattım. Anahtarlarını kilitte sallarken diğer omzundaki devasa çantasını ayarlıyor ve kâğıda uzanıyor. Çantası gözlükleriyle aynı renkte. Ve yoga pantolonuyla. Pembe üzerine pembe, pembe üzerine pembe.

Kadın fotoğrafa gözlerini kısarak bakıyor ve parmakları ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor. "Kayıp mı?"

Başımı salladım. "Birkaç haftadır. Yolun aşağısındaki lokantada bir kadınla konuştuk ve onu yaşlı bir adamla ve sizin dükkânınızdan bir çantayla gördüğünü söyledi."

Autumn geldi. "O burada mıydı?"

Kadın önce ikimize, sonra da o lanet kuş yüzünden hâlâ kıpır kıpır olan Max'e bakıyor ve fotoğrafa başını sallıyor. "Evet, dün kıyafet almak için geldiler. Birkaç şey alıp gittiler. Birkaç da ayakkabı. İkisi de iyi görünüyordu."

Bir tanesi öyle.

Max'in lokanta görüntülerinden yakaladığı resimleri açıyorum ve görebilmesi için ekranı ona doğru tutuyorum. "Bunlar buraya gelen insanlar mı?"

Kadın kalın gözlüklerinin ardından telefonuma bakıyor ve kuvvetle başını sallıyor. "Evet, aynı saç ve ceket hatırlıyorum, çok güzel düğmeleri vardı ama bu en iyi fotoğraf değil. Bunu nereden aldınız?"

"Lokantadan," diyor Autumn ve hızla konuyu değiştiriyor. "Yanındaki adam hakkında bir şey hatırlıyor musun? Ya da kullandıkları araç hakkında?"

"Neden bunları bilmek istiyorsun ki?"

"Arama çalışmalarına yardımcı olmak için bilgi toplamaya çalışıyoruz," diyorum. "Bize ne kadar çok şey söylerseniz, polise o kadar çok bilgi verebiliriz ve umarım onu daha hızlı buluruz. Lütfen, ailesi onun için çok endişeleniyor ve birlikte olduğu adamın tehlikeli olabileceğini düşünüyoruz."

Yaşlı kadın bir adım geri çekilir ve kapalı kapıya doğru koşar. "Sence o adam... dükkanıma giren adam, o tatlı kız için bir tehlike mi?"

O kadar gerçekten dehşete düşmüş görünüyor ki, bir sonraki söyleyeceğim şey için bir suçluluk dalgası hissediyorum. "Onu kaçırmış olabileceğini düşünüyoruz. Bu yüzden buradayız. Elinizdeki her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

"Ama çok iyilerdi," diye ısrar ediyor. "Birbirlerine gülümsediler, güldüler ve kız gitmeden önce yeni kıyafetlerini giydi ve her şey *yolunda* görünüyordu." Her kelime bir öncekinden biraz daha tiz ve histerik geliyor. "Tehlikede olduğunu bilseydim, bu mağazadan çıkmasına asla izin vermezdim. Aman Tanrım. Ya bulamazlarsa-"

Autumn uzanır ve elini kadının omzuna koyar. "Bir saniye bekle, tamam mı? Kimse seni suçlamıyor ve onun başının dertte olduğunu bilmene imkân yok, özellikle de garip davranmıyorsa. Suçlanacak kişi sen değilsin."

"Ama o benim mağazamdaydı..."

"Senin adın ne?" Autumn sorar.

"Eloise. Ben Eloise."

"Pekâlâ Eloise, ona yardım etmedikleri için lokantadaki herkesi suçlayabilir misin? Çünkü hepsi onu aynı adamla gördü ve onlar da bir şey olduğunu düşünmediler. Onu sen almadın, başka tarafa bakmadın, buraya zarar vermedin. O yaptı. Bu yüzden gerçekten düşünmenize ve polise iletebileceğimiz herhangi bir şey görüp duymadığınızı bize söylemenize ihtiyacımız var."

Eloise refleks olarak başını sallıyor, sanki bizi gerçekten dinlemiyormuş gibi, ama bir saniye sonra "Arabalarını görmedim. Sadece insanları gördüm. Kız gençti, senin yaşlarındaydı. Adam... sessizdi. Ciddi. Gözlerinin altında torbalar vardı ama kızın da vardı. Alışveriş yaptılar, adam kıza poşetlerini taşımasında yardım etti ve sonra gittiler. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey düşünmedim."

Tekrar bakıp çıldırmasın diye el ilanını elinden alıyorum. "Bunu resmi ihbar hattına bildirmek ister misiniz? Polis bir ihbar hattı kurdu."

Lola'nın görüldüğüne dair bir ihbar hattı oluşturduk ve bizden bilgi almaları ve sizin aramanızla desteklenmeleri çok yardımcı olacaktır."

Gözleri büyür. "Elbette. Hemen arayacağım. Elimden geleni yapacağım."

"Kaleminiz var mı?" Autumn sorar. "Senin için numarayı yazayım."

Eloise devasa çantasını karıştırır ve bir kalemle pembe yapışkan not kâğıtları çıkarır. Autumn iki rakam karalıyor ve geri veriyor.

"Birincisi ihbar hattı, ikincisi ise şerifin cep telefonu numarası. İhbar hattı aramalarını kontrol etmekte biraz yavaş davranıyor, bu yüzden onu doğrudan aramanızın bir sakıncası yoksa çok yardımcı olacaktır."

Eloise ikinci numaraya kaşlarını çattı. "Şerifin kişisel numarası mı?"

"Onun babası," diyorum. "Ve bir çeşit göt."

İkinci kısmı kendime saklamak istiyorum ama ağzımdan kaçıyor. Eloise şaşkın bir kahkaha . "Bu tatlı kızı eve götüreceksem babanla uğraşmak benim için bir onurdur."

Ona bolca teşekkür ediyoruz ve o da telefon etmeye başlamak için dükkânın kapısını açıyor. İçim çok özel bir özlemle doldu. Onun gibi daha çok insanı iş başına getirecek türden bir özlem. Eloise'i Roane'un yerine koymak ve Lola'nın ne kadar çabuk eve döndüğünü görmek. Onun görevimize bu kadar çabuk dahil olması, alabora olan küçük cankurtaran botumuzun su üstünde kalabileceğini hissettiriyor.

Ayrılmak için dönüyoruz ve Eloise kapıda çığlık atarak panjurların arkasındaki yuvadan bir kuşu daha korkutuyor. Bu sefer Max arabanın içine dalıyor ve orada kalıyor.

Arkamı döndüğümde yaşlı kadının gözlerinin kocaman olduğunu gördüm. "Bir şey söylediler! Ayrılmadan önce kız... Lola, Alton'a dönmeden önce yeni kıyafetlerini giymek istediğini söyledi."

Kulağımda garip bir uğultu var ve nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. "Bekle, özellikle Alton mu dedi? Emin misin?"

"Evet! Kesinlikle eminim. Hatırlıyorum çünkü kardeşim eskiden orada yaşıyordu ve oradan geldiklerini duyduğumda, uzun yolculuk çok mantıklı geldi. Alton hiçliğin ortasında, çok izole bir yer. Kardeşim her şeyden uzak olmasından nefret ediyordu, bu yüzden birkaç yıl önce Florence'a taşındı. Alton buradan iki buçuk saat uzaklıkta."

Onu durdurmak için ellerimi sallıyorum ve Lola'ya geri döndürüyorum. "Ama özellikle oraya geri döneceklerini söyledi?"

Başını sallıyor. "Evet."

Autumn heyecanla kolumu kavıyor. "Bu bilgiyi babama ve ihbar hattına da iletme ister misin?"

Eloise bir elini kalçasına koyuyor ve sırtıyor. "Tatlım, kendisi buraya gelip ifademi alana kadar onu arayacağım," diyor ve içeri giriyor.

Şaşkın bir halde Max'in arabasına doğru yürüdüm. Lola Alton'da.

Vay anasını.

Max direksiyonda yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. Hepimiz arabanın sessizliğinde oturmuş, Eloise'in cam kapıdan Roane'a yeni bir yumruk atmasını izliyoruz.

Sonunda Autumn kocaman bir gülümseme yayar. "Vay anasını, çocuklar. Onu nereye götürdüğünü biliyoruz."

"Alton," diyor

Max. Siktiğimin

Alton'ı.

"Tamam, peki şimdi ne olacak?" Autumn soruyor. "Eve mi gidiyoruz? İşimiz bitti mi?"

Max'e bakıyorum. Max bana bakıyor. Autumn sabırsızca ayağını arkadaki döşeme tahtalarına vuruyor. Ona verecek bir cevabım yok. Eve gitmeliyiz. İstedikimizi aldık, hem de fazlasıyla. Hatta bonus bir tanık ve bir yer bile aldık. Şimdi eve gidersek, 9'u biraz geçe döneriz. Ama-

"Bu doğru gelmiyor," diyor Max. "Onu bulmaya bu kadar yakın olmak ve sonra eve dönmek?"

Aynen öyle.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Autumn soruyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve lokanta videosunun kamera görüntülerini tekrar çıkarıyorum. Lola'yı ve o adamı görerek göz gezdiriyorum. Keşke yüzü odakta olsaydı. Keşke ikisi de olsaydı. Keşke bu kasabayı ve tüm bu soruşturmayı mahvetmek için ihtiyacımız olan tartışılmaz kanıt bu olsaydı, ama bundan önce Meredith Hoyt'un ihbar hattını aramasıyla kanıtım olduğunu sanıyordum. "Sadece... ya bu baban için yeterli değilse?" Ona sordum. "Ya buna bir göz atar ve bunun gerçekleşmesi için buraya gelen ben olduğum için dikkate almazsa? Ya beni bir tanığı zorlamakla falan suçlarsa?"

Sonbahar tedirgin bir şekilde arkaya kayıyor. "O kadar ileri gideceğini sanmıyorum, ya sen?"

"Ona Meredith'in telefonunu getirdim ve o da beni kendimi kurtarmak için numara yapmakla suçladı. Neden bunun farklı olduğunu düşünsün ki? Baş şüpheli tarafından lekelenmiş olarak gösterebileceği her ipucunu gösterecektir. Bunu kanıtladı."

"Doğru, Drew," diye mırıldanıyor Max.

"Üzgünüm, Autumn. Onun senin baban olduğunu biliyorum ama eve gidip doğru şeyi yapacağını varsaymak istemiyorum... ve sonra yapmadığında mahvolmak istemiyorum. Eğer geri dönersek, ailelerimiz uzun süre gözlerinin önünden ayrılmamıza izin vermezler. Ya dediğini yapmazsa ne olacak?"

Kucağına bakıyor, kızıl saçlarının uzun dalları yüzüne düşüyor ve korkunç bir an için ağladığını düşünüyorum. Onun yerine gözlerinde öfkeyle yukarı bakıyor. "Hayır, haklısın. Lola bu işi babama bırakmaktan daha fazlasını hak ediyor. Ama onu kendi başımıza aramak için etrafta dolaşamayız. Meredith bu konuda haklıydı - bunu kendi başımıza araştıramayız. Bu çok tehlikeli."

"Bir kere söyledim, yine söyleyeceğim: Ted'in suratına yumruğu indireceğim. Korkmuyorum." Max direksiyonun üstündeki havaya bir yumruk atıyor ve göğsünden çıkan iç çekiş en az yüz kilo ağırlığında.

"Çocuk kaçıran birini bulmaya çalışırken hepimizi öldürtecek değilim," diyorum. "Hayır, hayır demektir Max. Bugün kimseyi yumruklamayacaksın."

"Aww, iyi."

"Sanırım orijinal planı değiştirmemiz gerekiyor. Lola'nın burada olduğuna dair kanıt bulmak için geldik, böylece Roane'u araştırmaya zorlayabilirdik, ama ya onu tamamen atlarsak? Eğer Alton'da olduğunu biliyorsak, neden savaşı onlara taşımayalım? Roane'u takıma almamızın tek yolunun bu konudaki tüm seçenekleri elimizden almak olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kanıtı başka bir karakola verelim. Tarafsız biri, elimizdekine bakıp onunla çalışabilir. O zaman Roane'un onlarla birlikte çalışmaktan ve söyleyeceklerini dinlemekten başka çaresi kalmaz, yoksa fena halde beceriksiz görünür." "Ya da Alton karakolunu senin suçlu olduğuna ikna edecek ve o zaman peşinde iki polis karakolu olacak" diyor Max.

Ona ters ters baktım. "Yararlı. Teşekkürler."

"Yani... Alton Polis Departmanını üzerine salarak babamı gururu ve itibarı ile yemlemek mi istiyorsun?" Autumn soruyor.

Tepkisini ölçmek için dönüyorum ama yüz ifadesini okuyamıyorum. "Çok mu uzak?" Sırıttıyor. "Hayır. Kesinlikle mükemmel. Sadece bunu ilk ben düşünmediğim için kızgınım."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum.

"İşte şimdi konuşmaya başladık," diyor Max. "Hafiyelik devam ediyor. Hedef: Alton."

Max arabayı çalıştırırken Autumn bir parmağını kaldırıyor. "Ufacık bir sorun var," diyor. "Eloise, Alton'a arabayla iki buçuk saatte varabileceğimizi söyledi. Yani oraya dokuzdan önce varamayacağız ve çoğu küçük kasaba istasyonu beş ya da altıdan sonra kapanıyor. Muhtemelen bar kavgaları ve şeylerle ilgilenmek için birkaç kişi görevlendireceklerdir, ancak

Elimizdeki bilgilere göre hareket etmeliyiz. Sabaha kadar beklemeliyiz. Böylece gece vardiyasındaki kısa çubuğu çektiği için sinirlenen rastgele bir memur tarafından oradan kovulmayız."

Bu mantıklı. Ama bunu kabul etmek istemiyorum.

Telefonumdan Alton polis karakoluna bakıyorum ve bir saat önce kapandığını görüyorum. "Lanet olsun. Gece için bir yerde durmalıyız."

Max omuz silkiyor. "Zaten okulu kırdığımız ve sormadan kasabayı terk ettiğimiz için başımız belaya girecek. Müzikle yüzleşmek için geri dönmeden önce bunu görsek iyi olur, değil mi?"

"Yine de kalacak gerçek bir yer bulmalıyız," diyor Autumn. "Çünkü bu boktan arabada uyumayacağıma adım gibi eminim."

"Hey!" Max itiraz ediyor.

"Alton'da bir yer bulalım," diyorum. "Böylece yakın oluruz ve bu gecenin geri kalanını tüm bilgilerimizi toplayarak ve onlara nasıl dinleteceğimizi düşünerek geçirebiliriz. Sabah ilk iş bunu onların karakoluna götürürüz."

"Umarım polislikte Roane'dan daha iyidirler," diye mırıldanıyor Max nefesinin altından. "Ayrıca, arabamda hiçbir sorun yok, seni pislik."

Autumn'un onu duyduğundan eminim çünkü ağzını ince bir çizgiye bastırıyor. "Siz eziklerle aynı yatağı paylaşmayacağım. Bu çizgiyi aşar."

Tabii ya. Okulu asmak, bir karakol sekreterinin kimliğine bürünmek, bir tanığı pusuya düşürmek, bir lokantadan kovulmak, güvenlik kamerası görüntülerini çalmak, yaşlı bir kadına duygusal sıkıntı vermek ve bütün gece dışarıda kalmak - bunların hepsi yolunda, ancak bir erkekle aynı yatakta uyumak, aşılamaz bir çizgi bulduğu yerdir.

Max park yerinden geri geri çıkıyor ve ana yola dönmeye fırsat bulamadan arka koltuktan Autumn'un telefonu tiz bir sesle çalıyor ve hepimiz sığıyoruz. Nefesini içine çekti.

"Ne?" Ben soruyorum.

Yüzü ekran tarafından aydınlatılıyor. Burnundaki her çil ve kaşlarının arasındaki endişeli kırılganlık aydınlanıyor. "Babam arıyor."

"Ne?" Max sıkıştırılan bir fare gibi ses çıkarır.

Autumn bana bakıyor ve dişlerini sıkıyor. Cevap düğmesine dokunuyor ve hoparlörü açıyor. "Alo?"

"Nerede. Neredesin? Neredesin?"

Roane bağırıyor. Kahretsin ki
irkilmedim.

"Meşgul."

"Sonbahar! Sakın benimle uğraşmaya kalkma. Max ve Drew ile okulu bıraktığını biliyorum." Hayal mi görüyordum yoksa adım küflenmiş bir ekmek parçası gibi ağzından mı kaçırmıştı? "Güvenlik görevlisi müdüre üçünüzü çıkarken gördüğünü söylemiş ve şimdi Waybrooke'taki bir kadın beni arayıp Lola Scott'ı dükkânında gördüğüne dair ifadesini almamı istiyor. Numarayı ona *kızımın* verdiğini söylüyor. Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Ekрана ters ters bakıyor. "Senin işini yapmakla *meşgulüm*. Belki de Lola'yı gerçekten arasaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Ve... telefonu kapatıyor. "Telefonlarımızı kapatmalıyız, böylece onları takip edemez."

Ona bakakaldım.

"Ne?" diyor. "Sana söyledim, ben . Eninde sonunda atlatacaktır."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Max. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Onunla göz göze geldim. Oh lanet olsun.

Tüm bunlar sona erdiğinde, Roane'un hız cezasını bir geceyi hapisane hücrelerinde geçirmesine engel olmak için yıllarca kırımını kollamam gerekecek ama bunu gerektiği kadar önemsemekte zorlanıyorum. Hiçbir şey Lola'yı kaybetmekten ve her gün ölü mü diri mi olduğunu bilmeden uyanmaktan daha kötü olamaz. O arabada birbirimize bağırduğumuz her kelimeyi yeniden yaşamak. Her çaldığında telefonuma sarılmak, o olmasın diye.

Onunla kıyaslandığında, Roane tereyağı bıçağı olan bir kedi yavrusu.

Max otoyolda kuzeye döner. "Sanırım Roane'un annemi aradığını buradan duyabiliyorum. Beni öldürecek."

"O zaman birlikte öleceğiz."

Bana minnettar bir bakış atıyor ve telefonunu kapatıp işe yaramaz bir tuğla gibi bardaklıktaki bırakıyor. Ben de aynısını yapmaya başlıyorum ama söyledikleri kafama dank ediyor. Babalarım beni öldürmez ama şu anda nerede olduğumu bilmemek onları kesinlikle öldürüyor. Üç saat önce okuldan eve dönmüş olmalıydım. Babamı yine merdivenlerde oturmuş, bu gece bir daha açılmayacak bir kapıyı izlerken hayal ediyorum.

En azından Roane, Autumn'un güvende olduğunu biliyor. Nispeten. Yani, bir adam kaçırmanın peşindeyiz.

Aile grubu sohbetini açıyorum ve babalarımın sorularına ve nerede olduğumu öğrenme taleplerine göz gezdiriyorum. Son mesajlarında onları aramam için yalvarıyorlar ve mesajlarındaki acıyı okumak canımı yakıyor. Sesli mesajları dinlemeye cesaret edemiyorum yoksa bu işi bitirecek kararlılığa sahip olamayacağım.

Endişelenmelerini istemiyorum. olduğunu bilmeyi hak ediyorlar.

Üzgünüm. Endişelendiğini biliyorum ve başka bir seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım. Yakında evde olacağım ama bu gece değil. Ben güvendedim, Max güvende, Autumn güvende.
Ben: Önemli bir şey bulduk.

Lola'nın lokantada o sivri burunlu pislikle çekilmiş fotoğrafını gönderiyorum.

Ben: Scotts'un bunu görmesi gerek. O yaşıyor ve dün Waybrooke'taydı.
İki tanık onu görmüş ve biri onunla konuşmuş. Roane araştırmıyor, biz de araştıracağız birini arıyoruz. Çok yaklaştık, hissedebiliyorum. Bay Scott'a Roane'un işleri berbat ettiğini söyle.
Karakola gidip bilgi almasını söyle.

Ben: Üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım. Onu bulmak zorundayım yoksa bu beni öldürecek. Ben: Güvende olacağım, söz veriyorum. İkinizi de çok seviyorum.
Yarın görüşürüz.

Telefonumu kapattım, bunun onlara yaptığım en kötü şey olduğunu kesin olarak biliyordum. Bunun suçluluğu beni otoyola kadar kovalıyor.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Ben toprağın üzerine öğürürken kayrak grisi bulutlardan yağmur yağmaya başlıyor. Sanki fırtına burada olanları temizlemeye çalışıyor ama temizleyemiyor.

Hiçbir şey bunu geri
alamaz. Wayne, Ben

Hooper'ı öldürdü.

Beni evin içine gönderdi ve onu öldürdü. Wayne bir
katil.

Tek görebildiğim Ben Hooper'ın gülümseyen yüzü. Zavallı ailesi,
Bowman'ın bir saat önce ölümünden *sorumlu* olan adama verdiği el ilanlarının
aynısını asıyor.

Aman Tanrım.

Bu yüzden mi dün eve girdiğinde ceketini yanında değildi? Zavallı adamı
öldüresiye keserek kanlı bir şekilde mi aldı? Hiçbir şey olmamış gibi sadık
babayı oynamaya gelebilmek için ormana mı sakladı? Sonra ne oldu? Mezarı
kazmak için benim uyumamı mı bekledi?

Burada kendimi Wayne'in beni annemden almış olamayacağına ikna etmeye çalışıyorum çünkü bana hiç sesini yükseltmedi; bu arada bahçeye *cesetler* yığıyor. Tam bir aptalım.

Enkazdaki deliğe bakıyorum. Ben Hooper'ın gözleri fırtınaya bakıyor, sanki başına gelenlere o da benim kadar inanmıyor. Wayne bunu yapabiliyor ve sonra içeri girip hiçbir şey olmamış gibi gülümseyebiliyorsa, başka neler yapabilir?

Peki bana ne yapmayı planlıyor?

Öfke çöktü. Bembeyaz bir öfke. Hayır. Hayatta olmaz. Beni de yok edemez.

Fırtına hızlanıyor, yere çarpıyor ve arkamda bir dal daha kırılıyor. Arkamı döndüm ve bu sefer haklıydım. Wayne arkamda duruyordu.

İkimiz de fırtınadan yavaş yavaş ıslanırken önce yerdeki deliğe, sonra da bana bakıyor. Kesinlikle sıkılmış görünüyor ve bana bakıyor. "Ah, Mary. Her zaman her şeyi mahvediyorsun."

Boş lanet suratına bakıyorum ve elimdeki taşı şakağına vurarak kafasını yana yatırıyorum. Sağ dizinin üzerine düşüyor, gözleri odaklanamıyor, yanağından bir kan nehri akıyor.

Ve koşuyorum.

Acı dolu kükremesi arkamdaki ağaçların arasından süzülüyor. Ormanı yırtarcasına, bacaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde ilerliyorum. Dallar yüzümü parçalıyor. Kayalar bu ayakkabıların çok ince tabanlarına basıyor. Dikenler ceketimi tutuyor, çekiyor, çekiyor, çiziyor.

Nerede olduğu hakkında *hiçbir* fikrim yok. Sersemlemiş mi, kan kaybediyor mu, ölüyor mu... ya da arkamdaki ormana doğru ilerliyor mu? Bakmaya cesaret edemiyorum ve kulaklarımdaki kükreyen nabızdan başka bir şey duyamıyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum, çünkü kesinlikle bağlı.

İlk başta, komşumun cesedini bulduğumu düşünerek nereye gittiğimi bilmiyorum. Ama Ben bir eşten bahsetti. Eğer adalet kaldıysa

Çünkü Wayne ölmediyse, yandaki evden öteye gidebileceğimden şüpheliyim.

Yağmur ağaçların arasından dökülüyor, elbiselerimi ve saçlarımı ıslatıyor, ta ki nehirden tırmanmışım gibi hissedene kadar. Ağaçların arasından fırlıyorum ve bir an için komşunun bahçesine vardığımı sanıyorum ama orası ağlayan diz boyu çimenlerden ve piknik masası büyüklüğünde kocaman kayalardan oluşan bir açıklık. Kızgın gri gökyüzü önümde uzanıyor ve bir gök gürültüsü ağaçları sarsıyor.

Kendimi açıklığa doğru fırlatıyorum, en yakın ağaç parçasına yöneliyorum, böylece daha hızlı siper alacağım. Bir sarsıntıyla ağaçların arkasından duman yükseldiğini fark ediyorum. Baca dumanı.

O evde.

Bacaklarım daha hızlı hareket ediyor. Ciğerlerim alev alıyor. Bunu yapabilirim. .

Arkamdaki ağaçlara bir şey çarpıyor ve omzumun üzerinden geriye bakıyorum, Wayne dalların arasından fırlayıp küçük tarlaya girerken midem korkuyla doluyor. Beni fark etmeden önce çılgınca bir o yana bir bu yana bakıyor. Boynunu ve gömleğinin üstünü kan kaplamıştı. Bana buz gibi bir bakış fırlattı ve ben de ağaçların arasına daldım.

Bir daha arkama

bakmayacağım. "*Seni*

bulacağım..." diye

sesleniyor.

Ama bunu söylemiyor. *Bu* sefer

söylemedi. Bir anda ne olduğunu

hatırladım.

Evde postaları kontrol ederken arkamdan geldiğini hatırlıyorum. Beni bu hayata, bu yere sürüklediğini. Karanlıkta gümbürdeyerek dağa tırmanan minibüste uyandığımı hatırlıyorum. Yan yattığımı, ne olduğunu anlamaya çalışırken korkudan altıma sıçtığımı hatırlıyorum. YouTube'da gördüğüm bir numarayı kullanarak bileklerimdeki fermuarı çözdüğümü hatırlıyorum. Minibüs kulübenin önünde durduğunda uyuyormuş gibi yaptığımı ve o arka kapıyı açamadan ayağa fırladığımı hatırlıyorum. Kapıyı kırıp kendimi kapıya doğru attığımı hatırlıyorum,

Gecenin bir yarısı annem için çığlık atarak yola doğru koşarken onu garaj yolunda kık üstü yere serdim.

Ağağları hatırlıyorum, parmak gibi dalları.

Çıplak kollarımdaki soğuk gece havasını hatırlıyorum.

Arkamdan gelen sesini hatırlıyorum, sanki orada olduğunu *bilmemi* istiyordu. Yakın olduğunu. Kaçamayacağımı.

"*Hemen buraya gel, genç bayan.*"

Bu sefer . Sadece avlanıyor.

Anılar ağağları görüşümle karışıyor, şu anda etrafımda şiddetlenen fırtına ile beş gece önce olanlar arasında gidip geliyor. Araba kazası yoktu, McMinnville'den yolculuk yoktu, ev tadilatı yoktu. Sadece Wayne beni ormanda kovalıyordu, ta ki ben bir şekilde o yola düşene kadar.

Nefes alamıyorum.

Ağağların arasından bir ev görüyorum. Neredeyse geldim. Tuğla bacadan mavi boya ve odun dumanı kokusu alıyorum. İçinde ışık olan cumbalı bir pencerenin ana hatları.

Benim kurtuluşum.

O kadar yakınım ki, yeterince nefes alabilsem muhtemelen ığlıklarımı duyabilir. Nefes nefese kaldım. Yanıyorum. Bacaklarımı, ellerimi, yüzümü hissedemiyorum.

Ağağlardan kurtulana kadar on adım. imenleri görüyorum, kahverengi ve uykuda. Beş.

Paravan kapı açıldı. ığlık mı attım? Biri beni duydu mu?

Son ağağların arasından geçip o ölü çimenliğe dalıyorum ve yaşlı bir kadın küçük verandaya çıkıyor. ığlık atmak için ciğerlerime hava çekiyorum-

Ve bir el arkadan boğazımı sarıyor. Bir diğeri ağzımı kapatıp, çıkan sesi burkucu bir sıkmayla yakalıyor. Beni tekrar dalların altına sürüklerken ağağlar beni tekrar yutuyor. Ellerini tırmalıyorum, ama onlar sadece benim gibi hissedene kadar sıkılaşıyorlar.

boğazım ikiye ayrılıyor. Görüşümde siyah noktalar dans ediyor ve yanağıma doğru sessiz küçük patlamalar halinde nefes alıyor. Boğazımdaki tutuşu gevşetmiyor.

"Oh, Mary," diye fısıldıyor Wayne kulağıma, ben bilincimi kaybetmemek için çabalarken kirli sakalı tenime sürtünüyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Siyah noktalar beni tamamen yok edene kadar görüşümü bozuyor.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

DREW

Motel odamızdaki perdeyi aralayıp beş yüzüncü kez olsa gerek yola bakıyorum. Kasabaya girdiğimizden beri Alton sokakları sessiz. Ana cadde üzerindeki karanlık işyerleri sessizlik içinde oturuyor. Boş motel otoparkında titreyen sokak lambası tek hareketli, ta ki güneş doğduğunda sönene kadar.

Burası hayallerin öldüğü bir yere benziyor.

Lola'nın burada olduğunu hayal bile edemiyorum.

Max arkamda horluyor ve perdenin parmaklarımın arasından kayarak sabah ışığını kapatmasına izin veriyorum. Çift kişilik yataklardan birinde, başı yatağın kenarından sarkacak şekilde yayılmış, ağzı açık yatıyor. Şu ince kollu denizyıldızlarından birine benziyor. Boğazından bir başka bariton horlama sesi geliyor ve neredeyse motelin duvarlarındaki soyut sanat eserlerini sarsıyor.

Autumn diğer yatağın bir tarafında uyuyor, eski yorgani yere atılmış çünkü *majestelerine* göre "Onları asla yıkamıyorlar." Çarşafın altında sıkı bir top gibi yatıyor ve bütün gece hiç kıpırdamadı. Tekrar pencereye dönüyorum.

Sekize on dakika var. Karakolun resmi olarak açılmasına. Pencereden dışarı bakarken bile kendimi sabırlı olmaya zorluyorum.

Pencere.

Dün gece zar zor uyuduğum için yorgun olmalıyım ama değilim. Bu kasabada bir şeyler var ve Lola'nın sadece iki gün önce buraya geldiğini biliyorum. Onun gölgesi burada kalıyor. Bunu açıklayamam ama burada kendimi ona daha yakın hissediyorum.

Perdenin tekrar düşmesine izin verdim ve şifonyerin üzerinde duran düzgün belge yığınının doğru yürüdüm. Gecenin büyük bir kısmını sunumumu hazırlamakla geçirdim. Neyse ki motelin ofisinde bir yazıcı vardı ve tezgâhın arkasındaki kız onu kullanmamı sorun etmedi.

Her bir lokanta fotoğrafının, Lola'nın Instagram'daki o ceketini giydiği daha iyi bir fotoğrafın, yeni bir kayıp ilanı ve kaybolduğu geceden Waybrooke'ta yeniden ortaya çıkmasına kadar olan her şeyin daktilo edilmiş bir zaman çizelgesinin kopyalarını çıkardım.

Mükemmel bir polis raporu olmayabilir, ancak muhteşem, cesur, zor, sinir bozucu mükemmel bir kızın hikayesini ve ona ne olduğunu düşündüğümüzü anlatıyor.

Bunu Alton Polisi'ne sunmak için doğru sırayı bulmak üzere kâğıtları milyonuncu kez karıştırıyorum ama lokanta fotoğraflarına takılıp kalıyorum. Ceket bu fotoğraftaki en tanımlanabilir şey - sanırım beni en çok endişelendiren de bu. Yüzleri grenli, belirsiz. Umarım ceket yeterlidir. Lola'ya benzeyen kaç kız türünün tek örneği bir ceketle dolaşıyor olabilir?

Hayır. Bu kadarı yeterli. Olmak zorunda.

Max'in tıktırlı horlaması yüzüstü dönerken kesiliyor. Yeterince sabrettim. Üzerime eşofmanımı geçirip yatağını tekmeledim.

Bir sarsıntıyla ayağa kalkar. "Ne oluyor be?"

"Kalkma ve parlama zamanı," diyorum Autumn'un yatağına geçerken. Taşaklarımın sağlam kalmasını istiyorsam yatağını tekmelemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden gözlerini ovuşturana kadar omzunu hafifçe sallıyorum. "Hadi, karakola gitmeliyiz."

İnliyor ama çarşafı geriye atıp ayağa kalkıyor.

Anahtarları alıp çıkış yapmak üzere ön büroya giderken onları uyanmaları için bırakıyorum. Liberty'nin ön camı, yanından geçip ofise girdiğimde buzla parlıyor.

Tezgâhın arkasında dün geceki kız oturuyor. Boyalı siyah saçları, bolca göz kalemi ve en az benim kadar uyuduğunu gösteren kan çanağına dönmüş gözleri var. İçeri girdiğimde çenesini ellerinin arasına alıp bana göz kırıyor.

"Merhaba. Yazıcıya tekrar ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve anahtar kartlarını parlak siyah tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Hayır."

Gülümsüyor ve kartları alıyor. "Senin umursamaz havanı seviyorum."

Onu görmezden geliyorum ve gözlerimin küçük lobide dolaşmasına izin veriyorum. Alan bizim küçük odamızdan daha büyük değil. Küçük bir masa "kahvaltı" için kurulmuş, aslında sadece kahve, birkaç muz ve birkaç çocuk boyunda kahvaltılık gevrek kutusu var. Masanın üzerinde bir ilan panosu asılı ve karşısında odamızdakiyle aynı iki sandalye oturuyor.

"Tamam," dedi kız bana bir makbuz uzatarak. "Hepiniz çıkış yaptınız."

Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve bunu birden fazla anlamda söylediğini belli ediyor. Kaşlarımı çattığımı görmesin diye arkamı dönüyorum. Sevimli olmadığı için değil - göz kalemi ona çok yakışıyor - sadece Lola değil.

Duruyorum ve tek kullanımlık kağıt bardağa biraz kahve dolduruyorum. Soğutmak için tahta çubuklardan biriyle karıştırıyorum ve panoda ne olduğunu gördüğümde karıştırmanın ortasında donup kalıyorum. Tamamen kayıp kişi posterleriyle kaplıydı. Hepsi aynı kişinin.

Midem bulanıyor.

Ben Hooper adında yaşlı bir adamın gülümseyen yüzü siyah beyaz olarak bana bakıyor. Afişte en son iki gün önce yürüyüş yaparken görüldüğü yazıyor. Alton polis departmanının numarası en altta yazılı ama en çok yer kaplayan onun yüzü. Kahvemi yudumlarırken gülümsemesi içime işliyor. Tadı pislik gibi ama yine de zorla içiyorum.

"Bunların dün gece burada olduğunu hatırlamıyorum," diyorum masanın arkasındaki kıza.

Gözlerini deviriyor. "Değillerdi. Karısı şehirdeki her yere el ilanları asıyormuş. Çok erken geldi ve her şeyi devraldı. Adamın çekip gitmesine şaşmamalı. Biraz dışarıda görünüyor."

Bir *şeyler* yapıyormuş gibi hissetmek için etrafta koşuşturup el ilanları dağıtmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bu kızın küstahça konuşması midemi bulandırıyor. Sanki önemli değilmiş gibi. Sanki çılgına dönmüş karısı onu aradığı için tuhafmış gibi.

Ya da belki de bu benim yükümün başka birinin hayatına sızmasıdır.

Boğazıma kaçan kahve aromalı safrayı yutuyorum ve kayıp adamın yüzüne bakmıyorum. Autumn ve Max için birkaç muz kapıyorum. "Teşekkürler," diyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Elbette, ama ben-"

Ben dışarı çıkarken kapı önünü kesti.

Max ve Autumn benimle Liberty'de buluşuyor ve ben ona muzları atarken Max de bana arabanın anahtarlarını atıyor. Autumn arabaya binerken benim küçük "kanıt" yığınımı göğsüne bastırıyor, bu sefer ön koltukta oturuyor. Max itiraz etmiyor. Arka koltuğa geçip muzunu yiyor. Diğer muzu da ona uzatıyor ama kız yüzünü ekşitince onu da yiyor.

Karakola giden yol kısa ve ağır bir sessizlikle dolu. Sinirlerim zaten mutsuz olan midemi burkuyor. Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Dün geceki strateji oturumumuzda Autumn ceketle lokanta arasında bağlantı kurmanın polisi Meredith ve Eloise'le konuşmaya ikna etmek için yeterli olacağını düşündü. Umarım haklıdır çünkü yedek bir planımız yok.

Karakol iki blok ileride görünür hale geliyor. Önünde küçük bir otoparkı olan tek katlı küçük bir bina. Sadece iki polis arabası ve iki sedan park etmişti. Altın rozetli Alton Polis Departmanı tabelası kapının yanında duruyor ve ben birden Washington City'ye geri dönüyorum.

Roane'un karakolunun kapıları arkamdan çarpılırken içerideki herkes arkamdan hançer gibi bakıyor.

Tüm vücudum soğuk terler döküyor.

Hay sikeyim. Başka bir eyalette daha şüpheli olmak istemiyorum.

Kırmızı ışıktaki durdum.

İşler kötüye giderse, devam edeceğimi, beni dinleyecek başka birini bulacağımı düşünmek istiyorum ama ya kimse benim tarafımı görmezse? Ya Lola'yı eve getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoksa ve her şeyi daha da kötüleştiriyorsam? Ya Roane elleri kelepçeli bir şekilde bekliyorsa ve topladığımız ipuçlarını takip etmek için başka bir şansım olmayacaksa? Ya-

"Hey, dostum. Işık yeşil," diyor Max arka koltuktan.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ayağımı frenlerden çekiyorum. Liberty'yi her geçen saniye daha da kara deliğe benzeyen bu binaya doğru yavaşça sürüyorum. Otoparka, kapıdan olabildiğince uzağa park ediyorum ve Autumn yanımızdaki boş yerlere kaşlarını kaldırıyor.

"İyi misin?" diye

sorar. "Hayır."

"Drew," diyor kâğıtları kaldırarak. "Bu artık sadece senin sözün değil. Elinizde biz varız ve onu gören iki tanık daha var. Polisin bunu görmezden gelmesi için hiçbir neden yok ve gözlerini sana dikmeleri için daha da az nedenleri var."

Max arka koltuktan, "Roane ortaya çıkıp onları senin bir sosyopat olduğuna ikna etmedikçe," diyor.

Autumn arkasını döner ve ona ters ters bakar. "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Geri çekilir ve arabadan iner.

"Bu saçmalıklara kulak asma," diyor Autumn. "Bu iş bizde. Konuşmayı hatırlayın: Kayıp bir kız hakkında bilgi vermek için buradayız. Onlara fotoğrafları vereceğiz ve Meredith'i, Eloise'i anlatacağız. Bundan sonrasını onlar halleder."

Nefes alıyorum ve onu arabadan dışarı kadar takip ediyorum, ama ayaklarımı sürüyorum. Kendine güvenmesi kolay, kaybedecek daha az şeyi var. Ona inanmazlarsa eve gider ve ceza alır. Ben tutuklanabilirim.

Otoparkı geçiyoruz ve kapıda tereddüt ediyorum.

Max omzuma vurdu. "Hadi şu işi yapalım."

İçeri girdiğimizde bir hareketlilikle karşılaşıyoruz. Sessiz otoparka rağmen, bu ofis hareketli. Üniformalı memurlar her yerde, klasörleri dolaştırıyor, telefonlara cevap veriyor ve arkadaki büyük ilan panosuna bir şeyler asıyorlar. Kemerlerinde rozetleri olan takım elbiseli birkaç kişi aralarında gidip geliyor. Herkes aynı anda konuşuyor ve ilan panosunun ortasında Ben Hooper'ın kayıp ilanını görüyorum.

" oluyor?" Autumn fısıldıyor.

"Yaşlı bir adam kayboldu," diyorum. "Anahtar kartlarını iade ettiğimde motelde bir ilan gördüm. Bir arama ekibi oluşturuyor olmalılar."

"Gördün mü?" Max diyor ki. "Bazı polislerin gerçekten nasıl soruşturma yapılacağını bildiğinin kanıtı."

Evet, öyle. Bunu göreceğiz. Ama odadaki açık aciliyet beni biraz daha iyi hissettiriyor. Belki de bu bir felaket olmayacaktır.

Üniformalı memurlardan biri kapının yanında durduğumuzu fark ediyor ve ön masaya gelip ona yaslanıyor. Uzun boylu, kısa kıvılcık saçlı ve ona uygun bir bıyığı var. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tamamen donup kaldım. Bana bakıyor, belki de ortada olduğum ve Max ya da Autumn'dan yarım adım daha yakın olduğum için, ama sanki bir şüpheliye bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki buraya girerek yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki kim olduğumu biliyor. Suçlu olduğumdan eminmiş gibi. Roane ile konuştu mu? Telefonlarımız hâlâ kapalı. Buraya geleceğimizi nereden bilebilir ki?

"Merhaba," diyor Autumn, ben konuşmayınca tezgâha yaklaşarak. "Kayıp bir kişi hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Kayıp bir kişi mi?" diyor. "Ben Hooper'ı mı kastediyorsun?"

Başını sallıyor ve Lola'nın el ilanını tezgâhın üzerine bırakıyor. "Hayır, arkadaşımız Lola. Onun burada, Alton'da olduğuna inanmak için nedenlerimiz var ve bu konuda biriyle konuşmamız gerekiyor."

Kızıl saçlı omzunun üzerinden bakıyor ve elleriyle yüzünü ovalıyor. "Pekâlâ, şu anda işler biraz yoğun. Normalde burası çok yoğun değildir ama bizim de kaybolan bir yerlimiz var. Neden oturmuyorsunuz, biz de en kısa sürede sizinle ilgileneceğiz."

Kapının sağındaki bankı işaret ediyor. Üçümüzün oturabileceği büyüklükte, duvar boyunca uzanan uzun ahşap bir şey. Memur, ilan panosunun etrafında toplanan gruba geri dönüyor ve biz de bekliyoruz.

Max'in dizi, kıcı banka çarptığı anda zıplamaya başlar. "Bu iyi, değil mi? Yani, gitmemizi istemediler, yani hâlâ yoldayız, değil mi?"

Teorik olarak.

Autumn bana baktı. "İyi misin?"

"Evet."

"Sence ne kadar beklememiz gerekecek?" Max sorar.

Meğer bir saatten fazlaymış. Duvardaki saate kaç kez baktığının sayısını unuttum, ama saat dokuzu geçene ve kığım bu acımasız bankta iyice uyuşana kadar yelkovanın dönüp durmasını izledim.

Max duvara yaslanmış. Uyuyor. Yemin ederim her an her yerde bayılabilir.

En azından horlamıyor.

Autumn bankı tamamen terk etti, bunun yerine giriş yolunda dakikada bin adım atmaya tercih etti. Her geçen saniye daha endişeli davranıyor, ki bu komik çünkü beklemek bende tam tersi bir etki yaratıyor. Sinirlerim yavaş yavaş yatışıyor.

Sonunda ilan panosunun etrafındaki grup ayrılır ve herkes kapıya doğru ilerler. Sonbahar karşı duvara doğru kayarken

Bir düzine memur binayı birlikte terk ediyor ve ancak o zaman rozetlerinde farklı şehirler yazdığını fark ediyorum.

Ben Hooper'ı aramak için diğer kasabalardan memurlar çağırdılar.

Roane, biri onu zorlamadıkça kendi bölgesi dışından kimseyi bir şey yapması için çağırmazdı. Her şeyi "eve yakın" tutmayı tercih ederdi. Anladığım kadarıyla bu da "benim kontrolümde" anlamına geliyor.

Memur Redhead karakolda kalan tek kişidir.

Tezgâhın üzerine moteldekilerle aynı görünen bir yığın broşür koyuyor. "Hâlâ burada mısınız?"

Yüzümü buruşturdum. "Olmamamızı mı bekliyordun? Bize beklememizi söylemiştin." "Bekledim. Okulun yok mu senin?"

Autumn evet derken ben hayır diyorum.

Aramıza bakıyor. "Tamam, hepiniz nerelisiniz? Buralı çocuklara benzemiyorsunuz."

"Washington City," diyor Autumn.

Kısık bir ıslık çalıyor. "Siz çocuklar evden biraz uzaktasınız, öyle değil mi?"

Yine şu *çocuk* meselesi. Küçümseyici geliyor. Sanki söyleyecek önemli bir şeyimiz olamazmış gibi, çünkü biz *sadece* çocuğuz. Ve çocuklar rastgele bir okul gününde, sabah 9:15'te, evlerinden elli mil uzakta bir polis karakolunda olmamalı.

Autumn tezgâha doğru ilerliyor ve Lola'nın el ilanını ikinci kez ona uzatıyor. "Bu kızı gördün mü?"

Onun yanında duruyorum. Ona oluyorum. İkimiz de Max'i uyandırmaya zahmet etmiyoruz.

Memur Redhead bize baktı ama el ilanını aldı. Bizimle dalga geçiyor sanırım. İlana bir göz atıyor ve bakışları fotoğrafa kaymadan önce alttaki bilgileri okuyor gibi görünüyor. "Pek çok kıza benziyor. Washington City'den kayıp mı?"

Autumn başını sallar.

"Ve siz onun arkadaşları mısınız?"

Tekrar sallıyoruz ve Autumn üçümüzü tanıştıyor.

Okul gününde ona bir broşür göstermek için buraya kadar gelmemizden pek hoşnut görünmüyor. Ama Autumn halletti. Her zamanki gibi.

"Kaybolmasıyla ilgili bilğimiz var ve ifademizi alacak birine ihtiyacımız var. Resmi olarak. Babam bir şerif, bu yüzden bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Eğer yapmayacaksanız beni yapacak birine yönlendirmenizi istiyorum, çünkü *biri* ifademizi alana kadar buradan ayrılmayacağız."

Kızıl saçlı iç çeker. "Geri gel."

Beklediğim şey bu olsa da, vücudum hareket etmeden önce tam iki saniye boyunca bir moron gibi orada duruyorum. Autumn'un peşinden ana odanın ortasındaki iki masadan birine koşuyorum. Memur Kızıl saçlı bilgisayar tarafındaki ofis sandalyesine rahatça oturuyor ve biz de masaya bakan iki metal sandalyeye yığılıyoruz.

Memur klavyede birkaç tuşa basıyor, bir not defteri ve bir kalem alıyor ve dikkatini bize yöneltiyor. "Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlat."

Bu sefer, en başından beri yapmam gerekeni yapıyorum. Gerçeği söyleyeceğim. Tüm gerçeği, çirkin kısımları bile.

Tekne iskelesinden başlıyorum ve her bir detayı aynen gibi anlatıyorum. Kavga, ayrılık, onu orada bırakmam. Kayıp olduğunu fark etmemiz. O zamandan beri geçen haftalar, arayışımız, Roane'un başarısız soruşturması, ihbar hattı kayıtlarının çalınması. Ceketin kökeni ve bunu kayıttan duymanın anlamı. Waybrooke'ta Meredith'le buluşmaya gitmemiz. Eloise'den öğrendiklerimiz.

Her yeni bilgiyle birlikte, bizi kovmasını bekliyorum. Özellikle de "karakola girdik ve kanıt çaldık" kısmında, ama derin bir kaş çatma ve eliyle devam etmemizi işaret etme dışında hiçbir tepki vermiyor, ki bunu çok tuhaf buluyorum. O bir polis. Az önce ona başka bir polisten kanıt çaldığımızı söyledik. Bu, ifadenin ortasında bir nasihat gerektirmez mi?

Tek yaptığı yazmak.

O. Alır. Her şeyi. Aşağı.

Aslında, biz konuştukça, o koltuğunda daha fazla öne eğiliyor. Daha çok dinliyor, tabii bu mümkünse. Sorular soruyor. Bilgisayarında Lola'nın dava dosyasını açtığında ve grenli lokanta fotoğraflarımızı rapordaki görüntünün yanında tuttuğunda, yüzündeki rengin çoğu akıyor. Minibüs hakkında daha fazla şey bilmek istiyor. Ceket hakkında. Lola hakkında.

Bir ara kafamı kaldırdım ve Max, Autumn'un sandalyesinin arkasında duruyordu. Ne kadar zamandır orada duruyor? Eğer yüzündeki sırıtış bir gösterge ise, bunun iyi gittiğini anlaması için yeterince uzun olduğunu söyleyebilirim.

Memur Redhead Eloise'i kendisi bile arıyor. Eloise cevap vermiyor, ama resmi bir sesli mesaj bırakıyor, geri aramasını istiyor ve eminim duyar duymaz iletişime geçecektir. Sonra daha az eğlenceli bir arama yapıyor.

Roane'a.

Aramayı başka bir odada yapacak kadar akıllı. Birkaç dakika sonra kızgın ama kararlı bir şekilde geri dönüyor ki bence bu iyiye işaret. Autumn'u babasıyla konuşması için gönderir ve yazmaya devam eder. Sonra hem Ben'i hem de Lola'yı aramak için arama ekibini bölme ihtimalinden bahseder.

Ve yükseliyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar umutlu olmamıştım. Son yirmi dört saatin her endişeli dakikasında, nasıl yardım alacağımı ve bu hikayeyi nasıl anlatacağımı düşünürken, gerçekten bir fark yaratabileceğimizi düşünmeye asla cesaret edemedim. Ama oluyor işte.

Autumn bir dakika sonra kızarmış ama gülümseyerek geri gelir.

"Telefonu yüzüne kapattım," diyor. "Zaten otoyoldaydı. Buraya gelip çığlık atmaya başlamadan önce yaklaşık kırk beş dakikamız var. Kendinizi hazırlayın."

Saate baktım. 10:05.

Roane'un bize yaklaşması ellerimi terletmeli, ama Memur Redhead'in-err, Memur McCurry, bir adı var- daha çok sorusu var. Buraya bunun için geldik, Roane'un canı cehenneme. Bana ne sorarsa sorsun halledeceğim.

Her şeyi cevaplamamız uzun zaman alıyor ve raporda yazılı olan her şeyi bildiğinden emin olmak için zaman çizelgesini iki kez daha gözden geçiriyoruz, ancak sonunda aldığı notların *sayfalarına* bakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp yüzünü ovuşturuyor. "Vay anasını. Bu çok fazla."

Başımızı sallarız. Öfkeyle.

Ellerini indiriyor ve sonra her birimizin bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Buraya gelmek için üçünüzün yaptığı şey normalmiş gibi davranmayacağım ya da bu bilgilerin tek bir parçasını nasıl topladığınızı görmezden . Eve döndüğünüzde bunun sonuçları olacağından eminim ve bu konuda pek bir şey yapamam ama yaptığınız şeyi *neden* yaptığınızı anlayabiliyorum. Bundan sonrasını bizim halletmemize izin vermeni istiyorum, tamam mı? Artık çalmak, hafiyelik yapmak ya da kaçmak yok."

Max sırtıyor ve ben buna hafiyelik dediği için olduğunu biliyorum.

Sonbahar omuz silkiyor. "Buradayız çünkü başka kimse bir şey yapmıyordu. Eğer siz devralırsanız, devam etmek için hiçbir nedenimiz kalmaz."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü Lola eve dönene kadar durmayacağım. Memur McCurry ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyor, ama beni bir anlamaya ikna edemedi karakolun kapıları tekrar açılıyor.

Başka bir memur içeri giriyor, bu seferki Redhead'den çok daha genç. Aslında, bizden biraz daha yaşlı görünüyor. Belki de dev mavi gözlerinden dolaydır.

Kahverengi saçları biraz dağınık, üniforması da öyle. Ofiste uyumuş gibi görünüyor. "Hey, McCurry. El ilanlarım bitti. Başka bir yığın hazır mı?"

Memur McCurry ayağa fırlar ve elini sallayarak diğer memuru yanına çağırır. "Bowman, sana bir saniye ihtiyacım var."

Genç polis masanın yanına geliyor. "Ne var yok?"

"Bunlar Drew, Autumn ve Max, kayıp arkadaşlarını arıyorlar. Alton'da olduğuna inanmak için sebepleri var, ben de onların ifadelerini alıyorum. Bu bana senin garip gece vardiyanı hatırlattı. Birkaç gün önce genç bir kızı almamış mıydın?"

Autumn bana hayatımda gördüğüm en büyük gözlerle bakıyor ve benimkilerin de aynı şekilde baktığını hayal ediyorum. Genç bir kızı mı aldılar? Kız burada mı? Nerede olduğunu biliyorlar mı?

Genç adam Lola'nın fotoğrafını alır ve kaşlarını çatar. "Evet ama o kayıp bir kişi değildi. Bir araba kazası geçirdi. Babası geldi ve onu eve götürdü. Aslında onları kontrol etmekten yeni döndüm."

Başını öne eğmiş, hâlâ fotoğrafa bakıyor. "Yine de kafa karışıklığını görebiliyorum. Aynı yaşlar. Aynı ceket. Ama bu geçen gün aldığım kız değil."

Yapamıyorum... Bunu sindiremiyorum.

Sonbahar yıldırım hızında. "Ama aynı ceket onda olsaydı," diyor, "o olabilirdi. Bu türünün tek örneği. Onu ben yaptım."

"Emin misin Bowman?" Memur McCurry ona lokantanın fotoğraflarını ve notlarının geri kalanını da uzatarak sorar.

Bowman tekrar bakar. Fotoğraflara göz gezdiriyor, el ilanına gözlerini iyice kısarak bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Bakın, için üzgünüm çocuklar," diyor, sanki bizden bir dakika bile büyük değilmiş gibi, "ama sanırım lokantada yanlış bir tanımlama yapmış olabilirsiniz ve bu da sizi maalesef buraya getirdi. Bu kızın kimliğini kendim doğruladım, tüm evraklarını gördüm ve McMinville gazetesindeki doğum ilanına kadar her şeyi iki kez kontrol ettim. Keşke size daha iyi haberlerim olsaydı ama üzgünüm. Bu o değil."

Autumn'dan yarı nefes yarı hıçkırık gibi bir ses çıkıyor. Max elini onun omzuna koyar ve Autumn omuz silkmez.

Ama ben? Kendimi kaybediyorum. "Ama... Ama aynı göründüklerini söylemişsiniz. Birbirine tıpatıp benzeyen iki kızın aynı ceketini giyme ihtimali nedir?"

aynı kasabaya ama aynı kız değiller mi?"

Sesimin panikle bir oktava sıçradığını duyuyorum ama durduramıyorum.

Bowman üzgün görünerek kağıtları bırakır. "*Biraz* ona benziyor dedim. İki farklı kişiden bahsediyoruz. Özür dilerim. Yanlış kişiyi yakaladınız."

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Hareket ettiğimi hissediyorum ama gözümü kırpıyorum ve hiçbir şey görmüyorum.

Tekrar göz kırpıyorum ve birinin sırtını ve ağır iş botlarının altındaki zemini görüyorum.

Üçüncü kez göz kırpıyorum ve hiçbir şeye geri dönüyorum. Hâlâ hareket ediyorum ve anlamıyorum.

Ne oluyor? Taşınıyor muyum?

Altımdaki toprak tekrar görünür hale geliyor. Çalıların arasından, ölü otların üzerine basan botlara odaklanıyorum ve beynim ayrıntıları bir araya getiriyor. Birinin omzundayım. Bir spor çantası gibi sarkıtılmış. Parmaklarım satın almak için yayılıyor, kaçmam lazım. Garaj yolunun bir kısmını görüyorum. Başımı kaldırıyorum ve bir dirsek yüzüme çarpıyor. Acıdığını biliyorum ama hissedemiyorum.

Yine hiçbir şey görmüyorum.

Artık gözümü kırpamıyorum. Göz kapaklarım çalışmıyor ama yüzümün yan tarafında soğuk bir şey hissediyorum. Sanırım biraz zaman geçti. Artık her şey soğuk. Burnumda ıslak bir şey var, yanağımdan aşağı damlıyor.

Ve hatırlıyorum.

Ani bir sel gibi. Patlayan bir baraj. Bütün parçaları yerine oturttu.

Evimi hatırlıyorum. Ailemi hatırlıyorum. Minibüsten kaçtıktan sonra ağaçları yırtıp dağdan aşağı koştuğumu, anneme dönmek için çaresizce çırpındığımı hatırlıyorum. Arkadaşlarıma.

Benden çalmaya çalıştığı hayata.

Bana yettiğini hatırlıyorum. Saçlarımın arkasından tutup yüzümü bir ağaca çarptığını. Burnumdan kan fişkirirken acı beynimde sekiyordu. Taşaklarına çılgınca bir yumruk indirdim. Beni bıraktı. Ağaçların arasında körü körüne koşarken dalların yüzümü sürüklediğini hatırlıyorum, ta ki yer altımdan kayıp düşene kadar.

Aşağı.

Aşağı.

Dik bir setten aşağı, yol boyunca her şeye çarparak -ağaçlar, kayalar, dallar.

O çukura nasıl düştüğüm ya da bu anıların birbirinden ne kadar uzak olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de orman zemininden fındıklarını topladıktan sonra beni bulamadı. Ya da benim düştüğüm aynı çıkıntıdan istemedi. Ormandan sürünerek çıkmış, yolu bulmaya ve yardım getirmeye çalışmış olmalıyım. Wayne'den uzaklaşmaya çalışıyordum.

Kesinlikle babam olmayan bir adam. O beni ailemden alan yabancı. Wayne Boone beni kaçıran kişi.

Uzun bir gıcırtı karanlığı yarıyor ve tek göz kapağımı açıp bir armatürden sarkan yalnız bir ampulü görebiliyorum. Ağırlığıma zorlukla boyun eğen bir şeyin üzerinde yatıyorum ve karanlıkta soğuk bir şey ayak bileğimi sarıyor ve derimi ısıyor.

Panik karanlıkta sürünüyor ve kayalardan yapılmış bir battaniye gibi örtüyor.

Ben burada olamam.

Kaçmak zorundayım.

Wayne'den uzaklaşmalıyım. Onun gibi biri tanık bırakmaz. Ama vücudumu nasıl hareket ettireceğimi bilmiyorum. Tüm uzuvlarım çok ağır geliyor. İşe yaramaz. Ve yüzümden sızan soğuk nemin kan olduğu kesin.

İşimi yapamıyorum ve tek duyduğum *o. Beni hatırlamıyor musun?*

Mary mi?

Bir dakika sonra

görüştürüz. Mary.

Eve vardığımızda, uzun bir süre ayrılmak zorunda

kalmayacağız. Mary.

İyi uykular,

Mary'ciğim. Mary.

Mary. Mary.

Sen

her

zaman

mahvol

ur

Her şeyi.

Göz kapaklarımın pembemsi ışıltısından karanlık içeri süzülüyor ve kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu yapamam. Savaşacak gücüm kalmadı.

Eve döndüğümde ailemi düşünüyorum, beni tekrar görmeyi ne kadar çok istiyor olmalılar. Adımı çağırdıklarını, beni aradıklarını duyuyorum ve son bir parça yerine oturuyor.

Adımı biliyorum.

YİRMİ ALTI

DREW

Özür dilerim. Yanlış kişiyi yakaladınız.

Sözcükler beynimde işe yaramaz bir şekilde zıplıyor. Anlamıyorum. Nasıl olur da Lola'ya benzeyen bir kız -aynı yaş, aynı saç, aynı göz rengi, aynı türden ceket- bir şekilde o olmaz? Etrafta dolaşan bir görsel ikizi mi var?

Bu tesadüflerden üçünün bile bir arada gerçekleşme ihtimali nedir?

Memur McCurry de aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor, çünkü ayağa kalkması iki saniye bile sürmüyor. "Burada kal," diyor. "Ben onunla konuşurum." Memur Bowman'ı arka taraftaki fotokopi odasına kadar takip ediyor.

Büyük iç pencereden onu izliyorum. İki adam fotokopi makinesinin yanında durmuş, kısık sesle konuşuyorlar. Üçümüz de ne dediklerini duymak için aynı derecede umutsuzca öne doğru eğiliyoruz ama tek duyduğumuz, diğer adamın (Memur McCurry) çırpınan uzuvları ve istifa etmiş bakışları .

Memur McCurry'nin dudakları her hareket ettiğinde, Memur Bowman başını sallıyor.

Max, "Görünüşe Redhead bu kazanamayacak," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıp karakolun etrafına bakıyorum ama diğer memurlardan hiçbiri henüz geri dönmemiş. , yoksa neler olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Böylece arka duvara, pencereden uzağa kayıyorum ve fotokopi odasının kapısının hemen dışına gelene kadar kayarak duvara yapışıyorum.

Memur McCurry, "Bu bana doğru görünmüyor," diyor. "Beş gece önce tam olarak buna benzeyen bir kızı almış olma ihtimaliniz nedir? Ya aldığınız kız Lola Scott ise?"

Tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kâğıtlar hışırdıyor ve Memur Bowman fotokopi makinesinin düğmelerine basarken çıkan sestten dolayı iç çekiyor. "Yakaladığım kızın adı Mary Boone. McMinnville'den on yedi yaşında ve babası onun için en az yarım düzine kimlik formu sağladı. Şikayet etmeden. Kendisi balıkçı kulübelerinden birinin sahibi olan bir yerlidir. Kendim doğruladım."

"Ne kadar eminsiniz?" Memur McCurry diyor ki. "Bu çocukların söylediklerini göz ardı edecek kadar emin misiniz?"

Lanet olsun, bir tür otoriteye sahip birinin söylemek istediğiniz her şeyi söylemesi çok güzel.

"Elbette hayır," diyor Bowman iç çekerek. "Ama bir genci kimin bıraktığım konusunda herhangi bir şüphem olsaydı buradan çıkmasına izin verir miydim sanıyorsun? O kazada kafası allak bullak oldu. Onu görmeliydiniz. Adını bile hatırlayamıyordu. Bu kadar savunmasız birini, buraya gelip ailesi olduğunu iddia eden birinin eline bırakacağımı mı sanıyorsunuz? Bu kadar dikkatsiz olacağımı mı sanıyorsun?" Memur McCurry bir an sessiz kalır. "Tabii ki hayır. Bu yüzden değil. İma etmeye çalışıyorum... Sadece... Bu çocuklar, anlıyor musunuz? Çok büyük bir hikayeleri var ve çok fazla şey ekleniyor. Çok fazla benzerlik ve görgü tanığı var. Siz aynı fikirde değilsiniz diye bunu görmezden gelemem."

"Senden bunu istemiyorum. Kendin kontrol et. Seni oraya bile götüreceğim. Ben Hooper'ın karısını kontrol edip ona son durumu bildireceğime söz verdim."

Boone'lar da hemen yan evde oturuyor. Benimle gelebilirsin, Mary ve babasını görmek için uğrarız."

"Evet...tamam. Bu makul."

"Keşke size daha iyi haberlerim olsaydı. Ve onlar için de. Lola Scott ve Mary Boone aynı kişi *değil*."

Sesindeki kesinlik, tüm kanıtlarımızı daha ince, daha az önemli hissettiriyor. *Lola Scott ve Mary Boone aynı kişi değil*. Bunu gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki başka bir olasılık yokmuş gibi ve Memur McCurry'yi de aynı sonuca götürmek bir angarya.

"Bu arada," diye devam ediyor Memur Bowman, yine kağıtları karıştırarak, "bu çocukların evlerine gitmeleri gerekiyor. Keşke daha fazlasını yapabilseydik ama yollarına çıkarak arkadaşlarına yardımcı olmayacaklar. Telefon numaralarını isteyin ve her şeyi kontrol ettikten sonra onları bilgilendirebilirsiniz, ancak burada olmalarına gerek yok."

Hay sikeyim. İki elimle başımı tutuyorum ama beynimdeki döngüyü durduramıyorum.

Lola Scott ve Mary Boone aynı kişi değiller.

McMinnville'den 17 yaşında bir kız.

Kafası karışmış.

Adını bile hatırlayamıyordu.

Eşyalarıyla birlikte Lola'ya tıpatıp benzeyen, kim olduğunu hatırlayamayan bir kız var ve hâlâ bir çıkmaz sokak mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Yaptığımız onca şeyden sonra, hala burada mı bitiyor?

Bir el omzuma dokunuyor ve irkiliyorum. Autumn yanımda duruyor ve gözyaşları iki yanağından aşağı süzülüyor. Onları temizliyor ama yerine daha fazlası geliyor.

"Gerçekten o değil mi?" diye fısıldıyor.

Birdenbire, artık burada olamayacağımı anladım. Yüzündeki umutsuzluk benimkinin aynası gibi. Buna dayanamıyorum. Duvardan uzaklaşıp ön kapıdan çıkıyorum. Dışarıdaki soğuk tuğlaya yaslanıyorum.

Bu çok fazla. Hepsi.

Memur Bowman ne kadar emin düşünürse düşünsün, Lola'nın ceketinin aynı bir yabancı tarafından giyilmesini açıklayacak bir senaryo bulamıyorum. Hatta o kadar özdeş bir yabancı ki, onunla birlikte büyümüş üç kişi, lokantadaki tanık ve ikinci el mağazasındaki yaşlı kadın tarafından Lola sanılıyor.

Ama memur kararlı. Dağa çıkan o değil. Mary lanet Boone.

Ya yanılıyorsa?

Bunu öğrenmenin bir yolu yok. Eğlence olsun diye bana Mary Boone'un fotoğrafını göstermeyecekler. O bir çocuk, değil mi? Biz de öyleyiz. Dağda kamp kurup yirmi dört saat babasının minibüsünü aramadığım sürece seçeneğim yok.

Eve gitmek zorundayım. Burada Lola için yapabileceğim başka bir şey yok.

Bu da bende en yakın polis arabasına kasma isteği uyandırıyor. Onun yerine, bize yardım etmesi gereken karakolun dışında bir arıza yaşadım.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama bir süre. Soğuğun kazağımın kumaşından sızıp kemiklerime işlemesine ve gözyaşlarımın gözlerimi yaşartmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Kapı açılır ve Autumn dışarı çıkar. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Yanımda durup omzunu duvara yasladı. İyi olup olmadığımı sormuyor ki bunu takdir ediyorum. Onun yerine cebinden katlanmış bir kağıt parçası bana uzatıyor.

Ben Hooper'ın broşürlerinden birine benziyor. Ters çeviriyorum ve arkasında onun keskin kalemle yazılmış kıvrıkcık el yazısını buluyorum.

93 Ridge Yolu. Alton, Oregon.

"Bu da ne?"

Omuz silkiyor. "Seni tanıyorum. Mutlak bir şey olmadan bu işin peşini bırakamayacağınızı biliyorum. Bu Mary denen kişiyi kendin görmelisin. Bu Ben Hooper'ın adresi."

Neredeyse kağıdı düşürüyordum. "Özür dilerim, *ne* dedin?"

"Komşu olduklarını söyledi, değil mi? Mary ve Ben? Git kendin gör."

"Ama sen nasıl...?"

Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Kızıl saçlı adam diğer polisle tartışmak için ayağa kalktığı anda ekranını kilitlememiş. Ben Hooper'ın dosyası hâlâ masaüstünde açıktı. O geri gelmeden önce adresi kopyaladım."

Bu Ben Hooper'ın gerçek adresi. *Boone'lar hemen yan oturuyor.*

Mary Boone -belki de Lola- elimdeki adresten bir ev ötede. "Git, Drew.

Hepimiz için. Git bak bakalım o mu?"

"Gelmiyor musun?" Liberty'ye doğru bir adım atmışken soruyorum.

Başını sallıyor. "Babam on dakika içinde burada olacak. Sana kalmış. Max sana fark edilmeden sıvışabilmen için birkaç dakika vermek amacıyla arkadaki cezveyi devirdi."

Tabii ki yaptı.

Ona sarılıyorum. O da gülüyor. "Babam Tokyo otoparka girmeden acele et."

"Teşekkür , Autumn. Teşekkür ."

"Bulun onu."

Liberty'ye koşuyorum ve kırmızı ışıktaki telefonumdaki GPS'e adresi girerek otoparktan çıkıyorum. Tüm vücudum bir amaç uğruna titreşiyor.

Bir planım var. GPS'teki varış saatine bakıyorum, on bir dakika içinde bu kızla yüz yüze geleceğim ve cevabımı alacağım.

Doppelgänger ya da Lola.

Ama bu o. O olmak zorunda. Başka hiçbir şey mantıklı değil.

Kasabanın sonunda, ağaçlara tırmanan bir yoldan sağa dönüyorum. Tam kenara çekerken, ana yolda ters yönde bir polis arabası uçarak geçiyor. Işıkları açıktı. Yan tarafında Washington City logosu.

"Bu çok yakındı," diye mırıldanıyorum.

Ve eğer Roane gitmeden önce herhangi bir telefon görüşmesi yaptıysa, babamlar ve teyzem muhtemelen hemen arkasındadır. Oradan tam zamanında çıktım.

Yol dağın tepesine kadar kıvrıla kıvrıla çıkıyor, birkaç dakikada bir başka dar yollara ve özel araba yollarına ayrılıyor. Sonunda toprak yol düzleşiyor, her iki tarafı da sık yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili ve GPS hata vermeye başlıyor. Ama ben çoktan Ridge Yolu'ndayım ve 85 ve 88 numaraların yanından geçiyorum.

Ağaçlar sağ tarafta seyreliyor ve bir sonraki ev numarasını bulmak için yavaşlıyorum. İleride paslanmış eski bir posta kutusunun üzerinde 91 yazıyor. Arkasındaki kütük kulübe sessizlik içinde oturuyor.

Hangi komşuyu aradığımı bilmediğimi fark ettim. Hangi taraf? Yavaşlıyorum ve uzun bir süre kulübeye bakıyorum, sonra tekrar gaza . Ev kapalı görünüyor. Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum.

Yolun yaklaşık çeyrek mil aşağısında Hooper'ların evini görüyorum. Küçük, çiftlik tarzı bir ev, verandanın yanındaki tabelada soyadları parlak sarı harflerle yazılmış.

Düz yol bitiyor ve kendimi en yakın komşuyu aramak için ormanın içinde dönüp dururken buluyorum. Yaklaşık bir mil ötede, yolun diğer tarafındalar. İki yaşlı kadın bahçede durmuş yaprakları tırmıklıyor. Gökkuşaağı boyalı posta kutularında 128 Ridge Yolu yazmaktadır. Kutunun üzerindeki isim Brown, Boone değil.

Kahretsin. Kulübe olmalı. Çok uzağa gittim.

Garaj yolunun sonunda geri dönüyorum, nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Sonra tekrar virajlardan geçip kulübeye odaklanıyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Boş garaj yoluna çekip ön merdivenlerde birinin dönmesini mi bekleyeceğim? Yüksek sesle kapıyı çalıp evde biri olduğunu mu umayım? Ya cevap *verirse* ve yanlış *kişiyse*? Ya Memur Bowman haklıysa?

Belki de kapıyı hiç çalmamalıyım. Burada olmak yeterli. Sokağın karşısına park edip arabamda sorun varmış gibi davranabilirim. Kaputu kaldıralım mı? Etrafı bıçakla

motorlar hakkında bir şey biliyormuşum gibi hortumlara ya da akü bağlantılarına mı bakacağım?

Kulübe ağaçların arasından beliriyor ve araba yolundan yaklaşık on beş metre uzakta kenara çekip motoru durduruyorum. Avuçlarım terlemeye başladı.

Tanrım, ya Lola değilse?

Ya o ise?

Midem bulanıyor.

Onu gördüğümde sahte araba sorunu yoluna gitmeye karar verdim. Bir minibüs yokuşun aşağısında, evin solunda, bodrum kapısının yanına park edilmiş. Evle ağaçların arasına gizlenmiş. *Boyası soyulmuş gri bir minibüs.*

Gözümün ucuyla bir dal kımlıyor ve donup kalıyorum.

Ağaçların arasından bir adam fırladı ve avluda, benden yaklaşık elli adım ötede, sırtı dönük bir şekilde ilerledi. Bodrum kapısına doğru ilerliyor.

Omzunda bir şey taşıyor.

Cansız bedenın yüzükoyun sırt üstü sarkmasını izlerken tüm vücudum bir anda buz kesiyor. Kız. Kısa kahverengi saçlı. Pastel çiçekli kolları olan kot ceket.

Lola.

YİRMİ YEDİ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Sanırım ölmüş olabilirim.

Tekrar.

Aynı aşılmaz karanlık etrafımı sarıyor ve ben onu bekliyorum. Başka bir acı duvarını ya da başka bir şeyi bekliyorum. Belki daha kalıcı bir şey. Ama belirsizlik devam ediyor. Karanlık bastırıyor, beni tutuyor.

Yüzümde bir zonklama dikkatimi çekiyor. Elim burnuma gidiyor ve ıslak çıkıyor. Aynı anda birkaç şeyin farkına varıyorum. Bir, Arafta kan ya da zonklayan burun yok. İki, ben ölmedim. Baygın bile değilim. Son derece karanlık bir yerde yatıyorum. Üç, sanırım bu sefer burnum tamamen kırıldı.

Ve dört, donuyorum.

Kendimi toparlamak için kollarımı açıyorum ve yanağıma yakın bir yere çarpıyorum. Parmaklarımı ona doğru uzatıyorum ve beton bir duvarın gözenekli soğuşunu hissediyorum. Nefesim o kadar hızlı girip çıkıyor ki ciğerlerimin etrafındaki kaslar acıyor ve başım dönüyor. Tekrar bayılabilirim. Ama bunu yapamam. Uzaklaşmalıyım-

Wayne.

Dehşet sırtımdan aşağı soğuğa rakip bir ürperti gönderiyor ve yuvarlanmaya çalışıyorum. Yerde değilim. Aşağı uzanıyorum ve altımda brandaya benzer bir şey hissediyorum. Onu kendimden uzağa doğru takip ediyorum ve parmaklarımın ucunu boru gibi bir şeyin etrafına doluyorum. Metal bir çerçeve. Şu kamp karyolalarından birindeyim. Çadırda kendinizi yerden yüksekte tutmak için kullandığınız türden.

Hangi cehennemdeyim ben?

Biraz daha doğruluyorum ve gözlerim karanlığa alışırken ışık kırıntıları dikkatimi çekiyor. Gün ışığının ince şeritleri bir dikdörtgen oluşturuyor.

Bu bir kapı. Sağımdaki duvarın içine yerleştirilmiş. Yağmur evin bu tarafına vuruyor. Odanın diğer tarafına dönüyorum ve gölgeye doğru yükselen bir dizi merdivenin dış hatlarını buluyorum ve şimdi tam olarak nerede olduğumu biliyorum.

Artık kulübede değilim.

Ben onun altındayım. Beni bodruma koydu.

Nefesim gittikçe ağırlaşıyor. Başladığı işi bitirmek için geri gelmeden önce buradan çıkmalıyım. Elim burnuma geliyor ve acı yüzümden fışkırıyor. Ben bayılana kadar canımı sıkmaya çalıştığı boynum ağrıyor.

Beni tekrar ele geçirmesine izin veremem.

Bacaklarımı karyoladan sarkıtıp evin nerede olduğunu ve hangi yönün beni ormanın örtüsü altına en hızlı şekilde sokacağını -hangi yöne gitmemi bekleyeceğini- zihinsel olarak hesaplamak için hareket ediyorum ki ayak bileğimdeki deriye bir şey saplanıyor. Hareket ettiğimde metal takırdıyor. Öne doğru eğiliyorum ve kapıdan gelen ışık kırıntılarında, yere sarılmış kalın gümüşü bir zincir görüyorum. Bir ucu gölgelerin arasında kayboluyor, diğer ucu ise bir dizi kelepçeye bağlı, bir tanesi ayak bileğime takılmış.

Midemde panik birikiyor. Kusacağım. Çaresiz ellerimle zinciri çekiyorum ama odanın daha uzağındaki bir şeye takılıyor. Ne kadar çekersem çekeyim, gevşemiyor. Burada kapana kısıldım.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı kayıyor. Zinciri bırakıyorum ve karyolanın üzerindeki halkaları tekmeliyorum. Çığlık atmak istiyorum. Çıplak ellerimle bu duvarları yıkmak istiyorum. Bu karyolayı kafasının üzerinde kırmak istiyorum.

Üstümde bir ışık yanıp sönüyor ve sıçrayarak sırtımı beton duvara çarpıyorum. Gevşek bir telden sarkan tek bir ampul başımın üzerinde sallanıyor ve bodrumun geri kalanını aydınlatıyor. Çatlak beton duvarlar. Kirli zemin. Üstüne yığılmış birkaç kutu dışında boş olan uzun bir çalışma tezgahı tam önümde duruyor. Ayak bileğime bağlı gümüş zincir düz olmayan zeminde dolanıyor ve merdivenlerin yanındaki metal bir temel direğine dolanıyor. Kalbim sıkışıyor. Bunu kırmamın imkanı yok.

Merdivenler gıcırıyor ve ben bakıyorum. Wayne en altta oturuyordu. Yüzünün hemen yanındaki ışık düğmesini gördüm. Merdivenlerden kimsenin indiğini duymadım. Demek ki bunca zamandır buradaymış.

Beni izliyorsun.

İç çekiyor ve başını ellerinin arasına alıyor. Sanki bunun olduğuna o da inanamıyormuş gibi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "Çok ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Sonunda seni doğru yola sokmuştum ve sen de *beni dinliyordun*. Her şey normale dönüyordu, tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi. Sonra her zamanki gibi yine her şeyi berbat etmek zorunda kaldın. Neyin var senin?"

Bir şey söylemiyorum çünkü zihnim çalkalanıyor. Ben küçükken mi? Bundan önceki *her şeyi* hatırlıyorum ama *onu* hatırlamıyorum. Beni kaçırmadan önce, bu adamla hiç tanışmamıştım.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye devam ediyor. "Tüm hatalarına geri dönmeye bu kadar kararlıyken sana nasıl güvenebilirim?"

Bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyor, ben de aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Fahişe arkadaşlarını, onların iğrenç partilerini ve uygunsuz davranışlarını kastediyorum. İğrenç müziğinden ve fahişe kıyafetlerinden bahsediyorum,

ve gizlice kaçmak. İçki içmek. Erkekler. Günahlar. Neden bunları geride bırakmıyorsun? Neden? Seni kurtarmak için neden bu kadar sert önlemler almak zorundayım?"

Müzik, içki ve gizlice mı? *Ne sikimden bahsediyor bu?* "Beni görmezden gelme, Mary!"

İrkildim. "Ben Mary değilim."

Bunu söylemek istememiştim. Kelimeler kendiliğinden çıkıyor. Onlar bir hata.

Wayne kendini merdivenlerden aşağı atar ve bağırır, "Evet, öylesin! Bu lanet oyundan bıktım. Seni her bulduğumda aynı şey oluyor! Tekrar çok ileri gitmeden önce durmalısın. Kim olduğunu çok iyi biliyorsun! Sen. Mary'sin. Mary'sin. Boone'sun."

Seni her bulduğumda.

Aman Tanrım. *Bu* da ne demek oluyor?

"Söyle!" diye bağırıyor. "Mary olduğunu söyle!"

Ağzım o kadar kuru ki, hayalet gibi mırıldanarak "Ben Mary'yim" diyebiliyorum.

Tekrar alt basamağa oturur ve başını tekrar ellerinin arasına alır. Tüm vücudunu sarsan bir hıçkırık çıkarır.

Farkına varmak tüm vücuda bir yumruk gibi iner.

Gerçekten Mary Boone olduğumu düşünüyor. Mary Boone olmamı *istiyor*.

Benim evde oturan, babasını seven, uygunsuz hiçbir şey izlemeyen, okumayan ya da dinlemeyen sessiz bir kız olduğum konusundaki ısrarı beni ona benzetmeye çalışmasından kaynaklanıyordu.

Bu da tüm bunları katlanarak daha korkutucu yapıyor. Kızı olduğuma inanacak kadar akli dengesi yerinde olmayan bir adamdan nasıl kaçabilirim? Beni kaçıran *oyken*. O sadece tehlikeli değil, aynı zamanda hayal görüyor.

Ve... gerçek Mary Boone'a ne oldu?

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Mary," diye mırıldanıyor. "Neden bu aptalca oyunu oynamakta ısrar ediyorsun? Benim kızım değilmişsin gibi davranarak

Temelli gitmene izin mi vereceğim? Seni incitmekten başka çarem kalmayana kadar zorluyorsun da zorluyorsun. Anlamıyor musun? Seni kendini mahvetmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Yine hiçbir şey söylemiyorum. Öfkeyle doluyum. Bana zarar vermekten başka çaresi kalmayana kadar mı? Sanki bu benim suçummuş gibi?

"Sessiz muamele, çok olgunca," diye mırıldanıyor.

Yüzümdeki gözyaşlarını ve kanı siliyorum. "Numara yapmıyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Evindesin!" diye kükrüyor. "Neden bana bunu yapmaya devam ediyorsun?"

O kadar sert geri çekiliyorum ki başımın arkasını duvara vuruyorum. "*Ben* hiçbir şey yapmadım!"

Tekrar ayağa fırladı. Göz açıp kapayınca kadar üç uzun adımda odayı geçti ve bana öyle sert bir tokat attı ki karyoladan yere düştüm. Saçlarımı yüzümden savuruyorum ve elimi yanan elmacık kemiğime bastırıyorum.

"Bana sesini yükseltme, seni küçük sürtük. Saygısızlık etmeyeceğim." Tezgâha sırtını dayadı. "Bunu geride bıraktığınızı sanıyordum. Ama belli ki doğru yolda kalmaktan acizsin. Belki de tüm çabalarım boşunaydı. Belki de seni kurtaracak bir şey yoktur."

Ses çıkaramayacak kadar korkuyorum. Onu başka ne bilmiyorum. Ama hiçbir şey söylememek-

"Beni görmezden gelme!" diye bağılıyor.

İrkiliyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Sorr-" Sesim kesiliyor. "Çok özür dilerim."

Elleri tezgâhın üzerinde sıkılaşıyor ve tekrar bana yaklaşıyor. Kolumu tutuyor, parmaklarını zar zor hissedebileceğim kadar nazikçe tenime dokunuyor. Yerden kalkmama ve karyolaya geri dönmeme yardım ediyor.

Bana baktığında yüzü tamamen soğuk ve boş bir hal alıyor ve bu beni çok . "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Belki de suç benimdir. Bu kadar hoşgörülü olmamalıydım. Seni defalarca etmek, dövmeye çalışmak yerine sorunu ilk seferinde çözmeliydim.

şeytanı çıkaracağım. Ama yapacağım son şey olsa bile seni saf ve iyi tutacağım Mary. Yemin ederim. Bu sefer birlikte yapacağız."

Ayağa kalkıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Botunun altı kaybolana, kapı kapanana ve bodrum sessizliğe kadar nefesimi tutuyorum.

Sözleri ölümcül geliyor. Bedenimi uyuşturan panik içimde büyüyor ama zamanım yok. Ayağa fırlıyorum ve zincire tutunuyorum, yerinden oynamayacağını çok iyi bildiğim destek direğinden çekmeye çalışıyorum. Metal halkalar derimi kesene ve ellerim kanayana kadar çekiyorum, sonra nefesim tükenene ve kollarım ağrıyana kadar biraz daha çekiyorum.

Kelepçeleri kırmak için bir şeye ihtiyacım var. Ayağa kalkıp tezgâha doğru uzanıyorum ama parmaklarım kutulardan birkaç santim uzakta duruyor. Kahretsin, ulaşamıyorum. Karyolaya geri dönüyorum. Belki karyolanın ayakları ayrılabilir ya da birini kırabilirim. Özgür kalmama yardım etmese bile en azından geri döndüğünde kendimi savunabileceğim bir şeyim olur.

Onu duvardan sürüklüyorum ve bir şey yere çarpıyor. Toprakta bir vida duruyor, üst kısmı neredeyse tamamen düz bir şekilde çizilmiş ve nedeni hemen anlaşılıyor. Bir ceset gibi hareketsiz kalıyorum.

Betona elle kazınmış isimler var.

ALISON

Krissy

COURTNEY

Arely

BEKAH

CARLY

SHEENA

ASHLEY

Her biri farklı el yazısıyla yazılmış. Bazı isimler diğerlerinden daha koyu, zamanla soluyor, duvardan gelen nemle renk değiştiriyor.

Ancak bazıları o kadar taze ki sanki bugün oyulmuş gibi görünüyorlar.

Vidaya bakıyorum. Elim o kadar kötü titriyor ki, yumruğumun içinde sıkmadan önce neredeyse iki kez düşürüyorum. Nefesim ciğerlerimde tıkırdıyor.

Ben ilk değilim.

Başka kızları da
götürmüş. Vay anasını.

Vay anasını, vay anasını, vay anasını.

Hepsi öldü mü? Arka bahçede başka cesetler de var mı? Kaç tane sahte Mary bu karyolaya zincirlendi? Birileri burada olduklarını bilsin diye mi isimlerini duvara kazıdılar? O-

Kahretsin, sanırım hiperventilasyon geçireceğim.

Gözlerim en taze ismi buluyor. Harflerinde hala beton tozu var.

Arka bahçenin kapısı arkamdan açılıyor ve o kadar yükseğe zıplıyorum ki neredeyse karyolanın üzerine düşüyorum. Dönüyorum, Wayne'in gözlerini bu küçük vida ile oymaya hazırım, ama o Wayne değil.

Benim yaşlarımda bir çocuk kapıda duruyordu. Göğsü kabarıyor. Gözleri vahşi.

Beastie Boys tişörtü giymiş bir çocuk.

YİRMİ SEKİZ

DREW

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. İkimiz de göz kırpmıyoruz.

Beş saniye boyunca.

Zihnim bu küçük, nemli bodrumda gördüklerimi algılayamıyor. Ya da orada duran ve bana bir tehditmişim gibi bakan kızı. Yeşil gözleri gölgelenmiş. Kısa kahverengi saçları. Çiçekli ceket. Çiller. Kanlı burun. Yarık yanak.

O değil... O değil...

İçimdeki her şey parçalanıyor, sanki çığ gibi büyüyen bir duyguyu zapt ediyormuşum ve sonunda dayanamayacağım kadar gibi. Keder beni gömüyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sen Lola değilsin," diye fısıldıyorum.

Karşımdaki tamamen yabancı kişi duvara bakıyor. Bakışlarını betona kazınmış bir dizi isme doğru takip ediyorum. En taze olanı göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Lola

Kız başını sallıyor, gözlerindeki korku yerini hüzne bırakıyor. "Hayır... Değilim."

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

MADISON

BEŞİNCİ GÜN

Çocuk bana parçalanıyormuş gibi bakıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve elinin tersiyle onları siliyor. Kim olduğunu sormadan ayağa kalkıyor.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diyor. "Çabuk. O geri gelmeden önce."

Tuhaf çocuk tezgahın üzerindeki kutuları karıştırmaya başladı. Ona bakakalıyorum, yetişmeye çalışıyorum. Lola'yı aramaya gelmiş olmalı ama onun yerine beni buldu.

Bir kız çok geç kaldı.

Kutudan bir çift uzun kollu çalı kesme makinesi çıkarır. "Bu büyük zinciri kesmez ama kelepçelerdeki küçük zinciri kesebilir." Sesi sert.

Ona teşekkür etmek istiyorum. Ona Lola olmadığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bir yabancıyı kurtarmak için kendi hayatını riske attığı için ona ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum, onun yerine başımı sallıyorum.

"İyi olacaksın," diyor, makasın bir tarafını yere dayayıp kelepçe zincirini aralarına sokarak. "Seni buradan çıkaracağım. Seni dışarı taşıdığını gördüğümde 911'i aramaya çalıştım ama burada telefon çekmiyordu, ben de komşuya koşup polisi aramasını söyledim - onda şu eski tip ev telefonlarından biri var. Yardım yolda."

"Bayan Hooper?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Onu tanıyor musun?" "Hayır. Ama üst kattaki adam kocasını öldürdü."

Yüzü kül gibi oluyor ve daha hızlı hareket ederek makası tüm gücüyle vuruyor. Bıçaklar metale baskı yapıyor ama metal kırılmıyor. Devam ediyor, metal her kısıkaçta biraz daha kırılıyor.

"Burada başka kız var mı?" diye soruyor ama ses tonundan cevabı zaten bildiği anlaşılıyor.

"Hayır. Sadece ben varım."

Başını salladı ve tekrar sıktı.

"Belki Lola kaçmıştır," diye öneriyorum, ona biraz olsun umut vermeye çalışarak. "Olabilir-"

"Bu ceketin kalça etiketinde 'L.E.S.' mi yazıyor?" diye soruyor.

Etek ucundan tutup yukarı katlıyorum. Bir etiket çıkıyor.

L.E.S. pembe altın iplikle dikilmiştir.

"Bu onun" diyor. "Lola Elizabeth Scott. Eğer kaçmış olsaydı, şimdiye kadar eve varmış olurdu ve eğer kaçmış olsaydı, ben burada olmazdım. Yani burada değilse ve evde de değilse... buradan hiç ayrılmamış demektir."

Kumaş tenime sürtünüyormuş gibi hissettiriyor. Wayne bana ölü bir kızın ceketini mi verdi?

Duvardaki isimlerin muhtemelen başka kurbanlar olduğunu biliyordum ama Lola'nın gerçekliği diğerlerini daha gerçek kılıyor. Daha trajik. Daha korkunç. Burada ne olduğunun kanıtı. Ve bu çocuğun yüzündeki ifade.

Aynı sonuca varmak, yaşadığım sürece aklımdan asla çıkaramayacağım bir görüntü.

"Ona benziyorsun," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona benziyorsun. Aynı saçlar. Aynı gözler. Aynı boy. Aynı çiller. Ama senin yüzün farklı." Sesi son kısımda kesiliyor.

Ellerim yüzüme gitti.

Hepimiz aynı mı görünüyorduk? Wayne sürekli aynı kızı mı avlıyor?

Ben de Mary Boone'a benziyor muyum?

"Üzerinde o ceketle seni içeri taşıdığını gördüğümde..." diyor, düzelticileri bir kez daha sıkarak. Bana baktı.

"Onu bulduğunu sanmıştın."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor ve onu eşofmanının omzuna fırçalıyor. Makası daha sert bastırıyor. Manşet bileğimdeki deriyi yırtıyor ama bir şey söylemiyorum.

Başımızın üstündeki zeminde bot sesleri duyuyoruz ve hareketsiz kalıyoruz.

"Git," dedim ona, makaslara uzanarak. "Çık git buradan. Ben bunu bitireceğim."

Bana deliymişim gibi bakıyor.

"Anlamıyorsun. Eğer seni burada bulursa, ölürsün. Bir yabancıyı kurtarmaya çalışırken ölmene gerek yok. Polislere her şeyi anlat. Birilerinin neler olduğunu bilmesi gerekiyor," diye yalvarıyorum, o da odun yığınının arkasına gömülmeden önce buradan gitmesi için çaresizce yalvarıyorum. "Onlara adımın Madison Perkins olduğunu söyle. Anneme söyle-" Cümlemi bitiremiyorum çünkü boğazım düğümleniyor.

Çocuk kelepçelere tekrar vuruyor. Metal neredeyse yarıya kadar kesilmiş. "Ben Drew."

"Ne?"

"Ben Drew. Sen de Madison'sın. Artık yabancı değiliz. Sen gittiğinde ben de gideceğim. Bunu bir daha asla başkasına yapamayacak. Anladın mı?" Öfkeli mavi gözleriyle bana bakıyor ve tartışma boğazımda düğümleniyor.

"Tamam."

Metal inliyor ve makası yere bırakıyor. Kaldıraç için beton duvara dayanır ve kelepçe zincirini geri çeker. Sertçe. Çekilmemek için ağırlığımı diğer bacağıma vermek zorunda kalıyorum, ama metal kopacakmış gibi görününe kadar gittikçe daha fazla bükülüyor.

Bunu gerçekten yapacak. Beni buradan çıkaracak.

Üzerimize bir gölge düşüyor. Wayne'in silueti avluya açılan kapıyı dolduruyor. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama Wayne çoktan içeri girmişti. Drew onun saldırısını karşılamak için dönüyor ama çok geç.

Wayne bir bağıışıla ona doğru atılır ve yumruk yumruğa yere yığılırlar.

Yuvarlanıyorlar, dönüyorlar ve birbirlerine vuruyorlar. Merdivenlerin dibindeki toprak alanda dururlar. Wayne bir yumruk kaldırıyor ve Drew'un şakağına vuruyor. Drew'un kafası yana savrulur, ama yere doğru bükülür ve Wayne'i üzerinden düşürür. Bir hareket telaşıyla Drew üstünlüğü ele geçirir. Wayne'in üzerine biner ve kafatasındaki yaraya sağlam bir yumruk indirir. Wayne bir çığlık atar.

Drew elmacık kemiğine bir yumruk daha indirir ve Wayne yere kan tükürür. Drew *sert* vurur. Ama en iyi yumruk bile bir katile karşı oyun alanını eşitleyemez.

Yardım etmek zorundayım.

Ayaklarımı Drew'un yaptığı gibi beton duvara dayıyorum ve kelepçeleri çekerek başladığı işi bitirmeye çalışıyorum. Gözümün ucuyla Wayne'in bir dirsek attığını, bir sonraki darbeyi ön koluyla engellediğini ve Drew'un suratının ortasına bir yumruk indirdiğini görüyorum. İki kayanın birbirine çarpması gibi bir çatırtı duyuyorum.

Drew geri çekilir, eli burnuna gider ve burnundan kan fışkırır. Wayne sağa doğru sallanarak Drew'u üzerinden atar ve Drew tezgahın yanına sırt üstü düşer.

Wayne Drew'in göğsüne atlayıp parmaklarını boynuna doluyor ve ben öyle bir çığlık atıyorum ki boğazımın içi yırtılacakmış gibi geliyor. Bu çocuğun ölümünü izleyemem. Beni kurtarmak için bu seri katilin inine girdikten sonra olmaz.

Ayağa fırlıyorum, metal karyolayı alıyorum ve Wayne'in sırtına çarpıyorum.

Homurdanıyor. "Kes şu saçmalığı!"

Tekrar indiriyorum. Ve tekrar. Bir elini Drew'in boğazından çekip karyolanın kenarından yakalıyor ve zincir daha fazla yaklaşmamı engelleyince elimden çekip alıyor. Merdivenlere doğru fırlatıyor, ulaşamayacağım bir yere.

Drew, yüzü kıpkırmızı olurken Wayne'in tutuşunu pençeler. Wayne dizini Drew'un göğsüne koyar ve kaburgaları genişleyemeyecek hale gelene kadar bastırır.

Onu daha hızlı öldürmeye çalışıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Drew'un gözleri panik içinde bana kayıyor. Çılgınca ona yardım edebilecek bir şey arıyorum ama Wayne karyolayı yerleştirirken ve zincirin uzunluğunu ayarlarken çok dikkatliydi. Odanın bu köşesinde hiçbir şey yok.

Makaslar hariç.

yerde, karyolanın altında görüyorum ve yakalıyorum. Drew guruldayan bir ses çıkarıyor. Başını bir o yana bir bu yana sallıyor, ben de makası Wayne'in boynunun arkasına vuruyorum ve acı içinde bağırıyor. Drew'un da işi henüz bitmemişti. Eli yumruk şeklinde kıvrılıyor ve Wayne'in göğüs kafesinin alt kısmına doğru bir atış yapıyor.

Wayne'in nefesi hırıltılı bir şekilde çıkar. Darbeler dengesini bozar ve Drew nefes nefese kalır. Ayaklarını Wayne'in göğsüne koyar ve tekme atar.

Wayne *sertçe* yere düştü. Sırtını tezgâhın köşesine çarptı, karton kutulardan birini kenara fırlattı ve ikisi de benimle kapının arasına düştü. Kutu içindekileri onun ve benim bacaklarıma saçtı. Ayak bileğimi tuttu, ben de geri çekildim.

"Mary," diye inliyor.

Çığlık atıyorum ve bulabildiğim ilk ağır şeyi kapıyorum. Tüm gücümle ona doğru fırlatıyorum ve kutu gibi siyah bir şey tam şakağına isabet ediyor ve bankın üzerine doğru yuvarlanıyor.

Wayne Boone çok hareketsiz.

Drew yan tarafına yuvarlanıyor ve hâlâ nefes nefese oturmaya çalışıyor. Bir elini uzattı ve ben de tuttum. Birbirimizi ayağına kaldırıyoruz ve zincir sıkılaşana kadar Wayne'den uzaklaşıyoruz. Makaslara doğru hamle yapıyorum, onları metalin üzerine sıkıştırıyorum ve bacağımdaki tüm güçle kelepçeleri çekerek büküyorum... *kopana* kadar.

Küçük zincir kopuyor ve bileğim serbest kalıyor.

Wayne hala hareket etmiyor. Yanından geçip ne fırlattığıma bakıyorum.

"Bu bir araba aküsü mü?" Drew fısıldıyor, Wayne'in boynuna verdiği hasar yüzünden sesi boğuk ve pürüzlü.

"Evet." Merdivenlerin dibine doğru omzunu itiyorum. "Git. Üst katta."

Dışarı açılan kapıyı işaret ediyor.

"Evet, haklısın. Ben onun üzerine basmıyorum, sen basıyorsun, değil mi?" "İyi noktaya değindin."

Kolunu tutuyorum ve karyolanın üzerinden tırmanarak merdivenleri çıkıyoruz. Daha yolu yarılamıştım ki Drew'in kolunun elimden kurtulduğunu hissettim.

Wayne - yüzü kırmızı, kan lekeli ve öfkeli - Drew'u eşofmanından tutup geri çekiyor. Ağır çekimde düşüşünü izliyorum. Omuzları karyolaya çarpıyor. Ağırlığının altında çöküyor ve kafasının tabanı toprak zemine çarpıyor.

Gözleri odaklanamıyor.

Wayne botunun topuğuyla ona vurur. "Hayır!"

Drew kımıldamıyor.

Wayne vahşi bir hayvan gibi bana bakıyor. Pil, yüzünün yan tarafındaki yaranın boyutunu iki katına çıkarmış, çenesinden aşağı ve boynuna doğru kan nehirleri gönderiyordu. Göğsü kabarıyor ve elleri iki yanında toplanıyor. Muhtemelen beni öldüresiye dövmek için kullanacağı yumruklar.

Onunla göz göze geldim ve kaçtım.

"Seni küçük orospu," diye bağırarak koşuyor.

Bileğim çekilip alındığında üç adımım kalmıştı. Düşüyorum ve çenem bir merdivenin köşesine çarpıyor. Dişlerimin arasında kan biriktiğini hissediyorum ve tattığım tek şey metal. Oda dönüyor ve kendimi düzeltmek için mücadele ediyorum.

Wayne beni ters çevirdi. Parmakları boğazıma dolanıyor. Ama ben dalga geçmiyorum.

Ağızımdaki kanı iyice emdim ve yüzüne tükürdüm.

Geri çekiliyor ve ben de Drew'un izinden gidip dizimi kaldırarak ayakkabımı göğsüne geçiriyorum. Olabildiğince sert itiyorum ve o da kendini yakalamak için kollarını açıyor ama her yer açık hava.

Yere inmesini beklemiyorum. Vücudunun ağırlığı benden uzaklaşır uzaklaşmaz yuvarlanıp kendimi yukarı çekiyorum. Kendimi mutfağa fırlatırken iliklerime kadar hissedebildiğim bir çıtırtıyla yere indiğini duyuyorum.

Burnuma çürük yumurta kokusu doluyor.

Sobanın dört düğmesi de en yükseğe çevrilmiş ama brülörler ateşlenmiyor. Soba eve gaz pompalıyor.

Ve şömine yanıyor.

Yapacağım son şey olsa bile seni saf ve iyi tutacağım.

Bu sefer birlikte yapacağız.

Lanet olsun. Hepimiz içerideyken evi havaya uçuracak. *Siktir, siktir, siktir.* Adanın etrafında yırtınıyorum ve her birini tokatlıyorum

ama hava gaz dolu ve öksürmeden duramıyorum. Dışarı çıkmam lazım. *Drew'u* dışarı çıkarmalıyım.

Nefesimi tuttum ve ön kapıya koştum. Sürgüyü kurcaladım. Dönüyor ama kapı yerinden oynamıyor. Panik boğazımı tırmalıyor. Nefes alamıyorum. Kapıya vurmaya başladım, sonra kapı kolunun kilidini açmayı unuttuğumu fark ettim.

Mandalı çeviriyorum ve kapı açılıyor. Bir yumruk saçlarımın arkasını kavradığında temiz havayı soluyarak içime çekiyorum.

"Hayır!"

Wayne'in tutuşu sıkılaşıyor ve beni tekrar içeri sürüklüyor. Acı kafa derimi parçalıyor ve saçlarımın koptuğunu hissediyorum. Beni kendi odasıyla benim odam arasındaki duvara yapııştırıyor ve üzerime abanıyor.

Ve ooh, görülmeye değer bir manzara. Yüzü kanla kaplanmış. Onu iyi yakaladım.

"Benimle kavga etmeyi bırak, Mary," diye bağıyor, yüzüme tükürüyor. "İhtiyacın olan şey bu!"

"Siktir git!" Taşaklarını hedef alarak bir dizimi kaldırdım.

Yana doğru döndü ve ben ıskaladım. Ceketimin önünü kavradı ve beni kanepenin üstüne fırlattı. Sehpaye çarptım ve altımda kırıldı.

Her şey acıtıyor.

Yuvarlanıyorum, yanağım parke zemine dayanıyor ve toz tavşanları ve sülfür kokusu içinde nefes alıyorum.

"Seni nankör kaltak," diyor kanepenin arkasından. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana böyle mi davranıyorsun? Bunu senin için yapıyorum! İkimiz için."

Kolumu yerde sürüyerek altıma alıyorum. "Beni öldürmeye çalıştığın için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Mırıldanıyorum. "Bu çok komik."

"Seni *kurtarmaya* çalışıyorum!" diye bağıyor.

Dizlerimi altına aldım. Botlarından biri kaburgalarımı kıracağı kesin olan bir tekme atmak için geri çekiliyor. Öne atlıyorum ve sırtımı odun sobasının yanındaki duvara yaslıyorum. Iskılıyor, tökezliyor ve tekrar deniyor.

Şömine rafından küçük metal küreği aldım ve doğrudan bacağına sapladım. Acı içinde kükreyerek geriye savruldu. Pantolonunun önünde kan birikiyor ve geri çekilip küreği de *yanında götürürken* kürek elimden kurtuluyor, hâlâ bacağına gömülü. Attığı tekmenin gücü küreği kemiğe saplamış olmalı.

Küreği çıkarmak için eğildi, ama ben zaten ateş demirini almıştım. Pencere pervazının kenarına tutunup kendimi ayağa kaldırıyorum. Bacaklarımdan aşağı bir acı dalgası yuvarlanıyor ama buna dikkat edemiyorum. Şimdi olmaz.

Sopayı bir sopa gibi kullanıyorum, son altı yıldır bunun için eğitildiğim gibi ve omzumun üzerinden sallıyorum. İndirip ön kolundan yakalıyorum.

Darbe küreği düşürmesine neden oldu ve tekrar savurdum. Suratından yakaladım. Metal kemiğe çarptıkça ellerimde yankılanıyor. Onu odanın öbür ucuna geri götürüyorum. Önce kanepenin koluna, sonra da tökezledi. Gelmeye devam ediyorum, onu koltuğa doğru itiyorum.

Bodrum kapısı.

Kollarımı spagetti gibi hissediyorum ama duramıyorum çünkü üstünlüğü ele geçirirse ölürüm. Sonra değil. Eninde sonunda değil. Şu anda ölürüm.

Ya o ya ben.

Kanepenin etrafından dolanıp tekrar savuruyorum. Eli dışarı fırlıyor ve sopanın ucunu yumruğunun içinde yakalıyor. Gözleri vahşi ve odaklanmamış. Sanki doğru görmeye çalışıyormuş da göremiyormuş gibi hızla üç dört kez göz kırpmıyor.

"Mary..." diye mırıldanıyor, çenesinden aşağı kan tükürüyor.

Bu son akıl almaz günlerin tüm öfkesi, nefreti ve korkusu, gelgitli bir öfke dalgası halinde bir anda içime doluyor.

"Bu benim adım değil, seni pislik!" Çığlık attım, sonra onu merdivenlerden aşağı tekmeledim.

Serbest düşüşünü ve dibe bir yığın halinde inişini izliyorum. Tam da Drew'un eskiden olduğu yere.

Ama orada değil.

Wayne'in ayağa kalkmadığından emin olmak için bir anlığına merdivenin başında duruyorum. Kulağından ve boynunun doğal olmayan açısından kan damlıyor. Hareket etmiyor. Göğsü yükselmiyor.

Ve gülümsedim.

Kapı çarparak açılıyor ve ben panik içinde dönüyorum, ama gelen Drew, nefes nefese. "Öldü mü?"

Başımı salladım.

O da gülümsüyor ama yüzüme bakınca gülümsemesi dağılıyor. Ben hâlâ Lola değilim. Kalbim onun için ve kaçamayan kızlar için kırılıyor.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve bana elini uzatıyor. " bakalım. Acele edin."

Ona doğru topallıyorum ve elini tutuyorum. Dışarı çıkıyoruz ve bana yaslanıyor, ben de daha sıkı tutuyorum, o da öyle yapıyor. Birlikte merdivenlerden inip bu kâbuslar kulübesinden uzaklaşıyoruz. Araba yolunun en ucunda bir yığın halinde yığılıyoruz ve ben eve dönüp bakıyorum. Bodrumdaki tüm o isimler zihnime kazınmış.

Alison.

Krissy.

Courtney.

Arely.

Bekah.

Carly.

Sheena.

Ashley.

Lola.

Polis arabaları hızla yola çıkarken Drew'a bakıyorum. Bodrum kapısına . Ben titriyorum. Tüm vücudum. O da öyle. Birisi benim

Sadece bana Mary diyorlar ve o olmadığını bildiğim halde irkiliyorum. Wayne değil.

Wayne Boone öldü.

Memur Bowman hızla bana doğru koşuyor, aracının kapısını kapatma zahmetine bile girmiyor. Beş memur daha onu takip ediyor.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye soruyor, yanıma çökerek.

"Hayır. Ama hayattayız."

12 OCAK
WILLAMETTE TIMES

Artık resmileşti. CrimeFlx, Oregon'un en kötü şöhretli yeni seri katilinin hikayesini anlatan, son on yılın en çok beklenen belgesel dizilerinden birini hazırlamaya hazırlanıyor. Wayne Boone.

Yeni bir gerçek suç yayın platformu olan CrimeFlx, Boone'un çok sayıdaki kurbanının aile üyeleri ve sonunda onun izini süren ve terör saltanatına son veren kolluk kuvvetleriyle özel röportajlar içeren beş bölümlük mini dizi yapmak için anlaşma sağladı.

McMinnville'den "evde eğitim almış becerikli bir adam" olan Boone, geçen sonbaharda Alton, Oregon'daki balıkçı kulübesinde merdivenlerden düşüp boynunu kırdıktan sonra polis tarafından ölü bulundu. Boone'un ölümüyle ilgili soruşturma sırasında, arazide ve çevresinde yaşlı bir komşunun ve dokuz genç kızın kalıntıları bulundu. İlk başta, neredeyse tüm kurbanlarının kısa kahverengi saçları, yeşil gözleri ve çilleri olduğu için Boone'un bir tipi varmış gibi görünüyordu, ancak geçmişine daha yakından bakıldığında çok daha karanlık bir bağlantı ortaya çıktı. Boone'un McMinnville'deki evinde yapılan kapsamlı bir araştırma, arka bahçedeki beton bir levhanın altına gömülü başka kalıntıların bulunmasına yol açtı: kısa kahverengi saçlı, yeşil gözlü ve çilli bir genç olan kızı Mary Boone.

Aileyi tanıyanlar, dümende otoriter Wayne Boone'un bulunduğu zor bir ev tablosu çizdiler. Ailenin bir arkadaşı müfettişlere Boone'un eşinin Mary dokuz yaşındayken bir trafik kazasında öldüğünü ve eşinin ölümünden sonra Boone'un kızına karşı giderek daha koruyucu ve kontrolcü olduğunu söyledi. Birinci sınıfta okulun cinsel eğitim müfredatıyla ilgili bir olayın ardından, Boone'un okul müdürüne kamusal eğitimin saflığı konusunda sözlü saldırıda bulunmasının ardından Mary'yi devlet okulundan geri çekmiştir.

Boone'un yeni kuralları vardı. Sadece "temiz" televizyon. "Kirli" kitaplar yok. "Kirli" arkadaşlar yok. İçki yok. Araba kullanmak yok. Geç saatlere kadar kalmak yok. Ve yakında, evden hiç çıkmak yok. Bu kurallar ailesini ve arkadaşlarını giderek daha fazla endişelendiriyordu. Wayne ve kızı ortadan kaybolduğunda, arkalarında sadece sorular bıraktılar - ta ki Alton'daki ölümü soruşturmayı yeniden açana kadar.

McMinnville adli tabipliği Mary Boone'un ölüm nedenini boynunun kırılması olarak açıkladı. On beş yaşındaydı. Yetkililer, Wayne Boone'un Mary'yi bir Cadılar Bayramı partisine katılmak için gizlice dışarı çıktıktan sonra, onu son kez canlı gören birinin öfkesine kapılarak öldürdüğüne inanıyor. Yaptığı şeyle yüzleşemeyen Boone, onu "bulmak" ve tekrar eve getirmek için bir göreve çıktı. Kaçırılmalar kızının ölümünden bir aydan kısa bir süre sonra başladı.

Boone arayışında sosyal medyayı kullanmış. Bilgisayarındaki kayıtlar, "Mary" sini aramak için haftada yüzlerce saatini herkese açık profilleri inceleyerek geçirdiğini gösteriyor. Kurbanlarını bazen haftalarca takip etmiş, ta ki bir fırsatını bulup onu McMinnville'deki evinden daha uzak bir yer olan kulübesine götürene kadar... Burada kurbanının kaybettiği kızı olamamasına öfkeleniyormuş. İşleri çok ileri götürürdü ve döngü yeniden başlardı. Boone hedeflerinin yaşını bile yaşına göre ayarlıyordu.

Mary yaşıyaydı, Boone dokuz numaralı Mary'yi seçerken kritik bir hata yapmasaydı, kaçırma eylemlerine keşfedilmeden devam edecekti.

Boone kurbanlarını bulmak için eyalet sınırlarını aştı, onları beş farklı eyaletten topladı ve bu da tespit edilmekten kaçınmasına yardımcı oldu. Lola Scott evine biraz fazla yakın yaşıyordu. Scott en son 29 Eylül'de gece yarısından hemen önce memleketi Washington City'deki bir marketten çıkarken görülmüştür. Washington City, Alton kulübesinden arabayla sadece bir saat uzaklıkta.

Lola'nın erkek arkadaşı başlangıçta onun cinayetinden şüphelenmiş ve kendisini Boone'un kapısının eşiğinde bulana kadar her ipucunu takip ederek haftalarca acımasızca aramıştır. Lola'yı kurtarmak için çok geç kalmış olsa da, Boone'un bir sonraki "Mary "si olacak olan Bellevue, Washington'dan Madison Perkins'in serbest kalmasına yardım edebildi. İki genç birlikte, Boone'un hiçbir kurbanının yapamadığını yaparak, En Sevgili Baba Katili Wayne Boone'dan kaçtılar ve onun terör saltanatına son verdiler.

Beş bölümden oluşan belgesel dizi, onların üzücü hayatta kalma hikayesini anlatıyor ve bu yaz yayınlandığında izlenme rekorları kırması bekleniyor. İzleyiciler, şimdi meşhur olan kulübenin daha önce hiç yayınlanmamış görüntülerini ve Washington Şehri'nin eski Şerifi Mark Roane'u röportajlarını bekleyebilirler. Birçok kişi davanın çözülmesinden sorumlu olduğunu düşünüyor. Lola Scott'ı bulmak için yorulmadan çalışan Roane, "Başından beri ciddi bir durum olduğunu biliyordum. Böyle bir kız öylece ortadan kaybolmaz. Bunun Ted Bundy işi olduğunu hemen ."

The Many Faces Of Mary Boone bu yaz CrimeFlx'te yayınlanıyor. Yayın paketleri \$11.99'dan başlıyor.

OceanofPDF.com

EPİLOG

DREW

DÖRT AY SONRA

Lola'nın doğum günü için güneş doğar.

Neredeyse son bir aydır yağmur yağıyor, bu yüzden bu Şubat öğleden sonrasında güneşi görmek evrenin zeytin dalı uzatması gibi hissettiriyor. Belki Doğa Ana bile bugünün sağanak olmadan da yeterince zor olduğunu biliyordur.

Trooper tekne park yerinde rölantide çalışıyor, her zamanki yerimizde değil. Artık kendimi oraya park etmeye ikna edemiyorum. Onun yerine, Lola'nın tapınağının eski yerine park ediyorum. Uzun zamandır temizlenmiş.

Artık buraya hiç gelmiyorum. Burası perili. Belki geleneksel anlamda değil ama kabusumuz burada başladı. Eve çok yakın bir korku filminin açılış . Lola ölmemiş olabilir ama bu onun için sonun başlangıcıydı. Tüm otopark ve ötesindeki nehir bende ürkütücü bir korku bırakıyor.

Tabii ki saatlerdir burada oturuyorum ve karanlığın beni de almasını umuyorum.

Ön camımın diğer tarafında nehir coşuyor. Köpüklü beyaz tepeler karanlık akıntıda çalkalanıyor. Gözlerimi kızgın suya dikiyorum, ön panelde duran keke *değil*.

Ön kollarımdaki kaslar ağrıyana kadar direksiyonu iki elimle kavıyorum.

Aylardır bu günden korkuyordum. Yürümenin bir kabus olacağını biliyordum ama yine de fırın açılır açılmaz kendimi giyinmiş ve şehre doğru yola çıkmış buldum. Çünkü Lola'nın doğum gününde yaptığım şey bu. Fırına giderim. Ona krem peynir kreması ve altın serpintili kırmızı kadife bir kek alırım. İçine pembe bir mum yapııştırıyoruz ve o da tuhaf bir dilek tutuyor.

Dünya barışı için.

Her hastalığın yok olması için.

Hiç kimsenin kalbinin kırılmaması için.

Mükemmel bir hayat için.

Sonra gülüyoruz ve o da keki yiyor, önce kremasını. Sonra Sonbahar geliyor -nerede olursak olalım- ve o da Lola'ya bir kek veriyor. Lola da her zaman vermemize rağmen ikimizin de ona birer tane vermesine şaşırmış gibi yapar.

Gidemezdim. Doğum gününde uyanıp bir kek alamazdım. Bu onu görmezden geliyormuşum gibi hissettirirdi ki bu da onu tamamen unutmaktan tehlikeli bir adımdır.

Bunu asla yapmayacağım.

Bu yüzden aptal arabamda oturup aptal suya bakıyorum ve bir parça şeker tarafından alt edilmiyormuşum gibi davranıyorum. Bir daha asla dilek tutmayacağını bile bile, tek başına mumla ve her şeyiyle arabanın ön panelinde oturduğunu görmek beni parçalamıyormuş .

Parmaklarımdaki hissi kaybediyorum.

Bir daha *asla* doğum günü dileği tutmayacak. Asla 18 yaşına giremeyecek.

Bir daha asla hediye açmayacak.

Asla kendine ait bir arabası olmayacak, yatak odasındaki ışığı kapatamayacak, yolculuğa çıkamayacak, üniversiteye gidemeyecek, seyahat edemeyecek ya da *yaşayamayacak*. Asla gerçekten yaşayamayacak.

Ve hepsi benim hatam.

Dökülmemiş yaşlar gözlerimin arkasında yanıyor, ama dışarı çıkmıyorlar. Direksiyonu bırakıyorum ve parmaklarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. Arabanın içi gittikçe küçülüyormuş gibi geliyor.

Bugün onun günü olması gerekiyordu.

O rutubetli, kasvetli bodrumun anısı zihnime üşüşüyor.

*"Sen Lola
değilsin." "Hayır...
değilim."*

Ciğerlerim daralıyor ve aniden nefes nefese kalıyorum. Arabayı kapatıyorum, anahtarlarımı kontakta bırakıyorum ve kendimi Şubat soğğunun içine atıyorum. Kapımı kırbaçla kapatıp park alanından tekne iskelesine doğru ilerliyorum, umutsuzca boşluğa, huzura ya da elime geçiremediğim bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Suyun betona vurduğu yerde duruyorum ve ellerimi dizlerime koyup serin havayı ciğerlerime çekiyorum.

İyi değilim. Belli oluyor.

Dört ay geçti ve ben hâlâ başımı suyun üstünde tutamıyorum.

Kendimin zombi versiyonu gibiyim. En fazla birkaç gün hissiz kalabiliyorum, o da başka bir anının aniden ortaya çıkıp beni yere sermesinden önce. Bugün acımasızdı, bu yüzden herkesle birlikte mezarlığa gitmek yerine *buraya* geldim.

Seyirci olmadan yıkılmayı tercih ederim.

Babalarım aylardır biriyle konuşmam için yalvarıyor ama bir türlü cesaret edemiyorum. Bu kadar acının sebebi benken kendimi daha iyi hissetmemeliyim.

Wayne onu öldürmüş olabilir ama bir sonraki Mary'sini aradığı gece onu savunmasız bırakan bendim. Ailesinin lokantadaki güvenlik kamerası fotoğrafını görüp Alton'a koşmasının ve Madison'la benim yaptığım gibi yüz yüze gelmelerinin sebebi benim. Hepsi benim suçum. Bunu onlara ben yaptım.

Daha iyi hissetmeyi hak etmiyorum.

Ceketimin cebindeki telefonum çalıyor ve kim olduğuna bakmadan susturuyorum. Bir kar meleği gibi betonun üzerine uzanıyorum. Babalarım bugün aramaz. Max ve Autumn bir Şeye ihtiyaçları olursa muhtemelen buraya gelirler. Başka kimseden haber almak umurumda değil.

Özellikle de muhabirlere.

Belgesel hakkında haberler çıktığından beri, yorum yapmak için günde elli kez arıyorlar. Onlara söyleyecek bir Şeyim yok, tıpkı belgeselcilere söyleyecek bir Şeyim olmadığı gibi. Görünüşe göre Washington City'nin de yle.

Diziyle ilgili haberler yayıldığında, kasaba topluca çılgına döndü. Başka koŐullar altında bu beni güldürürdü, çünkü tüm fkeleri Washington City'nin *eski* Şerifi Roane'a yöneldi. Tanıtım kliplerinde Roane'un soruŐtırma yeteneğiyle övündüğü ve ilk günden beri bunun bir seri katilin işi olduğunu bildiğini söylediği görülüyor.

Haber minibüsleri çığlık atan yerel halk tarafından Şehir dışına çıkarıldı. Ve herkes öfkesini paylaşmak için Şehrin her yerinde beni durdurmaya çalıştı.

"Roane bencil bir pislik!"

"Bence ilçede en çok nefret edilen adam o." "Hiç utanması yok mu?"

"İstifa ettiğine inanabiliyor musunuz? Dava yüzünden bile değil! Stdyoya danışmanlık yapmak için anlaŐtı. Tam bir pislik."

Ve benim kişisel favorim: "Bu adamın küstahlığı. Bu soruŐtırmayı başından beri eline yüzüne bulaŐtırmamıŐ gibi davranmak ve her Şey için seni suçlamaya çalışmak. Bunu tekrar yaşamak zorunda kaldığın için çok zgnm, Drew."

Sanki birkaç ay önce onların nefretine maruz kalmamıŐım gibi. Sanki babamlar buna bir son vermek için bir avukatla devreye girmeseydi beni de Őehirden kovmayacaklardı.

"Lola'yı öldüren kötü orospu çocuğu "ndan "bir yabancıyı kurtarmak için seri katilin inine giren kahraman "a terfi ettim. Hiç bu kadar çok insanın bu kadar hızlı geri adım attığını görmemiştim. Şimdi ben bir mcevherim. Şimdi benim için çok zlyorlar.

benim kaybım. Şimdi beni medyadan koruyorlar ve arkamı kolluyorlar. Şimdi de sanki bu unvana sahip nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuşum gibi, ilçedeki en nefret edilen yeni kişiye karşı dirgenimi kaldırmamı istiyorlar.

Onların desteği neredeyse nefretten daha kötü. Suçluluk duygusundan başka bir şey değil ve ben onların suçluluk duygusuyla ilgilenmiyorum. Benim yeterince suçum var.

Telefonum tekrar çalıyor. İkinci kez susturuyorum.

Derin bir nefes alıp suyu dinliyorum. Mezuniyet için sabırsızlanıyorum. Birkaç ay içinde Washington City'den ayrılabilir ve asla arkama bakmayabilirim. Dizi başladığında burada olamam. Bir gerçek suç meraklısının benden selfie istemesi yeter ve kendimi hapiste bulurum.

Umarım Madison gösterime girmeden önce kaçır. İsmi değiştirir. Her zaman "Wayne Boone'dan kaçan kız" olmak zorunda kalmayacağı yeni bir şehir bulur.

Yüzü eski bir alışkanlık gibi zihnimde beliriyor. Onu yaralı ve korkmuş, Lola'nın ceketini giymiş, ayağı bir direğe zincirlenmiş halde görüyorum ve bana zaten bildiğim şeyi söylüyor. O Lola değil. Lola'nın gittiğini. Wayne'in beni de öldürmemesi için onu ölüme terk etmem için bana yalvarıyor.

Kimse ondan başka bir şey almamalı. Asla. Yeterince kaybetti.

Hepimiz kaybettik. Ama özellikle o.

Gözlerimi kapatıyorum ve yetkililerin onu sedyeyle bodrumdan çıkarışını izlerken yanımda durduğunu düşünüyorum, cesedinin üzerine bir çarşaf örtülmüştü. Kolumu iki eliyle kavradı, sanki onun ayağa kalkmasını ve ikinci raunt için onu bodruma geri sürüklemesini bekliyordu. Çünkü onun içinde yaşayan kötülüğün seviyesi buydu. Sonsuza dek sürecekti türden. Her zaman kazanacağını düşünerek sizi kandıran türden.

Sonunda kazanamadı.

O kadar çok çaresiz kızı öldüren adam, kendi evinde on yedi yaşında ulusal düzeyde dereceye girmiş bir softbol yıldızı tarafından alt edildi. Düşündükçe ağzımın kenarı kalkıyor. Yakıldığı ve birinin küllerini çöpe attığına dair bir söylenti duydum. Umarım doğrudur.

Telefonum üçüncü kez çalıyor ve bir hışım la cebimden çıkarıyorum. Autumn'un yüzü ekrandan bana doğru parlıyor. Doğrulup cevap düğmesine basıyorum. "Ne?"

"Bu tavır da neyin nesi, dostum?"

Hayır. Autumn değil. "Max?"

Gülüyor. "Benim telefonumun şarjı bitmişti, ben de onunkini ödünç aldım." Tanrım, çiftlerden nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Hâlâ tekne iskelesinde misin?"

Duraksadım. "Tekne iskelesinde olduğumu nereden biliyorsun?" "Ah...Bilmiyor muyum? Bir sebebi yok.

Endişelenme."

"Max."

Arka planda Autumn'un "Ona söyleme." dediğini duyuyorum. "Neyi söylemeyecekmişim?"

Söylüyorum.

İkisi de aynı anda "Kahretsin" diyor, sonra hat kesiliyor. Birkaç saniye boyunca ana ekrana . Neler olduğunu bilmiyorum ama bugün bununla uğraşmak istemediğimi biliyorum.

Ayağa kalkıyorum. Onlar gelmeden gitmeliyim. Sessiz bir yere gitmeliyim, kendimi huzur içinde cezalandırabileceğim bir yere. Ama istemiyorum. Burası ne kadar lanetli ve korkunç olsa da, burası *bizim yerimiz*. Doğum gününde onu burada yalnız bırakamam.

Rampadan arabaya doğru yürümeye başlıyorum ki tepede biri beliriyor. Kim olduğunu görmek için gözlerimi güneşten koruyorum ve bana bakan yüzün şaşkınlığı bağırsaklarıma bir ateş demiri gibi çarpıyor.

Madison.

Kollarında geniş beyaz bantlar olan siyah kapüşonlu bir tişört ve yırtık dar bir kot pantolonla beton bloğun ortasında duruyor. Artık farklı görünüyor. Saçları daha uzun ve alt tarafını parlak maviye boyamış. Ama hâlâ Lola'ya çok benziyor. Özellikle de gözleri.

Beynim arızalanırken ona göz kırpıyorum.

"Merhaba, Drew," diyor.

Tanrıya şükür sesi de onun gibi çıkmıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve mırıldanarak bir merhaba diyorum.

"Max ve Autumn seni nerede bulabileceğimi söylediler."

Rampadan yukarı yürüyorum ama gözlerinin içine bakamıyorum. Aylardır konuşmamıştık. Hastaneden taburcu olduktan birkaç hafta sonra Instagram'ımı buldu ve bana birkaç mesaj gönderdi, kontrol etti, nasıl olduğumu sordu. Teşekkür ediyordu. Sonunda cevap vermeyi bıraktım.

Çünkü ben lanet bir pisliğim.

Kurtların önüne attığım kıza biraz fazla benzediği için hayatımı kurtaran kızı hayaletimde yaşattım.

Burası onu görmeyi beklediğim son yerdi.

"Um... Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gizlice ona bakıyorum ama neyse ki bana bakmıyor. Ürkütücü derecede tanıdık yeşil gözleri nehre dikilmişti, ben de dönüp baktım. "Sadece merhaba diyorum. Bir dakika oldu."

"Farklı görünüyorsun."

Yanakları kızarıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bir şeyleri değiştirmem gerekiyordu. Aynaya her baktığımda tek görebildiğim Mary'ydi, biliyor musun? Yüzü tüm haberlerdeydi. Onun iğrenç özelliklerinden uzaklaşmam gerekiyordu."

"Çene hizasında kahverengi saçlar, yeşil gözler, çiller," diye nefesimin altında sayıyorum.

"Aynen öyle. Yeni biri gibi görünmeliydim. Biraz mesafe koymalıydim." "Saçın güzel görünüyor."

Gülümsüyor. "Teşekkürler. Berbat görünüyorsun."

Verdiği yanıt beni güldürdü. "Fark ettiğin için teşekkürler. Şimdi burada gerçekten ne yapıyorsun? Bunca yolu saçın hakkında konuşmak için geldiğini sanmıyorum."

Suya geri döner. "Seni kontrol etmek istedim. Makalelerden birinde doğum gününden bahsediliyordu. Annemden beni oraya götürmesini istedim. I...

sana başka nasıl ulaşacağımı bilemedim."

Bu beni irkiltti. "Gerçekten özür dilerim. Seni hayalet gibi göstermeye çalışmadım, sadece..."

"Çok fazla."

"Evet."

"Kendine iyi baktığın için üzülmene gerek yok. Ayrıca, eğer gerçekten önemli bir şey aktaracak , Sonbahar'da sana söyledim."

Son birkaç aydır Autumn'dan gelen bir dizi soruşturma güncellemesi yepyeni bir anlam kazanıyor. Washington Polis Departmanı'ndan gelen dedikodular olduğunu düşünmüştüm ama Noel'den beri babasıyla konuşmadığı düşünülürse sanırım bu pek mantıklı değil. Dizide danışmanlık yapmak için taşındı. Büyükannesi mezun olana kadar onun yanına taşındı.

Bunların hepsi Madison olmalı.

Yüzümdeki şaşkınlığı hissedebiliyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi? Beni mi kontrol ediyorsun? Kaçırılan sendin. Hafızasını kaybeden ve bununla yaşamak zorunda kalan sensin... Ben sadece ortaya çıktım ve-"

"Ve hayatımı kurtardı."

"Ben kimseyi kurtarmadım. Bir çift makas buldum ve merdivenlerden düştüm."

Yüzünü bana dönüyor ve kollarını önünde kavuşturuyor. "Bu saçmalık, Drew. Bunu sen de biliyorsun. Eğer Lola'yı aramaya gelmemiş olsaydın, şu anda burada olmazdım. Sadece sen ve Lola sayesinde hayattayım."

Artık saçmaladığını biliyorum. Wayne evinde hala bir kurban varken asla yeni kurbanlar aramazdı. "Kızını" bulur, eve getirir ve işe yaramadığında onu öldürüp tekrar aramaya başlardı. Lola'nın Madison'ın hayatta kalmasında parmağı olamazdı çünkü Wayne Madison'ın sosyal medyasını bulmadan önce ölmüştü. "Boş duyguların bana ya da bir başkasına faydası olmayacak."

Madison bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu boş bir duygu değil. Gerçek bu. Ben yaşadım çünkü sen Lola'yı onu kovalayacak kadar sevdin. Lola olmasaydı, o bodrumda kimse görünmezdi. Sen olmasaydın, ben orada ölmüş olurdum. Beni asla başka türlü ikna edemezsin."

Ondan uzaklaşıyorum. Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Kızgınsın."

Başımı salladım. "Ama sana değil." "Lola'ya mı?"

"Hayır. Diğer her şey. İyi olmana sevindim ama Lola'yı sevmemin seni kurtardığını duymak istemiyorum çünkü bu onu kurtarmadı. Arabaya binmemin ve yaptığım şeyi yapmamın nedeni oydu ve hepsi boşunaydı, çünkü ben bu kasabadan ayrılmadan önce ölmüştü. Belki de onu aramak için daha erken ayrılıysaydım, onu kurtarabilir ve senin bunları yaşamayı engelleyebilirdim."

Gözlerimdeki sızı haftalardır ilk kez dolu dolu yaşlara dönüşüyor. Yüzümü eşofmanımın kollarıyla siliyorum ve bir nefes veriyorum. "İşimi yapamıyorum, Madison. Okula gidemiyorum. Uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyorum. Baktığım her yerde onun bir anısı, onu hayal kırıklığına uğrattığının bir hatırlatıcısı var."

Keder göğüs kafesimi yarıyor ve onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Bir kayaya tekme atıyorum ve onun rampadan aşağı yuvarlanıp suya düşmesini izliyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Seni üzme ya da bugünü daha da zorlaştırmak istemem. Eğer yalnız kalmak istiyorsan, buna saygı duyarım ve hatta Autumn'a seni rahat bırakmasını söylerim. Bunun ne kadar işe yarayacağından emin değilim ama yine de ona söyleyeceğim."

Gözlerimi deviriyorum.

"İstersen annemin arabasına geri dönerim ve bir daha benden haber alamazsın ama sen kesinlikle yapmak istediğin şeyi yaptın. Onu eve getirdin. Onu bulmaya gittin ve cevaplarla döndün. Ailesini rahatlattın. Bu küçük bir şey değil. Yas tutmanız gerekiyorsa, bunu nasıl yapmanız gerekiyorsa öyle yapın, ancak Alton için yola çıkmanız boşuna değildi. Sen

Beni kurtardınız, bana ve Lola'ya benzeyen sayısız başka kızı kurtardınız ve dokuz aileyi ömür boyu sürecektir sorulardan kurtardınız."

"Bunu duymak istemiyorum. Bunu duyamam. *Onu* kurtarmak istedim."

Madison ellerimi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Polisin minibüsünde bir spor çantasının içine saklanmış iki bilgisayar bulunduğunu biliyor muydun? İçlerindeki her şeyi incelemişler ve anneme Wayne'in beni aramaya Lola'nın kaybolduğu günün ertesinde başladığını söylemişler. Ertesi gün, Drew. Yani Lola neredeyse kimse onun kaybolduğunu anlamadan önce ölmüş."

Yüzüme tokat atmış gibi hissediyorum. Ellerimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Onu kimse kurtaramazdı. Hiç kimse. Ve bu senin hatan değil."

Wayne'in ve şimdi o da öldü ve dünya bunun için daha parlak, daha iyi bir yer. Lola'yı hayal kırıklığına uğratmadın."

Başımı sallıyorum çünkü tek görebildiğim Trooper'ın kapısını öfkeyle çarpıp karanlığa doğru tepinmesi. Wayne'in bekleyen ellerine doğru. "Ben olmasaydım zaten kaçırılmazdı," diye fısıldıyorum.

"Bu saçmalık! Wayne bizi kaçırmadan önce günlerce, haftalarca takip etti. Bu onun alışkanlığıydı, çünkü o bir pislikti ve korkunç şeyler yapardı. Beni evimin posta kutusunda yakalamadan önce en az iki hafta boyunca birkaç farklı güvenlik kamerasından beni izlediğini tespit ettiler. Eğer o gece kaçırmasaydı, bir sonraki gece kaçıracaktı. Ya da bir sonraki hafta."

Eğer o gece onu almasaydı, sonraki gece alacaktı.

Birdenbire ağlamamı durduramıyorum. Madison beni kucakladı ve uzun süre sıkıca tuttu. Ben de izin verdim.

Lola'nın ne olursa olsun lanetlenmiş olduğu fikri korkunç, berbat ve hiç beklemediğim bir şekilde ağırlıksız. Ondan ayrılmamış olsaydım hayatlarımızın nasıl farklı olacağına o kadar odaklanmıştım ki. Onu eve bırakıp, o gece sağ salım içeri girmesini sağlasaydım. Sanki tek başıma yaptıklarım onu ormanda bir mezara götürmüş gibi.

Ertesi gün Wayne'in onu okuldan aldığını ya da ön bahçesinde yaprakları tırmıklarken düşündü. Madison suçu benden aldı ve Wayne'e yükledi.

"Madison?"

Gitmeme izin verdi ve ben de Trooper'ın yanına park etmiş gümüş sedana baktım. Endişeli bir Bayan Perkins sürücü kapısının önünde duruyor, onu suçlamıyorum. Madison'ın bu lanetli yerin elli mil yakınına gelmesine izin vermesine bile şaşırdım.

Madison annesine başparmağıyla onay veriyor. "Hâlâ aşırı korumacı."

Bayan Perkins o kadar parlak gülümsüyor ki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Kurtarıldığımız gün hastanede, nihayet kızına kavuştuğunda feryat ettiğini duyuyorum. Saatler sonra muayene odama geri döndü, babalarımı yolumdan itti ve bana şiddetle sarıldı, hastane önlüğümün içine hıçkırarak *teşekkür etti*.

Kendimi tekrar kaybetmeden önce gözümü ondan kaçırmalıyım. Boğazımı temizliyorum ve onun yerine Madison'ın bakışlarıyla buluşuyorum. Ona bakmak giderek kolaylaşıyor. "Güzel. Bana bir iyilik yap ve bir daha asla posta alma."

Bir kahkaha . "Asla. Bir daha asla." Onun gülüşü de farklı.

Sen Lola

değilsin.

Hayır, değilim.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum. Fikir oluşurken kelimeler ağızımdan kaçıyor.

Başını sallıyor. "Tabii. istersen."

Beklemesi için bir parmağımı kaldırdım ve Trooper'a doğru yürüdüm. Keki ve çakmağı alıp tekne iskelesine geri getiriyorum. "Bu saatlerdir önümde duruyor ve yakmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Onun için bir şey yapmak istedim. Bunu anlamlı kılmak. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Madison'ın yüzü aydınlanıyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Annesinin yanına gidiyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama annesi arka koltukta etrafı kolaçan ediyor. Madison'a bir şey uzatıyor ve ne olduğunu gördüğümde karnım yere çarpıyor.

Madison geri koşuyor ve beni suyun kenarına çekiyor. Lola'nın ceketini betonun üzerine seriyor ve dalgaların ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. O bir tarafa oturuyor, ben de diğer tarafa oturuyorum ve keki kumaşın ortasına dikkatlice yerleştiriyorum. Uzanıp mumu yakıyorum. Nehirden gelen esinti mumu söndürmeye çalışıyor ama ben ellerimi mumun etrafına doluyorum.

"Mutlu yıllar, Lola," diye fısıldıyor Madison.

Gözlerim yine yanıyor. Alevi izliyorum, eğer bir dilek daha dilemek için burada olsaydı dileğinin tam olarak ne olacağını biliyorum. Sevdiği herkesi sonsuza dek kapsayacak görkemli bir dilek olurdu. Bu yüzden onun için bir dilek tutuyorum.

Sevdiği herkesin iyi olması için bir dilek.

Esinti küçük alevi söndürüyor ve ben de o yapmış gibi davranıyorum.

Henüz iyi değilim ama bugünü atlatacağım. Gelecek günlerde de hayatta kalacağım. Her nasılsa.

Lola'nın kayboluşu beni karanlık ve korkunç bir uçurumun kenarında bıraktı. Onun ölümü beni uçurumdan aşağı attı. Ama bundan sonraki kısımda ne yapacağımı bilmiyorum. Bir şekilde Lola'dan sonra bir hayat yaşamak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Hâlâ buradayım. Bunu en iyi şekilde değerlendirmemi isterdi.

Madison'ın annesi onu tekrar çağırıyor ve Madison iç geçiriyor. "Özür dilerim. Geri dönmek zorundayız. Sabah softball kampı için seçmelerim var ve kapanmadan önce atletizm mağazasına uğramamız gerekiyor, yoksa daha fazla kalırım-"

Ona el salladım. "fazlasını yaptın. Bildiğinden fazlasını."

Gülümseyiyor ve ben de onu otoparka kadar geçiriyorum. Kulübenin dışında yaptığı gibi kolumu sıkıyor ve "Dikkatli ol, tamam mı? İyi olmana gerçekten ihtiyacım var," derken içimdeki her şeyle bunu kastediyordum.

Madison'ın gülümsemesi duygusal. "Senin de iyi olmana ihtiyacım var."

"Elimden geleni yapacağım."

Başını salladı ve annesiyle birlikte arabaya bindi. Bayan Perkins geri dönerken el sallıyorum.

Autumn ve Max'in onun arabasının birkaç adım ötesine park ettiğini görünce hiç şaşırmadım. Suçlu görünüyorlardı ama onlara el salladım. Üçümüz suyun kenarında yan yana oturuyoruz, Lola'nın ceketini Autumn'un bacaklarına örtülüyor ve güneş ağaçların altında batana kadar onunla ilgili hikayeler anlatıyoruz. Özlemekten asla vazgeçmeyeceğimiz kızımızı kutluyoruz. Arabalarımıza döndüğümüzde hava kararmıştı. Max ve Autumn Liberty'ye giderken gülüyor ve el ele tutuşuyorlar. Lansmanın tepesinde geride durup birlikte uzaklaşmalarını izliyorum ve Lola'nın şu anda ne diyeceğini hayal ediyorum. Çok şirin olduklarıyla ilgili bir şeyler. Ne kadar mutlu oldukları. Hayatlarımızın ne kadar harika olacağına dair.

Son bir kez suya bakıyorum. Lola'nın keki ay ışığında rampanın üzerinde duruyor. Omuzlarımdaki ağırlık biraz azalıyor. Sonunda nefes alabilecek kadar.

"Mutlu yıllar, Lola," diye fısıldıyorum.

OceanofPDF.com

KREDİLER

KAYNAK KİTAPLAR

YANGIN YAYINEVİ

Dominique Raccach, CEO

YAYIN YÖNETMENİ

Todd Stocke, Kıdemli Başkan Yardımcısı

YAYINCI YARDIMCISI

Kay Birkner

EDİTÖR

Annette Pollert-Morgan

EDITORIAL ASİSTAN

Jenny Lopez

KOPYALAYICI

Teddy Turner

PROOFREADER

Neha Patel

PAZARLAMA & TANITIM

Karen Masnica

Rebecca Atkinson

Michelle Lecumberry Beth

Oleniczak

İÇERİK TESLİMİ

Thea Voutiritsas

Jessica Thelander

April Wills

SANAT & TASARIM

Erin Fitzsimmons

Kelly Lawler

Liz Dresner

Stephanie Rocha

İÇ MEKANLAR

Laura Boren

E-KITAP ÜRETİMİ

Jessica Zulli

SATIŞ

Paula Amendolara

Sean Murray Tracy

Nelson

Jess Elliott

Margaret Coffee

Valerie Pierce

Shawn Abraham

ZÜMRÜT ŞEHİR

AJAN

Mandy Hubbard

SÖZLEŞMELER MÜDÜRÜ

Kirsten Wolf

FİLM VE TELEVİZYON HAKLARI MÜDÜRÜ

Linda Epstein

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu satırları yazarken ilk kitabımın çıkmasına sekiz aydan biraz fazla bir süre var ama hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Çok uzun zamandır, neredeyse on yıldır yazıyorum ve bu hayalin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sorguladığım pek çok gün oldu ve şimdi sadece hayalim gerçekleşmekle kalmadı, aynı zamanda onu ellerinizde tutuyorsunuz. Bu yüzden teşekkür etmek istediğim ilk kişi sizsiniz. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Ürpertici küçük kitabıma bir şans verdiğiniz için ve bu rüyanın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Menajerim Mandy Hubbard'a çok teşekkür ederim. Teşekkür bölümümün bu kısmı uzun zamandır geliyor. Çok uzun bir süre benimle birlikte bu işin içinde yer aldınız ve benim vazgeçmek istediğim anlarda bile asla vazgeçmediniz. Her panik, her e-posta, her mesaj, her telefon görüşmesi, yaptığım her şeyde gerçek bir ortağım varmış gibi hissetmemi sağladı ve bunların hiçbirini sensiz yapamazdım. Senin bir süper kahraman olduğunu söylediğimde, bunu tüm kalbimle söylüyorum. Kesinlikle her şey için teşekkür ederim.

Editörüm Annette Pollert-Morgan'a, bu hikâyedeki potansiyeli gördüğünüz için çok teşekkür ederim. İlk günden itibaren bu tüyler ürpertici kitabın kan sıçramış ruhunu doğrudan gördün. Benim için en önemli olan her şeyi anladınız ve onu en iyi versiyonuna dönüştürmeye yardımcı oldunuz. Bir yazar olarak beni bu kadar iyi anlayan biriyle çalışmak

gerçek bir rüyaydı. Bunu siz olmadan yapamazdım ve bundan sonra olacaklar için çok heyecanlıyım!

Dominique Raccach ve Todd Stocke'a bir büyük teşekkür daha. Sizin heyecanınız olmasaydı bu kitap asla dünyaya gelemezdi. Erin Fitzsimmons, Kelly Lawler, Liz Dresner ve Laura Boren, kitabımın inanılmaz bir şekilde ışıldamasını sağladınız. Ve Karen Masnica, Rebecca Atkinson, Michelle Lecumberry, Beth Oleniczak, Jenny Lopez, Thea Voutiritsas, Jessica Thelander, April Willis ve Sourcebooks ekibinin tamamına, perde arkasında devam eden tüm çalışmalar beni hayrete düşürüyor. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Courtney Gould, sen endişe denizinde bir cankurtaran salısın. Kitap anlaşması ve duyurusu arasındaki o boşlukta seninle tanışmak tam anlamıyla bir nimetti. Seni benimle arkadaş olmaya zorladığım için çok mutluyum. Sen çok değerli bir insan, gönüllü bir suç ortağı, yazmadığım zamanlarda bir kabadayı ve inanılmaz bir arkadaşsın. Seni tanıdığımı çok memnunum. Raflarda birlikte nice kitaplarımız olsun ve Megan Tarikatı'ndaki yıllarınız keyifli ve ışıltılı geçsin.

Rachel Lynn Solomon - desteğiniz ve tavsiyeleriniz çok uzun zamandır topallamama yardımcı oluyor. Haha. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. TBT ipek çarşaf hayran kurgusu için (kesinlikle hala bende). Yıllar önce beni sorgulamaya ikna ettiğin için. Sen bir ışıksın ve başkalarına yardım etme isteğin kesinlikle çok güzel bir şey. Seni ve yaptığın ve yapmaya devam ettiğin her şeyi çok takdir ediyorum, tatlı dostum.

Sheena Boekweg-Sana nasıl teşekkür edeceğimi ya da bu dünyada seni ne kadar sevdiğimi ve her şey için sana minnettar olduğumu anlatmaya yetecek kelimeler var mı bilmiyorum. Uzun yıllar boyunca çok istikrarlı ve sabit oldun ve her zaman güven verici bir mesajla ya da etrafındakileri kaldırmak için bir el ile hızlısın. (Ve benim kadar sakar olduğum için, çok tökezliyorum.)

Sen en nazik, en iyi insanlardan birisin ve seni tanıdığım ve sana arkadaşım dediğim için çok şanslıyım.

Jessie Weaver, benim gerilim filmi aşkım! İnanılmazsın. Tüm desteğiniz ve TNMN için yazdığınız inanılmaz tanıtım yazısı için çok teşekkür ederim. Yayıncılık bazen tuhaf olabiliyor, ancak yol boyunca her şey hakkında DM'den bilgi alabileceğiniz komik insanlar olduğunda bu işin üstesinden gelmek biraz daha kolay oluyor.

TNMN CP'lerime-Kate, Teksas'ın taşrasında kaybolduğumuzda ve baltalı katiller hakkında histerik bir şekilde güldüğümüzde seninle hayatımızın geri kalanında birbirimizi tanıyacağımızı biliyordum. Bu gezegendeki herkesten daha fazla sözümü okudun ve her birine inandın. Her zaman CP'lerin çok değerli olduğunu söylemişimdir, ama asıl hazine daha fazlasına dönüştüklerinde ortaya çıkar. Daha çok aile gibi bir şeye. Senin gibi bir şeye. Isabel, bu kitaba önemli ve değerli bir şeymiş gibi davrandığın için teşekkür ederim, sadece kısa mesajla ara sıra ortaya atılan bir fikrin anlık bir görüntüsü olsa bile. İlk geribildirimlerin kesinlikle bu kitap fikrinin gerçeğe dönüşmesini sağladı ve sensiz bunu başaramazdım. Dawn, seninle sayfaları değiş tokuş etmek ve bu hesap verebilirliğe sahip olmak beni beş yıl sonra ilk kez bir kitabın sonuna getirdi. Sen olmasaydın bunu başarabilir miydim bilmiyorum. Çok çok teşekkür ederim. Ash, seni ya da bu kitapla ilgili bana gönderdiğin saatler büyük harfli mesajlarını takdir etmeyi asla bırakmayacağım. Tüm cesaretlendirmelerin, beyin fırtınaların ve olay örgüsü üzerine dertleşerek geçirdiğimiz saatler büyük fark yarattı. Sonsuza kadar D&H. (IYKYK.) Hartlee, bu kitap için duyduğun sürekli coşku, gerçekten istemediğim zamanlarda bile sözcüklerin ağzımdan çıkmasına yardımcı oldu. Teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım.

2024'e giriş yapan arkadaşlarıma kova kova şükranlarımı sunuyorum. Ben olsam Desteğiniz olmadan ve gevşek grubumuz, zaman zaman tam tersini hissettiğimde sürekli bir "YALNIZ DEĞİLİM" kaynağı oldu. Tüm teselli ve kutlamalarınız için teşekkür ederim; hepiniz harikasınız ve sizi takdir ediyorum!

Alison, Bekah, Carly, Arely, Jena, Ashley, Holly, Ryan, Krissy, Karen, Matt, Kelly, Katie B, Katie D, Brittney, Jade, Kate C, Rachael, Kylee, Terri, Annem ve son on yılda beni yayıncılık bekleme süreleri hakkında atıp tutarken, yeni kitap fikirlerim hakkında durmadan konuşurken ya da cinayet hakkında hayallere dalarak gevezelik ederken dinleyen herkese sonsuz sevgi ve minnettarlık. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Beni buraya getirdi.

Bekah, dünyada benim gerçekten sevdiğim fotoğraflarımı çekeabilen tek kişinin sen olduğuna ikna oldum. Sen olmasaydın, yazar fotoğrafım muhtemelen bir çiçek ya da tuğla duvar gibi bir şey olurdu. Sen inanılmaz bir yetenek ve inanılmaz bir arkadaşsın. Hayatımda kapladığın her santim yer için çok teşekkür ederim. Yüzünün kapalı olmasına bayılıyorum.

Çocuklarım L ve P'ye. Hayatınız boyunca yazdım ve bunun için savaşıp izleyerek büyüdüğünüzü bilmek her şey demek. Umarım her zaman en çok istediğiniz şey için savaşırsınız. Umarım bana verdiğiniz kadar çok destek alırsınız. Sizler çok iyi kalpli küçük insanlarsınız ve sizin neşeniz benim neşem. Sizi seviyorum. Siz benim ilk ve en sevdiğim rüyamsınız.

Babama; küçükken ve her geçen gün yeni bir hayat yolu ilan ederken bile bana her zaman her şeyi yapabileceğimi söyledin. Su bilimcisi olacağımı açıkladığımda ve iki gün boyunca musluk suyu kavanozlarına baktığımda gözünü bile kırpmadın. Ya da bir hafta sonra şarkı yazarlığı için bundan vazgeçtiğimde. Ya da ondan bir hafta sonra J.Lo'nun sihirli güçlerinden etkilenerek düğün planlamanın hayalim olduğuna karar verdiğimde. Hayatımla ilgili büyük bir şey yapacağımı her zaman biliyordun ve bu bana farklı olmanın yasak olduğunu hissettiren bir şehirde farklı olmak konusunda daha rahat olmamı sağladı. Seni her gün özleyorum. Her zaman da özleyeceğim.

Ve son olarak, Brady'ye. Özür dilemeden sevdiğim şeye zaman ayırmam için beni cesaretlendiriyorsun. Beni mümkün her şekilde destekliyorsun; söylenirken dinliyorsun, heyecanlandığımda kutluyorsun ya da hayallerimi benimle birlikte düşünüyorsun. Yapmayı sevdiğim bu şey için yoğun hayatımızda yer açmama yardımcı oluyorsun ve evi temiz tutma konusunda bir profesyonelsin

aynı zamanda aklımı başımda tutuyor. Bunu sensiz yapamazdım. Kazandıklarımın senin de kazancın olduğunu hissettiriyorsun ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Seni tüm kalbimle seviyorum. Benimle iki kez evlendiğin için teşekkürler. XOXO.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Uzun zaman önce New Hampshire'dan nakledilen Megan Lally, şimdi ailesiyle birlikte Oregon'un yağmurlu vahasında yaşıyor. Çarpık genç yetişkin romanları yazmadığı zamanlarda onu çok fazla lavanta latte içerken, stres atarken ya da parıltının favori renk olarak geçerliliğini tartışırken bulabilirsiniz. (Kesinlikle bir renk ve en iyisi.) *Bu Benim Adım Değil* onun ilk romanı.

Kendisini MeganLallyWrites.com adresinden veya Instagram'dan ziyaret edebilirsiniz: @Megan_Lally_

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında
doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta listemize
katılın!

ŞİMDİ KAYDOLUN

OceanofPDF.com

IT WAS A MISTAKE TO TRUST HIM.

Shivering and bruised, a teen wakes up on the side of a dirt road with no memory of how she got there—or who she is. The police don't know where she came from until a frantic man arrives at the station. He's been searching for her for hours. He has her school ID, her birth certificate, and even family photos.

He is her father. Her name is Mary. Or so he says.

When Lola slammed the car door and stormed off into the night, Drew thought they just needed some time to cool off. Except Lola disappeared. Now his friends, the sheriff, and the whole town are convinced Drew murdered his girlfriend. Forget proving his innocence—he needs to find her. The longer Lola is missing, the fewer leads there are to follow...and the more danger they both are in.

“Begs to be read in a single adrenaline-fueled sitting.”

—**APRIL HENRY**, *New York Times* bestselling author
of *Two Truths and a Lie* and *Girl, Stolen*

Cover design by
Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

**MIDNIGHT
READS**

Books you are dying to read.

Follow @sourcebooksfire online

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.